

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A COLLECTION OF BROKEN KINGDOMS SCENES

THESE
WICKED
CROWNS

USA TODAY BESTSELLER
LJ ANDREWS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

TKESE KÖTÜ TAÇLAR

LJ ANDREWS

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Baskınlar

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bu Kötü Topraklar Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Sonrası Bölüm

25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

ÖNSÖZ

Wicked Darlings, Kırık Krallıklar'ın dört bir yanından bonus sahnelerin yer aldığı koleksiyona hoş geldiniz. Bu koleksiyon hem Kuzey hem de Doğu Krallığı karakterlerinin daha önce hiç görülmemiş anlarına ışık tutacak.

Seri tamamlandığında, bu koleksiyon dört krallıktaki tüm bonus sahneleri tamamlayıcı bir kitap olarak içerecektir.

Kırık Krallıklar'daki olaylara yol açan geçmişteki olayları merak ettiyseniz, birkaç farklı karakterin sahne arkası görüntülerinden oluşan bu anların tadını çıkarın.

Kahkahalar, gözyaşları ve baharat
olacak. Keyfini çıkarın,
LJ

CKAPTER L

Lilianna

Eski Timoran'ın Kuzey Zirveleri

ÖLÜM, BIRAZ BAHARATLI BIRA İÇİN ÖDENECEK ADIL BİR BEDEL GIBİ GÖRÜNÜYORDU.

Bira derisini yutmuş olan kar yığınınına baktım. Yamaç tehlikeliydi, bu dönemeçte sivri kayaları kaplayan buz önceki don mevsimlerinden daha fazlaydı. Timoran Krallığı giderek daha fazla acı havaya ve donuk, kasvetli günlere kilitlenmiş gibiydi.

Kutup rüzgârına karşı çatlamış dudaklarımı yaladım.

Av partimden ayrıldığımda iki seçeneğim vardı: Bütün gece zirvelerde dolaşmak ve zirveye döndüğümde dokuz ayak parmağımı kaybetmek ya da ale'nin keskin sıcaklığını göze alıp aşağıdaki yarıklarda ve kayalıklarda bir kamp bulmak.

Göletler aşağıdaydı ve yakınlarda bir sürü mağara olacaktı. Doyasıya içebilir ve en az sekiz ayak parmağımı koruyacak kadar sıcak kalabilirdim.

Kürkler, iki av bıçağı ve tuzaklarla dolu çantamı omuzladım. İlk avım için Prens Eli tarafından bana hediye edilen uzun yay sırtımda sabitlenmişti.

Birçok dönem boyunca kraliyet kulesinde tek başıma yaşamıştım. Arkadaşım, koruyucum, hatta belki de gelecekteki sevgilim Eli, babasına karşı durmuş, kendimi kanıtlamam için bana güvenmişti ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Kral Jón, Eli'nin kuledeki kızla olan arkadaşlığını biliyordu ve uygun bir avla dönersem kralın beni Eli'nin üçüncü eşi olarak teklif edeceğinden şüpheleniyordum.

Üçüncü bir sevgili olma fikri göğsümde pek iyi durmuyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, Eli onu benimle *çıplak* hayal edemeyecek kadar iyi bir arkadaştı.

Yeni bir rüzgâr yanaklarıma çarptı. Ürperdim ve düşüncelerimden sıyrıldım. Çıplak arkadaşlar, eşler ve kraliyet kulesinde bir kızdan fazlası olmak için üzülme zamanı daha sonraya kalmıştı.

Şimdilik hayatta kalmaya odaklanacağım. Ve biraya.

O baharatlı, sıcak içecekten biraz içme isteği galip geldi. Eğer düşüp boynumu kırarsam, öyle olsun.

Kayaların ve çıkıntıların hepsinde ince bir buz tabakası vardı ve bu da tırmanışı zorlaştırıyordu. Her adımını düşünerek attım. Ayak parmaklarımı kayalıklara sıkıştırdım, kenardan dökülmemek için parmak uçlarımı çıkıntıya soktum.

Hiçbir işe yaramadı.

Tek bir yanlış adım ve birkaç dakika sonra midem boğazıma düğümlendi ve yer altımdan çekildi.

Dallar açıkta kalan yanaklarımı sıyırdı ve yaktı. Hastalıklı bir çıtırtı, uzun yayın yanlış vurduğunu ve artık değersiz olduğunu ima ediyordu. Yamaçtan aşağı yuvarlanırken taş parçaları, ölü dallar ve dikenler elbiselerimi çekiştirip duruyordu.

Küçük göletlerden birinin etrafındaki buzlu çayıra bir yığın halinde düştüm. Kafatasım öfkелendi; ciğerlerim yandı. Göğsüme hava gelene kadar öksürdüm ve yavaşça dirseklerimin üzerine manevra yaptım. Burada, bu saatte, çimenlerin

Mavi buz tabakası ve yumuşak ya da sıcak hiçbir şey düşüşümü engelleyemedi. Baştan aşağı ağrıyordu ve düşerken birkaç parmağımı kırdığımdan emindim.

Dikkatle omzumun üzerinden döndüm. Erzaklarım -geceyi kanamadan atlatmak için ihtiyacım olan malzemeler- yamacın her tarafına saçılmıştı. Hareket etmeye çalıştığımda, boğazımdan bir acı kömürüne karşı bir çığlık yükseldi.

Kaburgalarımı okşadığımda "Kanayan cehennemler," diye yemin ettim. Bir şey yan tarafıma saplanmıştı ve sıcak, yapışkan kan kürkümü ıslatmıştı. Başım dönmeye başladı. Ölecek kadar yaralı değildim; doğrusunu söylemek gerekirse küçük bir sıyrıktı ama burada açıkta kalamazdım.

Ellerim titreyerek serseri bira derisini topladım ve kürk mantomun altına soktum. Küçük piç bir gece için yeterince sorun çıkarmıştı. Sert çimlerin üzerine birkaç dal parçasını rün şeklinde dizdim. Rüzgâr onları çok fazla savurmazsa, en azından avdaki diğerlerine burada olduğumu, hayatta olduğumu ve sığınak bulmaya gittiğimi gösteren bir işaret olacaktı.

İşe yaramak zorundaydı, çünkü yan tarafımı sarana ve elimi tedavi edene kadar tepeye tırmanamayacaktım.

Sol tarafımda ağaçlar sıklaşmıştı. Orada sığınak bulabilirdim. Sağ taraftaki gölet hâlâ yarı donmuş durumdaydı. En azından tatlı su vardı.

Dizlerimin üzerine çökerek irkildim. Önce su ve barınak.

Çenemi sıkarak gölete doğru yürüdüm ve yolumun üzerinde yanıma düşen malzemeleri topladım. Kıyıda diz çökmek kabul etmek istediğimden daha fazla çaba gerektirdi. Bıçağımın kabzasını suyun üzerindeki ince buzları kırmak için kullanırken ellerim titriyordu ama gözlerim loşluğa alıştığında durakladım.

Göletin diğer tarafında ... vardı. Gözlerimi kısmıştım. Bu bir at mıydı?

Kalbim göğsümde tekledi. Tanrılar aşkına, bu bir attı ama binicisi yoktu. Gözlerim göletin karşı tarafını kaplayan buz tabakasının kenarına kaydı. Karanlık bir şekil yarı suyun içinde yarı dışında görünüyordu.

Kendi hırpalanmış uzuvlarımı unutarak, olabildiğince hızlı bir şekilde diğer kenara doğru topalladım.

At beni görünce kişnedi, sonra da çözölmüş ot aramaya geri döndü. Karanlık şekil açıkça bir adama dönüştüğünde dizlerimin üzerine kaydım. Sağlam bir zeminde ilerlediğini düşünmüş olmalı, sonra buz kırılınca bineğinden düştü.

Siyah bir pelerin giyiyordu ve belden aşağısı buzun içindeydi.

"Herr!" Kolunu çekiştirerek omuzlarını sarstım. Tanrım, çok ağırdı. "Herr, lütfen, uyan. Bana yardım etmelisiniz."

Nabzım kafatasımın içinde çarpıyordu ama inlediğinde rahatlamış bir şekilde boğuk bir ses çıkardım.

"Evet," dedim nefes nefese. "Bana yardım et."

Donmuş adam tekrar inledi, ama eldivenli parmakları kıyıya saplandı ve bitkin nefeslerle bedenini göletten çıkarmam için bana yardım etmeye çalıştı. Ellerim uyuşmuştu, kırık parmaklarım gözlerimi yaşartıyordu ama ayakları kıyıya çıkana kadar onu bırakmadım.

Yere yığıldı ve gevşedi.

"Herr." Sırtına doğru yürüdüm. Kıyafetleri sırlıslıklamdı. Yakında donacaktı. Gözlerimi ata diktim. Onu ata nasıl bindirecektim?

Kanayan bir savaşçı ol, Lili.

Gerekirse onu sürüklerdim. Elimdeki acıyı görmezden gelerek, tüm vücut ağırlığımı kullanarak onu sırt üstü yatırdım. Ay ışığı yüz hatlarının üzerine mavi bir gölge düşürürken nefesim boğazımda düğümlendi.

Bu adam Timorlu değildi.

Yumuşak kahverengi teni rüzgârdan neredeyse hiç yanmamıştı. Koyu renk saçlarının dalgaları alnının üzerinde donmuştu ama şapkası olmadığı için kulaklarının sivri uçlarını seçebiliyordum.

"Gece Halkı," diye nefes aldım. "Sen Fae'sin."

Artık sudan kurtulduğuna göre onu bırakabilirdim. Benden sadece kaynak alırdı ve öfkesinin onu kurtarabileceğinden emindim.

Çok hareketsiz yatıyordu. Neredeyse huzurluydu. Yavaşça parmağımı boynundaki nabız noktasına uzattım. Kalbi hâlâ atıyordu ama zayıftı. Şüphesiz vücudu donuyordu ve kendini kurtarıp kurtaramayacağını bilmek için öfke hakkında yeterince bilgim yoktu.

Doğru, Fae halkına karşı biraz kızgınlığım vardı ama bir adamı ölüme terk edemezdim.

Uzun bir iç geçirdim ve kollarımı omuzlarının altından geçirmek için elimden geleni yaptım.

Kıpırdandı, neredeyse bana vuracaktı. "Bana dokunma." "O zaman ölürsün, seni kanayan aptal," dedim homurdanarak.

Bir ses çıkardı, muhtemelen bir kahkaha ve yavaş yavaş ayağa kalkmayı planlıyormuş gibi hareketler yaptı.

"Kadın mı?"

"Evet, bir kadın. Siz Gece Halkı size yardım eden kadınları aşağılıyor musunuz?" Geri çekilmesine izin verdim, sonra koşum takımını kapacak kadar yaklaşıp atına dilimi şaklattım. Fae yine sessizleşmişti.

Lanet olsun. Tam da ona en çok ihtiyacım olduğu anda, unutulup gitmeye karar verdi.

Bir kez daha, ağrıyan kollarımı onunkilerin altına soktum ve onu kaldırmaya çalıştım. Adam kaslıydı, çok fazla şarap içtiği için ağır değildi, daha çok vücudu çalışmayı reddettiği ve tüm çukurları ve gücü ölü ağırlığa dönüştüğü için ağırdı.

Bir kalp atışı sonra kesik kesik bir nefes aldı. Kolları sertleşti ve bir eli kolumu kavradı.

"Evet, ayağa kalk," diye yalvardım. "Hadi, biraz daha uyan, seni piç kurusu."

"Alçak mı? Babam alınacaktır," diye homurdandı.

Sırıttım. "Ah, zeki bir fae. Ne kadar şanslıyım. Hadi o zaman komik adam, ayağa kalk."

Yere yığıldı, başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu ama kolunu atının cidagolarına dolamayı başardı. Tanrılar yüzümüze gülmüş olmalı ki birkaç kalp atışı sonra botunu dizimde sabitlemeyi başardım ve onu bir avucumla ve omzumun bir kısmıyla atının sırtına ittim.

Paltomun ceplerinden çıkan birkaç malzemeyi toplamak için acele ettim - su derisi, çakmaktaşı ve çelik, bir bıçak. Kendimi onun arkasına çektiğimde fae bilincinin sınırında sallanıyordu.

Vücudu atın boynunun üzerine yığıldı. Bir kolumu beline dolayarak onu sabit tuttum.

"Bir adın var mı, Fae?" Sadece onu uyanık tutmak için sordum. "Eğer birlikte hayatta kalacaksak, kişisel bir şeyler de öğrenebiliriz."

Yine mi gülüyordu? Nefes nefese mi kalmıştı, yoksa ironimi anlamış mıydı, anlayamadım.

"Ben . . . Arvad."

"Ben Lilianna," dedim ve atı ağaçların arasına girmeye teşvik ettim. Göğsüme yaslanıp titredi. O ıslak giysilerin çıkarılması gerekiyordu, yoksa ölü bir adam olacaktı. Bir iç çekişle belindeki tutuşumu sıkılaştırdım ve sesimi alçalttım. "Doğru konuşmalıyım, Fae Arvad, bunun ilginç bir gece olacağına dair bir his var içimde."

CKAPTER s

Arvad

NE OLDU BÖYLE?

Bedenimin işlevini *nasıl-neden* yitirdiğini hatırlamaya çalışırken kafam dumanlı bir pus içinde kayboldu. Damarlarımdaki büyüün tanıdık kıvılcımı olan öfke bile soğuk ve sert bir şeye dönüştü.

Tanrıların terk ettiği bu yerle ilgili her şey gibi.

Başım kadife gibi yumuşak ama oldukça keskin kokulu bir şeye çarptı. Sidik ve toz gibi. Gözlerim çatladı. Gökyüzü loştu ama inci gibi kürküyle yaşlı Svärd açıkça görülüyordu. Tanrım, at leş gibi kokuyordu. İnledim ve kendimi hayvandan sıyırmaya çalıştım ama -dediğim gibi- bedenim işlevini yitirmişti.

Yapabildiğim tek hareket şiddetli, amansız bir titreyişti. "Neredeyse geldik, Fae."

Kimdi o? Tanıdık ama aynı zamanda yabancı bir ses. Sanki bu sesle daha önce konuşmuştum, ama belki de sık sık değil.

Zihnim yavaşça hareket etti. Son anılarım nelerdi? Dagar, Kjell ve Nils benimleydi. Kaşlarım çatıldı. Biz ayrılmıştık. . . ayrılmış. Doğru ya,

Sv rd,  rkek aptal, ürktü ve dik bir patikadan aşağıya doğru koştu. Geri dönmeye çalışıyordum ki...

Başka bir sarsıntıyla inledim.

Çok soğuktu. Kanayan adımı hatırlamam bile bir mucizeydi. "Bekle," dedi yumuşak, garip bir şekilde sıcak bir ses.

Kendimi ona sarmak ve omurgamdan aşağıya doğru inen buz gibi soğuktan kurtulmak istiyorum.

Buz. Kahretsin, buzı kırdım. şimdi hatırladım. At yüzeyle bastı, çatladı, tekrar ürktü ve ben de üzerinden geçtim.

Sv rd'a bir fiske vurmak istedim ama elim iŐbirliĐi yapmadı. Lanet olası at. Hepsisi onun su uydu.

Birincisi, eğer arkadaşlarımdan ka masaydı. İkincisi, buza basmayacak kadar akklı olsaydı!

Dakikalar sonra kontrol ettim. Buzun içinden düşmek vücudumun her tarafını kesen binlerce bıçak gibi acıtıyordu. Hatırası kollarımdaki tüyleri titremeden daha da fazla diken diken ediyordu. Bir şekilde yüzeyle çıkmayı baŐarmıŐım.

   nc  cehennem gibi soğuğa alıŐık olmadığım için zihnim hızla kayboldu. Hatırladığım bir sonraki an ... kadındı. Bir kadın belirdi, benimle konuştu ve kanayan ata binmeme yardım etti.

Bu ana yol açan olayları yüzeyle çıkardıkça kafa karıŐıklıĐının düğümü çözüldü.

Ama yeni bir endişe őekillendi. Bu kadın kimdi? Beni tanıyor muydu? EĞer tanıyorsa, dost mu yoksa düşman mı sayılacaktı? Hiç kuşkusuz, bana saldırırsa, ne kadar soğuk olursam olayım, boyum ve gücümle bile bir sincapla baş edemezdim.

Bir anda Sv rd durdu. İçim, beynim, kalbim, doğduğumdan beri yediğim her şeyi d kt Ğ mden emin olana kadar sarsıldı.

"Pekala, Fae, bunun yapılması gerekecek."

Sırtımdaki at battaniyesi kaydı. Onun ne yaptığını umursayacak gücüm yoktu. Sonra eller pelerininin etrafında kıvrıldı ve çekiştirdi. Soğuk, acı toprak sırtıma çarpana kadar bir nefesliğine serbest düşüştüydim. Parlak, sıcak bir acı omzumdan şok gibi geçti. Ama en azından sıcaktı.

"Özür dilerim. Seni yakaladığımı sanmıştım. Sadece birkaç adım daha. Atın sığabileceği kadar geniş olmalı."

Gözlerim çırpınarak açıldı. Önümde kocaman bir delik bana bakıyordu. Bu kanayan kayalıkların sahip olduğu birçok mağaradan biri, şüphesiz.

"Umurumda değil-" Duraksadım, dilimin çalışmasını bekliyordum. "Bırak o piç dunsun."

Kıkırdadı ve fae halkı hakkında bir şeyler daha mırıldandı. Eğer bana Gece Halkı yerine Fae dediyse, o zaman Timoran'dı.

Kadın kolumu tuttu ve omuzlarına attı. Bu açıda dizlerimi bükerek yürüdüm. Benden neredeyse iki baş daha kısa olmalıydı ama Tanrı'ya şükür bunu deneyecek cesareti vardı. Benden daha zayıf bir kadın bu soğuk gecede bedenimi taşımaktan vazgeçerdi.

Ay ışığı mürekkepli zifire dönüştü. Kadın mırıldandı, sonra bir şeyi çekiştirdi.

"Svård." Sesim neredeyse fısıltıyla çıkıyordu. Titredim, nefesimi tekrar yakalayana kadar burnumdan hızla nefes aldım. "Onun adı. Çağrıldığında gelir."

"Svård," dedi kadın nazikçe. "Haydi seni korkak, haydi. Yakında ışık yanacak."

Sadece bir düzine adım daha atınca beni yere düşürdü. Islak bir kamış gibi devrilmeyi beklemiyordum ama vücudumun yüzeyi işlevini yerine getirmek yerine kasılmakta ve titremekte ısrar etti. Kısa bir an için bu kadının önünde istemeden başka ne gibi utanç verici şeyler yaptığımı düşündüm. Altıma mı işedim? Daha kötüsü?

Gölgesi benden uzaklaşırken pek rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Sadece ateş yakıyorum, Fae. Sonra seni ısıtırız. Sıkı tutun."

Cevap vermek, istisnai bir şey söylemek istedim ama bunun yerine çenem kilitlendi. Başımı sert taşa yasladım, titredim ve derin derin nefes aldım.

Alevin tutuşması zaman aldı. Başım uykuya dalmak istiyordu ama kadın manevra yaparken, aleve üflerken ve kürk mantosundan çıkardığı küçük çıra parçalarını eklerken yanlışıyla ayaklarıma ya da bacaklarıma basıp duruyordu.

Daha fazla ışıkla birlikte görüşüm odaklanmaya başladı. At birkaç adım ötede bağlanmış gibi görünüyordu. Başka birinin bulanık şekli yanımdan hızla geçti, birkaç dakika sonra geri döndü ve küçük ateşin üzerine bir şey attı.

"Pekâlâ," dedi kendi kendine. "Bu son olmalı."

Sonra üzerime çark etti, elleri kemerime *gitti-geldi*. Kadın botlarını çekiştirerek çıkarırken, bir eli de deniz baltamı belime bağlayan kaynamış deri kemeri gevşetmeye çalıştı.

Sırılsıklam olmuş pelerinimi çekip aldığında ve pantolonumu çekiştirmek için tuniğimi kaldırdığında elleri tenimde soğuktan titriyordu. Sarsıldım ve şaşkınlığımı bir sırıtişla gizledim. Gerçeği söylemek gerekirse, her şeyden çok bir yüz buruşturma olarak ortaya çıkabilirdi.

"Sen, sen bilirsin," dedim, sesim titreyerek. "Bir kadın beni kıyafetlerimden çıkarmadan önce genellikle bir isimden daha fazlasını bilirim."

Durakladı, başını bir yana eğdi. "Oldukça esprili bir fae'sin, değil mi? Bir ayağın Öteki Dünya'da ve işte böyle konuşuyorsun."

"Büyük salonu sırtarak karşılamayı tercih ederim."

Göğsümü çıplak bırakacak şekilde tuniğimi sıyırdı, sonra alt tarafımla uğraştı. Gözlerimi kapattım, biraz tedirgindim ama yeterince soğuktu, ne gördüğünün bir önemi yoktu. Ayrıca sonunda çıplak kaldığımda onun nefes nefese sesinden biraz zevk aldım.

"Tüm tanrılar," diye fısıldadı.

Gözlerimi zorla açtım, iriliğim ve etkileyici vücudum hakkında rahatsız edici bir yorum yapmaya hazırlandım ama kristal gözleri benimkilerle kilitlenince sesim kesildi. Deniz gibi mavi, Etta'daki yaz tarlaları gibi yeşil parçalarla örülmüştü. Kürk başlığının altında bile teni bana taze sütün mavi kaymağını, dudakları ise üvez meyveleri gibi pembeyi anımsatıyordu.

O mavi gözlerde bir ateş yaşıyordu. Boyu kısaydı, ağır kürkünün altında bir deri bir kemik kalmıştı ama bu kadında tanrıların ruhu vardı.

Başka tarafa bakamadım.

Kuşkusuz kaşlarını çatmasının nedeni benim aval aval bakmamdı. Dudaklarını sıkı bir çizgi halinde kısıtı, sonra solgun saçlarından kapüşonunu geriye attı, paltosunun ense kısmındaki kancayı çözdü ve büyük kürkün sıcaklığından sıyrıldı.

Ne yaptığını kafamda oturttuğumda gözlerimi açtım.

Deri ceketini çıkardı, ardından üzerinde bıçak, balta ve eğri bir deniz baltası bağlı olan kemerini çözdü. Ufak tefek yapısıyla devrilmemesi bir mucizeydi. Ayağa kalktı ve -tanrılar aşkına- kendi pantolonunu çekiştirerek çıkardı, soluk kar bacakları ortaya çıktı.

"Sen ne-"

"Isınmalısın, yoksa şafaktan önce donarsın. Bana hiç kadın görmediğini söyleme, Fae. Utanacak bir şey yok, o yüzden bana büyük bir sırrı ifşa etmişim gibi bakmayı kes."

Yün tuniğini, göğüslerini benden sadece ince bir keten şeridi saklayana kadar çıkardığında beni susturdu.

Tamamen çıplak bir halde kürk mantosuna uzandığında boğazım kurudu, sonra yanıma yerleşti.

"Yuvarlan," diye emretti. "Sırtın önüme dönük olsun."

Gözlerimi kırptım ama itaat ettim. Paltosunu üstümüze çekti, sonra ince kollarını belime doladı. Avuçlarını kalbimin üzerinde gezdirdi ve ovuşturdu. Vücudumdaki ürperti hafiflemeye başlayana kadar daha hızlı ve daha hızlı.

"Bana pek uymuyorsun. Seni tutmalıyım."

Ovalamayı bıraktı. "Böyle iyiyiz."

O kadar emin değildim. Onun çıplaklığının benimkine karşı hissi, donmuş beynimin en önemli odak noktası haline gelmişti.

"Daha iyi misin, Fae?"

Öyleydi. Bedenim hâlâ titriyordu ama şiddetli değildi, tahammül edemeyeceğim kadar kötü değildi. Elini kalbimin üzerine koydum ve avucunu sabit uğultuya karşı tuttum. "Hatırladığım kadarıyla sana adımı söylemiştim. Çoktan unuttun mu?"

Alay etti. "Benimkini unuttun mu?" Bir an sürdü ama hatırladım.

"Hayır. Lilianna. Doğru mu? Son saatlerin daha çok bir bulanıklık gibi olduğunu ve neyin gerçek olup olmadığından emin olmadığımı itiraf etmeliyim."

Kıkırdadı ve göğsümün üzerinde nazikçe daireler çizerken vücudumdan tek bir sert ürperti geçti. "Bu Lilianna, *Arvad*."

Lilianna'nın bazen ses tonunda bir ısırık vardı. Biraz ileri gidip Gece Halkı'na pek saygı duymadığını tahmin ettim. Doğrusu, benim de Timor halkına pek saygım yoktu.

En azından bu geceye kadar.

Yeni ticaret anlaşmaları için Büyükelçi Vargus'u ziyarete gelmiştik ve durup bu çorak toprakların insanlarıyla kaynaşmak için pek planım yoktu. Halkım Timoran'a zaten çok şey veriyordu ve bu topraklara canlılık getirmek için hiçbir şey işe yaramadı.

Timorlular çok uzun ömürler boyunca toprağı ve ormanları tahrip etmişlerdi, şimdi ısırganlar, çalılar ve daha da sert insanlar yetiştiren sefil bir buz kütlesine dönüşmüştü.

Eğer gururlarını bir kenara bırakıp Etta'da bize katılırlarsa, belki de halkları hayatta kalabilir. Ama Timor kralları unvanlarından vazgeçmektense yok olmayı tercih ederler. Sanki Ettanlar almak istiyormuş gibi. Krallığının insanları, Fae

ve ölümlüler barış içindeydi. Etrafta dolaşmak için yeterince kaynak vardı. Ama kıınıldamadılar. Bizim onlara güvendiğimiz kadar onlar da bize güveniyordu.

Timorluların arasında yaşamaları için birkaç Ettan getirme fikri -onların iyiliğini düşündüğümüze onları ikna etmenin bir yolu- işe yaramıyordu.

Her zamanki gibi inatçı kaldılar ve daha da fazla acı çektiler.

Tüm bunları iki saat önce düşünmemiştim. Ama Timorlu bir kadının nezaketi, cesareti hayatımı kurtardı.

Düşündüğüm kadar bencil ve inatçı olmamaları mümkün müydü? Ve eğer yanlış düşünüyorsam, Lilianna'ya halkım hakkında ne söylenmişti?

Belki bir geceliğine, önyargılarımızı unutabilirdik. "Lilianna," diye fısıldadım.

"Evet, Arvad?" Sesi yorgunluktan yumuşamıştı. "Teşekkür ederim."

Cevap vermedi, birkaç nefes boyunca hareket etmedi, ama bir an sonra belime sıkıca sarıldı ve gülümsemesinin tenime değmesiyle uykuya daldım.

BÖLÜM 3

Arvad

On üç tur sonra - Etta Krallığı

ÇOK UZUN SÜRÜYORDU.

Ellerim arkamda kenetlendi, içimde ağır bir düğüm oluştu ve kapının önünde volta atarken her adımım ağırlaştı. Geçmişte hiç itilip kakılmamıştım ve şimdi kapıyı kırmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

Dagar boğazını temizledi. "Kralım. Belki daha az hız yapabiliriz. Bazı çok önemli insanları rahatsız ediyor gibi görünüyor."

Arkadaşımın sesi beni endişemin sersemliğinden kurtardı. Omzumun üzerinden baktım. İlk şövalye küçük bir kızı kucağına almıştı. Yamalı yorganına sarılmış, gözyaşlarıyla dolu parlak, kara gözleriyle bana bakıyordu.

Çocuk, arkadaşımın kalın bacağına arkasından dışarı baktı. Saçları kulaklarının etrafında koyu renkti ve oyun oynamaktan dağılmıştı. Kız kardeşinin aksine, o mavi gözlerde -annesinin gözlerinde- yaş yoktu ama çenesi titriyordu.

Zorla gülümsedim ve iki çocuğumun yanına gittim, her hareketimi izlediklerini unuttuğum için utanmıştım ve dağlarının anneleri için korktuğunun fazlasıyla farkındaydılar.

"Herja," dedim kızımı kollarıma alarak. "Sen, küçük prenses, uyumalısın."

Daha iki yaşındayken yüzünü boynuma gömdü, omuzlarıma sarıldı ve küçük bacaklarını elinden geldiğince belime doladı. Kızın kumral bukleleri başının etrafında dağınıktı ama tanrıların ona verdiği ateşli ruha uyuyordu.

Serbest kalan bir kolumu açtım ve oğluma yanıma gelmesini işaret ettim. Çenesi yine titriyordu ama titreyen bir nefesle bacağıma tutunarak zeminde koşmaya başladı.

"Sol," diye fısıldadım. "Her şey yoluna girecek. İkinizi de üzmem istememiştim." "Maj'ı istiyorum," diye inledi çocuk.

"Biliyorum." Bir elimi sırtında gezdirerek onu kendime çektim. "Yakında. Yakında içeri girebileceğiz."

Bu sözler oğlumdan çok benim için söylenmişti. Dagar bir elini omzuma vurdu, muhtemelen bunun gerçek olduğunu hissetmişti. Gülümsedi ve Sol'un önünde çömeldi.

"Güneş Prensi," dedi parmağını çocuğun çenesini eğmek için kullanarak. "Siz ve Herja'nın Atra Evi'nde uyumaya gelmenize ne dersiniz? Sanırım Kjell'i Torsten'in gelmesine izin vermeye bile ikna edebiliriz."

Sol'un gözleri parladı. "Halvar'ın odasında mı? Onunla... onun yeni *Stilt Bed!*"

"Evet, ama tepeden atlamak yok." Sol hayal kırıklığına uğramış bir of çekince Dagar gülerek şöyle dedi. Oğlu Sol'dan bir tur bile küçük değildi,

Kjell'in oğluyla birlikte çocukların kaderinde biraz yaramazlık yapmak vardı. "Sabah Sasha, eğer siz de ona yardım ederseniz, o çok sevdiğiniz çöreklerden yapacağına söz verdi."

"Yapacağım!" Sol bacağımı serbest bıraktı. Başımı öne eğdim. "Dag-"

"Hiç düşünme," diye araya girdi ve Herja'yı nazıkçe ellerimden aldı. "Biz zaten buna hazırlıklıydık. Ayrıca, Sasha'nın prensesin üzerine ne kadar titrediğini biliyorsun. Korkarım ona bir kız çocuğu veremediğim için karımı hâlâ hayal kırıklığına uğrattıyorum."

Güldüm. Sasha vahşiydi ve dört oğlundan oluşan sürüsünü en güçlü şövalyelerden bile daha iyi idare ediyordu.

Dagar'ın gülümsemesi, çocuklarımla saraydan ayrılmasını ayarladıktan sonra soldu. Kolumu kavradı. "Her şey iyi *olacak* dostum. Haber göndereceksin, değil mi?"

Sesim boğuk çıkıyordu ama başımı sallayıp kolunu sıkmayı başardım.

Yalnız kaldığımda korkularım başladı. Neden bu kadar uzun sürdü? Neden kimse bana bir şey söylemeye gelmiyordu?

Yalnız başıma pencerelerden birine gittim. Kadife gecenin içinde bir hilal asılıydı. Annem burada olsaydı, bunun tanrıların iyi talihinin bir işareti olduğunu söylerdi. Umarım haklıydı. Tanrılara pek sık dua etmezdim ama bu gece ettim. Başımı eğdim, pencere pervazına yaslandım ve kraliçem için yalvardım. Arkadaşım, sevgilim.

Tüm kalbimle yalvardım, çünkü o Lilianna'ydı.

O benim her şeye sahipti, zayıflıklarımın güçlü yanlarıma kadar her şeyimi ona adamak istiyordum. Bu gece son olmayacaktı. Parmaklarımı saçlarımla arasından geçirdim, ayakta durmak çok yorucu olmaya başladığında çömelmeye başladım.

Sol'a sahip olmamız için o kadar çok yol kat ettik ki, şimdi onu kaybetmek ...

Başımı salladım. Hayır. Bunu düşünmeyi reddettim. Lilianna tanrılar tarafından kutsanmıştı, iki ülkeyi iyileştirmek için yaratılmış bir kraliçeydi ama o hepsinden daha fazlasıydı. O benimdi ve ona tüm krallıklardan, tüm taçlardan daha fazla ihtiyacım vardı.

Eski menteşelerin iniltisiyle başımı kaldırdım.

"Kralım." Bir fae şifacı başını eğdi. "İçeri gelin lütfen."

"Kraliçe mi?" Sesimdeki titremeden utanacak vaktim yoktu; odaya varana kadar kadının yanında adımlarımı hızlandırdım bile. Kapıda tereddüt ettim. Yatak odasından tek bir ses gelmiyordu. Sesler olmalıydı. Çığlıklar. Kanayan bir fısıltı. Herhangi bir şey. *Lütfen her şey yolunda olsun. Tanrılar, lütfen.*

"Arvad?"

Çiğ bir nefes verdim. Lilianna'nın sesi zayıf, yumuşak ve canlıydı. Göğsümde patlamasından korktuğum kalbime bir elimi bastırdım ve aceleyle içeri girdim.

Oda yağlar ve bitkilerle doluydu. Tütsüden çıkan duman havayı kokulandırıyor ama dört direkli yatakta kraliçem yatıyordu. Lilianna'nın uzun altın sarısı saçları omuzlarına dökülmüştü, alnında ter vardı, yüzü solgundu. Ama gülümsüyor, kollarında sarılı bir bohçaya sarılıyordu.

Odanın etrafında koşuşturan kadınları görmezden geldim ve ona dokunmak için neredeyse yatağın kenarına düşüyordum.

"Lili," diye nefes verdim. "Bilmiyordum... beni gönderdiklerinde, ben-"

Nazik bir öpücükle beni susturdu ve parmak uçlarını dudaklarıma dokundurdu. "Biliyorum. Benim de her şeyin nasıl biteceğini bilmediğim anlar oldu."

Kaşını, yanağını, boynunu öptüm, yüzünün her santimini tekrar tekrar ezberledim. Alnımı onunkine değdirdiğimde gülümsedi.

"Sizi tanıştırmak isterim," diye fısıldadı. Bohçayı bana bakacak şekilde ayarlarken gözlerimdeki yanmaya rağmen gözlerimi kırptım. "Yeni bir oğlumuz oldu, Kralım."

Boğazımdan boğuk bir kahkaha patladı. Çocuk çok güzeldi. Koyu renk saçları, yumuşak kahverengi teni ve buruşuk, sivri kulakları vardı. Gece Halkı. Oğlumuzu nazikçe teslim ederken karıma gülümsedim. Ben yatağımızın yastıklarına yerleşirken Lilianna başını omzuma yasladı.

"Beni şaşırtıyorsun aşkım," diye fısıldadım ona. "O da annesi gibi mükemmel."

Lilianna burnunu çekti ve koluma sarıldı. "O sonuncusu olacak, Arvad. Çok fazla komplikasyon vardı ve şifacı, daha fazla genç olmayacağından emin oldu."

Acı sesini yumuşatmıştı. Timorlu avcının kulesinde geçirdiği onca zaman Lilianna'da bu şatonun koridorlarını bir düzine çocukla doldurma arzusu uyandırmıştı. Sonsuz sevgi, kahkaha ve yavruları için oyun arkadaşlarıyla dolu bir yer.

Başının tepesini öptüm. "Lili, sadece sen ve ben olsaydık kalbim dolu olurdu. Bize üç güzel çocuk verdin, daha fazlasını isteyemezdim."

Omzumu öptü ve oğlumuzun minik burnuna dokundu. "Ona ne isim verelim?"

"O güçlü." Uyuyan bebeği inceledim, dudaklarının kenarından bir damla süt geldiğinde gülümsedim, tamamen rahattım. "Hilalin altında doğdu."

"Ah," dedi Lili, yorgunluğu kelimelerine sinmişti. "Şansın bir işareti." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bir gece prensi. Gece Prensi."

Gülümsedim. Sol'a, Etta ve komşularımız için bir umut sembolü olarak Güneş Prensi adı verilmişti. "Gece Prensi. Sol'la birlikte okuduğunuz bir hikâyede bahsettiğiniz isim neydi? Savaşçı hakkında olan mı?"

"Valen. Evet, sanırım Valen'di."

Çocuğu tekrar inceledim. "Kardeşinin kaderinde taç var ama Gece Prensimiz güçlü. Annesi gibi o da bu gece burada olmak için savaştı. Bir savaşçı ismi uygun görünüyor."

Koluma doğru gülümsediğini hissettim. "Valen. Bunu sevdim."

"Ve ona babanın adını vermeliyiz. Timorlu kökleri bilinmeli."

Keskin bir nefes aldı, sonra fısıldadı, "Valen Krigare Ferus. Gece Prensi."
Lilianna başını eğdi, bakışlarımla karşılaştığında gözleri ıslanmıştı. Onu
usulca öptüm ve Valen kollarımda inlediğinde gülümsedim.
Ağacın dibindeki Nornlar, ne kadar zalim olsalar da, bu gece bizi
kutsadılar.

BÖLÜM 4

Torsten

On bir tur sonra - Etta Krallığı

"O BURADA." KAPIYI AÇTIM, MAJIMA ÖZÜR DİLEYEN BİR BAKIŞ ATTIM.

Tahta duvara çarptığında bir bakış attı.

Elden bir şey gelmezdi.

Birlikte iki koca gün. Tek başıma. Sabırsızlanıyordum ama son zamanlarda Sol'suz bir gün geçirme fikri midemi alt üst ediyordu. Aslında içimi kemiren bu hissin nedenleri vardı ama bu düşünceleri düşünmek aptalca bir şeydi. Kim at sixteen turns kalp ve onun ne istediği hakkında kanayan bir şey anladınız mı?

Sol benim arkadaşımды. En gerçek arkadaşım. Onu bir kardeş gibi severdim. Halvar'ı sevdiğim gibi.

Hepsi bu kadar.

Yine de Sol'un atı yolun dönemecini döndüğünde gülümsememi engelleyemedim.

"Tor." El salladı ve bineğinin üzerinden bir bacağı salladı, yaratık daha hareket etmeyi bırakmadan yere kayd.

Görölmeye değır biriydi ve göğsümün sıkışmasını görmezden gelmeye çalıştım. Son dönüšte ikimiz de sırık gibi kollarımızı doldurmaya başlamıştık ama Sol lanet bir prens benzıyordu. Uzun, geniş. Kulaklarını Arvad gibi deldirmişti ve içindeki savaşıyı her geçen gün daha fazla görebiliyordum.

Sol kürke sarılı bir silah uzattı. "Onu ben getirdim."

El yapımı mızrağı havaya kaldırdığında sırtışım genişledi. Neredeyse yarım dönemdir Kral Arvad'a kendi avımıza çıkmamız için bize güvenmesi için yalvarıyorduk. Kral, babam, hatta Dagar bile Etta ve Timoran arasında tansiyonun yüksek olduğunu söyleyip duruyordu ama binlerce ricadan sonra bize izin verildi.

Güzel, rünle işlenmiş noktaya nazıkçe dokundum. "Tanrım, gerçekten vazgeçti mi?"

"Daj bunu ilk avında kullandığını söyledi." Sol memnun bir şekilde gülümsedi ve mızrağı sırtındaki kılıfına soktu.

Ava çıkarak büyük bir erkeklik oyunu oynadık, aslında babalarımız balık avlamamıza izin vererek uzlaştı, başka bir şey yapmadı.

Gerçi yeşil göller tepelerdeydi, bu yüzden evden hâlâ uzaktaydı. Sol ile hâlâ vakit vardı.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Kanayan bir dönüş için hazırdım."

Sol güldü ve elini omzuma attı, avuç içi normalden biraz daha uzun süre kaldı. Ya da ben öyle sanıyordum.

Üç cehennem, bende bir sorun vardı. "Hal gelemediği için kendimi kötü hissediyorum," dedi Sol.

Boğazım düğümlendi. *Tanrım, Torsten. Bak. Güneş Prensi üçümüzü bir araya getirirdi.*

Sol terlemiyordu ve teke tek olma fikri karşısında beklentiden midesi bulanmıyordu.

Böyle şeyler düşündüğüm için içimde bir parça suçluluk duygusu vardı. Halvar benim arkadaşım, aynı kanı taşımasak da gerçek bir kardeşti ama içimde bir parça bunun sadece Sol ve benim aramda olmasını istiyordu. Halvar da bunu biliyordu ama bunu Sol'a söyleyemezdim. Prens aynı şekilde hissetmiyordu ve bunu hatırlamam akıllıca olurdu.

"O iyi bir evlat," dedim, sert bir sesle. "Küçükten sonra büyükle ilgileniyor."

Halvar'ın annesi beşinci oğlunu çok erken doğurmuş ve doğum zor geçmişti. Neredeyse Öteki Dünya ile tanışıyordu. Ağabeyleri ve babası krallığın diğer ucundayken, Halvar annesinin yanından ayrılmayı reddetti ve diğerleri dönene kadar meşgul küçük kardeşine baktı.

Sasha şimdi yeni küçükle birlikte iyileşiyordu ve Dagar iki akşam önce geç saatlerde dönmüştü. Yine de Hal gitmiyordu.

Ve Hal gerçeği biliyordu. Daha ben kendime bile itiraf etmeye cesaret edemeden önce bana gerçeği söyleyen oydu; prensimize karşı dostluktan daha güçlü duygular besliyordum.

Halvar Atra yeterince iyi bir arkadaş, annesinin ona ihtiyacı olmasaydı bile bu sefer bize katılacağından şüpheliydim.

Evin içinde, annem yemek odasının etrafında meşguldü. Kraliçe Lilianna her zaman Agnes Bror'un krallığın güzeli olduğunu söylerdi ve ben de buna katılırdım.

İkimize de gülümsedi. Büyükannemin Sol'a ve bana kafamdan neler geçtiğini *biliyormuş* gibi *baktığına* yemin edebilirim. Prens bakmadığında bana hep küçük küçük göz kırpardı.

Bugün, ince kollarını Sol'a doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Oğullarım bizi terk ediyor."

"Ah, Maj Agnes," dedi Sol, büyüleyici sırtışıyla onun yanağını öperek. "Dolunayda krallığın ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok balıkla dönmüş olacağız."

Maj, Sol'un yüzünü yarım nefes boyunca ellerinin arasında tuttu, sonra her birimize gözleme ve balina kurutulmuş etiyle dolu bir paket uzattı.

Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra bizi kapıdan dışarı itti. "Güvende olacaksınız ve kafanızı kullanacaksınız."

"Her zaman." Sol atına tekrar binerken sırttı. Seyislerimizden biri bineğimi paketlenmiş ve hazır bir şekilde evin önüne getirmişti.

Annem kapının pervazına yaslandı. "Bu güvence neden annemin kalbini yatıştırmıyor prensim?"

Sol güldü, el salladı ve avludan çıkış yolunu göstermeme izin verdi. Çoğu kişi kraliyet ailesinin önderlik edeceğini düşünürdü ama Sol asla unvanları etrafa savurmazdı. Benimleyken yapmazdı. Kalbimden geçenleri ve aklımdan geçenleri söylemekte özgürdüm, tıpkı onun da aynısını yapabileceğini bildiğini umduğum gibi.

Yeşil göllere giden yollar dik ama düzgündü. Akşam karanlığında nemli yosun ve toprağın bulanık kokusu varış noktasını haber veriyordu.

Yataklarımızı kurmak ve ateş yakmak için küçük bir ağaç korusu bulduk. Balık tutmak için çok geç olduğundan, yiyeceklerimizden kalanları yedik. Yemeklerimizin geri kalanını bulmak bize kalacaktı. Yolculuğun bir kısmı da ağaçların arasında hayatta kalmaktı.

İlk gece uyku pedlerimizi yere serip uykuya dalmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgunduk.

Ertesi gün gri sabahı strateji geliştirerek ve ağlarımızı kurarak geçirdik. Güneş battığında iki ağ dolusu balık yakalamış, yedi yılanbalığı mızraklamış ve anormal miktarda su yosunu yakalamıştık. Lilianna şifalı iksirler için bu bitkiyi çok severdi, bu yüzden tam bir başarısızlık sayılmazdı.

Sendeleyerek kampa geri döndüğümüzde, sanki dünyayı fethetmişiz gibi hissettik.

Balıklar düzgün bir şekilde depolandıktan ve mızraklarımız temizlendikten sonra, sırtarak kalın bir ağaca yaslandım.

"Yorgun musun?" diye sordum.

Sol alt dudağını yaladı, göle bakarken garip bir şekilde sessizdi. Belki de hayal görüyordum çünkü bana dönüp baktığında her zamanki muzipliğiyle sırıttı.

"Kokuyorum."

Güldüm. "Daj'ın dediği gibi, avın özünün bir parçası."

"Doğru." Birkaç nefes durakladıktan sonra kemerini çıkardı. Tunüğünü çıkardığında nefesim kesildi. "Yine de yüzmeye gidiyorum. Geliyor musun?"

Çıplak göğsünün düzlemlerine gözlerimi kırıştıtararak baktım, sersemlemem beni utandırmıştı. Vücudumun arkadaşına nasıl tepki verdiğini bilse delirdiğimi düşünürdü.

Arkadaşım.

Sayısız kez yüzmeye gitmiştik. Bu da farklı değildi. "Ben de geliyorum." Kahretsin, sesim çatallaştı.

Sol iç çamaşırlarına kadar soyundu. Beline kadar göle girene kadar bakmadım.

İçeri girmemi izledi, gözleri kararmıştı. "İyi misin, Torsten?" "İyiyim."

"Ah." Sol başını suyun altına daldırdı ve yüzeye çıktığında gözlerini sildi. "Anlıyorum."

Avuçlarımı yüzümde ovuşturarak günün kirini temizledim. "Neyi görüyorsun?"

"Bugün bana yalan söylemeye başladığın gün."

Bu kadar açık mıydım? Sol bana bakarken hiçbir şey söylemedim, sadece suyun üzerinde yürüdüm. Bir an için yaklaşmayı düşündüm, ta ki çoktan yaklaştığımızı fark edene kadar. Neredeyse burun buruna. Yüzüne dokunmak, onu göğsüme çekmek, öpmek düşüncesi aklımdan birden fazla kez geçti.

Hayır.

Bunu kabul edemezdim. *Bunu* değil. En iyi arkadaşıma karşı hissettiğim bu duygular, eğer o da aynı şeyi hissetmezse her şeyi mahvedecekti.

"Sol, ben iyiyim."

Yüzünde hayal kırıklığı olduğunu düşündüğüm bir ifade belirdi. "Pekala."

Yüzerek uzaklaştı ve çok geçmeden gerginlik ortadan kalktı. Gülüştük ve sabah eve gitmeden önce son ganimeti toplamak için stratejimizi planladık.

Kampa geri döndüğümde, Sol pantolonunu çekiştirmeyi bitirirken omzumun üzerinden bir bakış atarak kürk pedimi açtı. Sırtı hâlâ çıplaktı ve ona tekrar dokunma düşüncesi kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu.

Sanki dikkatle incelediğimi hissetmiş gibi Sol omzunun üzerinden döndü.

İtiraf etmek istediğimden daha açık bir şekilde, aval aval baktığım için utanarak başımı başka yöne çevirdim.

Sol boğazını temizledi ve defterini benimkinin yanına fırlattı. "Muhtemelen akıllıca . . . yakın uyumak için. Korunmak için."

"Sıcaklık da." Boğazım kurudu.

"Doğru."

Yastıklarımızı serip arkamıza yaslandık, gözlerimizi yıldızlara diktik. Birkaç kalp atışı boyunca aramızda bir sessizlik oluştu, ta ki Sol elini göğsüme indirip kalbimin üzerindeki noktaya dokunana kadar.

"Sormayı unuttum, Hal sana Ella Skön'e aşık olduğunu söyledi mi?"

Homurdandım. "Bir haftalığına mı yoksa bir aylığına mı?"

"Onun *hjärta*'sı olduğunda ısrar

ediyor." "Freja için de öyle demişti."

"Biliyorum." Sol güldü ve omzunun üzerine yuvarlanarak bana döndü.

"Hiç böyle şeyler düşündün mü?"

"Freja'yı sevdiğimi mi? Hayır. O Halvar'a daha çok yakışıyor."

Sol birkaç ot parçasıyla oynadı. "Hayır, yani ... *hjärtas*?"

O an sanki kendime bakıyormuşum gibi hissettim. Doğal olarak, deliliğimi, nihai kalp kırıklığımı korumak için en iyi şeyi yaptım. Yalan söyledim. "Hayır, onlara inanmıyorum ve fikrimi değiştirmek gibi bir planım yok."

Sol onu sokmuşum gibi görünüyordu ve kalbim hızla çarpıyordu. Bazı şeyleri yanlış okuyor olamazdım, değil mi?

Ben de onun gibi omzumun üzerine yuvarlandım. Yüz yüze, teninden yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakındık. "Peki ya sen?"

Sol tereddüt etti. Parmakları çimlere dolandı ve benimkilere yaklaştı. Parmaklarımızın uçları birbirine değerek ciğerlerimdeki havayı boğdu.

"Dışarıda büyük bir aşk olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor, evet." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Ama belki de yanıliyorumdur."

İki parmağı benimkilere takıldı. Başım döndü. Kalbim bunun gerçek olduğunu hayal etmeye cesaret etti. Ama içimdeki daha acımasız ve kasvetli taraf, Sol Ferus'un şefkatli olduğunu kalbime hatırlatmakta gecikmedi. Sevgisini göstermek için dokunur, her zaman annesine, babasına ve bana sarılırdı. Valen bile yaralandığında bir kucaklamaya güvenilebilirdi.

"Ve kim-" Boğazımdaki çiziciği temizledim. "Eğer seçme şansınız olsaydı, yani, *hjärta*'nız kim olurdu?"

Sol hiçbir şey söylemedi, sadece bakışlarımı tuttu.

Sanki kendi aklı varmış gibi, elim kolunun ön kısmı boyunca ilerledi. Kanım ateşin öfkesiyle doluydu ama daha önce hiç bu şekilde kavrulmamıştı. Sol'un nefesi kesildi. Biraz çaba harcamış gibi yutkunmasını izledim.

"On altı yaşındayım," diye fısıldadı. "Bir veliahtın gelecekteki eşini ve varislerini düşünmeye başlaması gereken yaş."

Elim yavaşça geri çekildi. Belirgin bir şekilde değil elbette ama artık ona dokunmadığımı hissettirecek kadar.

Varisler. Benimle birlikte mirasçı, en azından kan bağı olan mirasçı olmayacaktı. Aklımın bunu düşünmesine izin vermem bile ne kadar aptalcaydı. Okuldayken, kentsoylu kızların Sol'un etrafına nasıl üşüşüklerine tanık olmuşum. Onları nasıl güldürdüğüne.

İçlerinden biri Lilianna ve Arvad'ın varisleri için isteyecekleri türden bir eş olabilirdi.

"Varisler," dedim usulca. "O zaman yakında çocuk sahibi olmayı düşünüyorsun?" Kıkırdadı. "Hayır, kastettiğim bu değildi."

"Neden şimdiden bir eşleşme seçmeniz gerekiyor? Biz Gece Halkıyız. Yüzyıllarca yaşarız. On altı yaş kimi sevdiğini bilmek için pek de uygun bir zaman gibi görünmüyor."

Tanrılar, eğer bir eş alırsa her şey değişir. Halkımız şiddetle severdi. Ruhlarına sahip olan kişiyi bulduklarında, bu ömür boyu sürerdi. Kimse bir eşten ya da sevgiliden üstün olamazdı. En yakın arkadaşı bile. Ben Güneş Prensi için ikinci planda kalırken, o benim her gün ilk aklıma gelen olacaktı.

Bu konuşma korkunçtu. Gençliği bahane ettim ama doğrusunu söylemek gerekirse Sol beni sevdiğini söylediğinde göğsümde kaynayan bu duygunun tam olarak bu olduğunu biliyordum. Onu seviyordum.

Ben genç bir Fae'ydim. O da öyleydi. Ama eğer isterse, Öteki Dünya'yla tanışana kadar kalbim onun olacaktı.

Onun da bir başkası hakkında aynı şeyleri düşündüğünü düşünmek boğazıma saplanan bir hançer gibiydi. Artık bundan bahsetmek istemiyordum. Karşı tarafıma doğru yuvarlanmaya başladım ama Sol'un avucu benimkini kapayınca durdum.

"Bir şeyler düşünmenin tam zamanı," dedi. "Şimdi olması gerektiğini söylemiyorum. Babam bu kadar asi olmasaydı, on altı yaşına geldiğinde aklında bir eş olurdu."

"Belki de kraldan bir ipucu almalı ve yaşlanana kadar hayat arkadaşı düşünmemeliyiz."

Sol benim homurdanan ses tonumu fark etmemiş olmalı ki rahatça güldü. "Daj, Maj'la tanıştığında sadece yirmi üç yaşındaydı."

"Güzel. O zaman yedi tur sonra kadını bul." Sırt üstü yuvarlandım.

Sol uzun bir süre sessiz kaldı. "İstedğin bu mu Torsten?"

"Uzun yaşamınız ve mutluluğunuzdan başka bir şey dilemiyorum, prensim."

Parmakları parmaklarımın arasından geçtiğinde donup kaldım. Bu gerçek değildi. Sevgi dolu ya da değil, bu dokunuş farklıydı. Sol bana baktı, mavi gözleri daha önce görmediğim bir sıcaklıkla kararmıştı.

"Bana yalan söyleme," dedi. "İstedğin bu mu?" Babam her zaman ne derdi? Cesur ol ya da olma.

Kjell Bror kadar cesur değildim ama biraz daha yaklaştım. Sol uzaklaşmadı. Uyku rulomun kenarında alnımı onunkine yasladım. Gözlerim sıkıca kapandı. "Hayır."

"Ne yok?" Sol'un sesi yumuşaktı, biraz nefessizdi.

"Hayır, istediğim bu değil."

Gözlerim açıldı. Ben eğilmeden önce birkaç nefes boyunca birbirimize hararetli bir şekilde baktık. Dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Öfkeli bir kükreme bizi ayırmadan önce bir öpücük fısıltısı.

Çılgılık ağaçların arasında yankılandı. Sol dizlerinin üzerine çöktü, elinde bir bıçak vardı. Benim elimde de bir hançer vardı.

"Mağara ayıları," dedi Sol. Balık yığınlarına bir göz attı. "Kokusunu alıyorlar." Lanet olsun. "O zaman gidiyoruz."

Yükümüzü aceleyle atlara yükledik, ateşi söndürdük, kirli giysilerimizi ve uyku pedlerimizi bıraktık ve eve gitmek üzere ağaçların arasına daldık.

Doğduğumdan beri hayatımın bir parçası olan çocuğu neredeyse öptüğümün düşünceleri hâlâ kafamın içinde dönüp duruyordu.

Sadece hararetli bir an mıydı?

Bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa o da bunu kısa sürede unutmayacağımdı.

CKAPTER 5

Güneş Prensi

KARDEŞİM KAPRISLI BİR APTALDI. DAHA ÇOK İKİNCİ BİR KIZ KARDEŞ GİBİ DAVRANIRDI. Kanayan gökyüzüne bakışı, en derin umutları bulutlarda yaşıyormuş gibi iç çekişi.

Tam havamdaydım ve Valen -her ne kadar sinir bozucu olsa da- bunu her zaman fark ederdi.

"Neyin var senin?" Valen çenesini yukarı kaldırıp boynunu bükerek bana baş aşağı baktı. Göletin kenarında sırt üstü yatıyordu, ben de yanına oturmuş suya çakıl taşları atıyordum. Ona istemeden birkaç kez vurmuştum. Belki birkaçı kasıtlıydı.

Neden en genç prence bakıcılık yapmam istendi? Herja daha uygun olurdu. Özellikle bugün, çünkü kalbimin üzerindeki kasveti atamıyordum. Ne yazık ki, kız kardeşimiz Timor Büyükelçisi'yle yapılan görüşmede ailemizle birlikteydi.

Annem ve babam, sadece benim değil, tüm çocuklarının krallığın nasıl yönetildiğini ve Timoran'ın buzlu topraklarındaki piçlerle yaşanan gerginliklerin nasıl ele alındığını bilmeleri gerektiğine inanıyorlardı.

Kral Eli güçlerini daha da yaklaştırmıştı. Rahat edemeyecek kadar yakındı ve anneme daha fazla mesaj göndermeye başlamıştı.

Adam Maj'a aşık olmalıydı. Saplantısını başka türlü açıklayamazdım.

Eğer öyleyse, o zaman bir aptaldı. Nornlar, hakkında destanlar yazılacak bir aşk tasarlamışlardı ve bu benim annemle babamdı. Eli, Daj'ı yeterince zorlarsa yakında bir suikaste kurban gidecekti.

"Sol, teknelerle oynayabilir miyiz?" Valen'in küçük sesi beni sinirimden uyandırdı. Tor ve benim çocukken yaptığımız oyuncak tekneleri işaret etti.

"Hayır," diye homurdandım. Kardeşim yere yığıldı. Henüz on bir yaşındaydı ve yaşına göre hâlâ küçüktü. Çocuğa karşı daha sabırlı olmalıydım ama bugün bunu bulamadım. "Onlar senin değil Valen."

"Biliyorum ama onları izlemek düşünmeme yardımcı oluyor ve benim de düşünmeye ihtiyacım var." "Ne hakkında?"

"Onun hakkında."

Gözlerimi devirmiştım. Kaprisli. Bir hayalperest. Onu göle atmak istedim. "Rüya kız mı?"

Valen başını salladı, siyah gözleri yıldızlı bir gökyüzü gibiydi, çok heyecanlanmıştı. "Çok güzeldi."

Gülümsememin yüzümü kesmesine engel olamadım. "Küçük kardeşim, sen yumuşak bir aşıksın."

Burnu kırıştı. "Değilim. Onun güzel olduğunu söylemem yumuşak olduğum anlamına gelmez."

"Oh, gerçekten mi? O kadar emin misin?" O küfredip elime vurana kadar yan tarafını çimdikledim.

"Evet," diye homurdandı Valen. "Bir sonraki turda Dagar ile eğitime başlıyorum."

"Ah, evet. Ben kral olduğumda sen benim büyük savaşçım olacaksın." Bir kahkaha attım. Sıska Valen Ferus'u bir savaşçı olarak hayal etmek zordu. Özellikle de uyurken hayalinde canlandırdığı bir kız hakkında gölette dans ederken.

"Başka bir zaman teknelerle denize açılırsınız - tabii Tor'dan izin alırsanız." Valen'in kulaklarından birinin ucuna fiske vurdum. "Hadi, eve dönerken bana kızla ilgili her şeyi anlat. Bu şekilde tüm düşüncelerini dışarı atabilirsin."

Valen ayağa fırladı. Bir savaşçı gibi kemerine küçük bir bıçak bağlamıştı. Evet, ufak tefekti ama her ne kadar bunu kabul etmek istemesem de, bir gün boy olarak beni geçebilirdi.

". . ve tıpkı senin ve Maj'ınki gibi mavi gözler, ama sen de Daj'a benzediğin için Maj'a daha çok benziyorsun." Rüyasında gördüğü prensesi anlatmaya devam etti. "Ve saçların ayazın güneşi gibi, Sol. *Beyaz bir güneş* gibi."

"Kulağa Timorlu gibi geliyor, küçük kardeşim."

Çürük bir koku almış gibi yüzünü buruşturdu. "Hayır. Asla."

Güldüm ve ona kalenin yan kapılarından birini açtım. "Bilemiyorum. Onu anlatma şeklin sanki Maj'ı rüyada görmüşsün gibi."

"Hayır. Maj'dan farklı görünüyordu." Ayağını yere vurarak ne kadar genç olduğunu belli etti. "Tanrılara yemin ederim ki-"

"Küfür etme, Val."

Uyku odalarına giden geniş merdivene doğru kasıla kasıla yürürken, "Bu konuda eminim," diye ısrar etti. "Onu bana Nornlar gösterdi. Onu okul binasında yanımda otururken gördüm."

"Kim bilir, belki Daj ve Maj genç bir Timorlu'yu yumuşak Gece Prensi'nden ders almaya ikna ederler."

Valen koluma yumruk atmak için özensiz bir hamle yaptı. Kaçtım ve sadece kulaklarının uçlarını biraz kırmızıyla renklendirdi.

"O genç değildi," diye tersledi. "*Gelecekteydi*, Sol. Norn'lardan olduğunu bu şekilde biliyorum. Kanayan bir adamdım ve senden daha güçlü ve yakışıklı görünüyordum."

Şimdi güldüm. "Sen mi? Bir deri bir kemik benden daha mı güçlü oluyorsun?" Valen gözlerini kısmıştı. Bana doğru tekrar tekrar hamle yaptı ve homurdandı.

Elimi alnına koyarak onu geri çektim. "Ben gördüm. Onu."

Küçük bir itiş kakışla onu ayaklarından geriye doğru savurdum. Öfkeyle yere düştü, bana ters ters baktı ve öfkesinin küçük bir patlamasıyla yeryüzü hafifçe sarsıldı.

Günümü neşelendirmek için tek ihtiyacım olan şey küçük kardeşimi kızdırmaktı.

Çömeldim, sııttım, belki de şiddetle hissettiği bir şeyle uğraştığım için biraz kötü hissediyordum. Birkaç gün içinde hiçbir şeye dönüşmeyecek olsa bile. "Peki, geleceğin beyaz-güneş saçlı kızını gördün. Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum ama tek bildiğim, eğer kanayan okul binasında bulunduyrsa Timorlu olamaz."

Başımı salladım. "Eğer bu senin gerçek aşkınsa, Ava'nın kalbini kırmadan önce onu rahat bırakmak isteyebilirsin."

Yüzü soldu. Valen'in okul arkadaşı geçen hafta ona kendisini sevdiğini söylemişti ve Valen okul derslerinden onun müstakbel gelini olduğuna ikna olarak dönmüştü.

"Ava'nın saçları güneşli değil."

"Hayır." Kız bir saray naibinin kızıydı ve olabildiğince Gece Halkından biriydi. "Kesinlikle değil."

"Şimdi ne yapmam gerekiyor? *Hjërta* olacaktık." Valen ellerini havaya kaldırıp hışımla uzaklaştı, kafası karışmıştı, muhtemelen Ava'nın nasıl Timorlu bir rüya kıza dönüşeceğini düşünüyordu.

Öfke nöbetine gülerdim. Belki ona biraz daha eziyet ederdim ama son sözü beni durdurdu. Lanet olası sevgililer. Son birkaç haftadır bu bitmek bilmeyen kötü ruh haline girmeme neden olan bir konu.

Balık avından döndüğümüzden beri Tor eskisi gibi değildi.

Uzaktaydı. Sessizdi. Açıkça benden kaçıyordu.

Kör bir bıçak gibi kalbimi yavaşça, zorlukla nefes alabileceğim kadar derinden deliyordu. Onun da aynı şeyi hissettiğinden o kadar emindim ki. Tor'a, bunu kabul etmesi için kalbimin acıdığını söylemeyi ne kadar çok istemiştim.

En iyi arkadaşıma aşık olduğumda, bilmiyordum. Hata yok, hayatımız boyunca ona aşık olmuştum. Ama yarım dönüş önce beni vurdu. Tek yaptığı Halvar'ın söylediği bir şeye gülmekti ve göğsüme inen bir darbe gibi, onu farklı bir şekilde sevdiğimi anladım.

Tanrılarla tanışana kadar o kahkahayı, o nadir gülümsemeleri, onun düşünceli gözlerini yanımda istediğimi biliyordum.

O gece göl kenarında yaşadığım kadar hiç korkmamıştım. Neredeyse bir çizgiyi geçerken ellerim titremeden duramıyordu.

Bu konuyu konuşuruz, belki tekrar deneriz diye düşünmüştüm ama Tor aramıza lanet bir duvar örmüştü ve bu beni yavaş yavaş öldürüyordu.

En azından ölümün hoş bir soluklanma olacağını hissediyordu.

Başımı salladım ve kütüphaneye gittim, bir kitabın, haritaların sayfalarında sürüklenmeyi umuyordum, beni Torsten'i düşünmekten alıkoyacak herhangi bir şey.

İki saat sonra, gözde hizmetkâr Selma odaya girdi. "Prensım, Bror Hanesi'nden size bir mektup geldi."

Neredeyse sandalyeden düşüyordum. Ayvanın özelliklerini anlatan deri kitap yere düştü ve ben de odayı dört adımda geçtim. "Bror Hanesi mi?"

Selma sırttı ve başını salladı.

Parşömenin mührünü yırttım. Tanrım, Tor'dan gelmiş.

İkinci vakti ahırda buluşalım.

-T

PENCEREDEN DIŞARI BAKTIM. Avluyu çoktan bir gece örtüsü kaplamıştı. "Selma bu ne zaman teslim edildi?"

Selma elinde olmadan mobilyaların tozunu alırken, "Anders tohum kesesine kaçtığını söyledi," diye söze başladı. Anders bir bekçiydi, Güneyli bir fae gibi yıldızları okumaya çalışan sıkıcı bir adamdı.

Şimdiye kadar karşılaştığım en unutkan adam olduğundan bahsetmiyorum bile. Selma cam bir vazoyu aldı, önlüğünü altına sildi, sonra bana baktı. "Belki de birkaç saat önce gelmiştir."

"Lanet olsun." Kapıya doğru ilerledim, sonra inledim. "Kahretsin, Valen'i bırakamam."

"Oh, küçük prence göz kulak olurum."

Kadının yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve yanağından öptüm. "Teşekkür ederim."

Ben kaleden hızla çıkarken kıkırdadı. Ay parlıyor, bahçedeki gümüş ayvanın çiçeklerini göksel bir ışığa bürüyordu.

Ahırın kapısına çarptım, neredeyse düşüyordum ve kapıyı çekip açarken homurdandım. Koşmaktan nefeslerim kesik kesik ve düzensiz geliyordu ama ahırın ortasında bir kısrakın burnunu okşayan Tor duruyordu.

Üç cehennem, o her şeydi.

Saçları her zaman karışıktı, ama iyi anlamda. Sanki parmaklarını saçlarında gezdirmiş ve saçları dağınık bir şekle bürünmüş gibiydi. Çenesi keskin ve belirgindi. Ben daha uzundum ama sadece bir parmak genişliğinde.

"Tor." Kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Ne kadar zamandır bekliyorsun?"

"Sanırım bir geçiş ücreti."

"Özür dilerim," dedim. "Ben, uh, sadece mektubu aldım ve-"

"Sol," diye araya girdi. "Seninle konuşmam gerek."

Solgun görünüyordu, neredeyse hasta gibiydi. Göğsümde bir endişe şokuyla ona doğru koştum. "Hasta mısın?"

Alay etti. "Bilmiyorum."

"Seni özledim." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi. Yüzüm kızardı ama onları geri alamazdım, alamazdım da... Doğrudular.

Tor bana zayıf bir gülümseme verdi. "Mesafeliydim."

"Evet." Kalbim kırılacaktı. İçgüdüsel bir his diyebilirsiniz ama bu şekilde hareket ederse gölde geçirdiğimiz gecenin bizi değiştirdiğini söyleyeceğinden emindim. Artık aynı olmayacaktık.

Bakışlarını kaldırdığında nefesim göğsümde acıyla durdu. Gözlerinin toprak rengini sevmiştim. Gece Halkı karanlığı, ama Valen ya da Daj gibi parlak siyah değil. Düşünceli ve sakindi.

"Sadece söylemem gerekiyor. Bu aramızdaki her şeyi değiştirecekse beni affet ama-"

Gözlerimi kapattım, varlığımın geri kalanı için kalbimi gömmeye hazırlandım.

"Seni seviyorum." Tor titrek bir nefes verdi. "Ne?" Donup kaldım, hareket edemiyordum.

Tor savaş için yaratılmıştı. Güçlü, geniş ve silah kullanmada yetenekliydi. Onu hiç bu kadar korkmuş, bu kadar dağılmış görmemiştim. Bakışlarını tekrar benimkilere kırıştırdı. "Seni seviyorum, Sol. Bir kardeşten, bir arkadaştan daha fazla. I . . . Seni seviyorum. Seni benim olarak istiyorum ve bunun bizi mahvedebileceğini biliyorum ama sana söylemeden bir gün daha geçiremem."

Sersemlik birkaç dakika dilimi tuttu. Sonra gülümseme geldi. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu kendime doğru çektim. Tanrım, ne zamandır onun bedenini yanımda hissetmek istiyordum? "Bizi mahvetmek mi? Tanrılar aşkına Tor, kalbimin her atışı senin için."

Dudaklarını dudaklarımla ezdim. Tor yumuşak bir inilti çıkardı ve saçlarımı kavrayarak beni sıkıca ağzına bastırdı. Çılgınlık sırasında sırtı durak kapılarından birine çarptı. İçindeki yük inledi ama ben onu sadece daha derinden öptüm.

Benimkinin üzerindeki dili, tadı, başımı çılgınca bir heyecanla döndürdü.

Alt dudağını ısırdım, elini tuniğimin altından geçirdiğinde keskin bir nefes aldım. Avuç içi göğsümde, tırnakları tenimde gezinirken omurgamda bir ürperti dans etti.

"Benden kaçırıyorsun," dedim öpücükler arasında. "Neden?"

"Korkağın tekiydim," diye itiraf etti ve yüzümü inceleyecek kadar uzun bir süre durakladı. "Bu duyguyu görmezden gelmeye çalıştım, seni kaybedeceğimden korktum. Ama bu şekilde devam edemezdim. Sana ihtiyacım var."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seni çok uzun zamandır seviyorum." Gözleri karardı. "Tanrılara şükürler olsun."

Beni tekrar öptü. Tüm dişleri ve dilleriyle. Daha fazlası için umutsuz bir ihtiyaç beni ele geçirdi ve ellerimi ilk anılarımdan beri tanıdığım çocuktan uzak tutamadım.

Annem ve babamın kader tarafından seçildiğini düşünürdüm. Ama ben de öyleydim. Torsten benimdi, sanki Norns'un ağacından koparılmış gibiydi, benimdi.

Her zaman öyle olacaktı.

Birbirimize yepyeni bir şekilde dokunup keşfederken çenemi, boynumu öptüğünde başımın omzuna düşmesine izin verdim.

Hiç kuşkusuz, o anda herhangi biri Torsten Bror'a zarar vermeye kalkışırsa tüm Etta'yı yerle bir edeceğimi biliyordum.

KISIM 6

Valen

Dokuz tur sonra

EĞER BENİMLE ALAY ETMEK İÇİN BİR ŞEY SÖYLERSE, ONU ÖLDÜRÜRDÜM.

Bakışlarım Sol'un Tor'un yanında durduğu kürsünün yan tarafına kaydı. Her ikisi de kalın kürk pelerinli resmi tunikler giymişti. Şimdilik ön taraftaki Daj ve Dagar'a odaklanmışlardı. Ancak bu ikisi söz konusu olduğunda işlerin ne kadar çabuk değişebileceğini kimse bilemezdi. Konsolos olduklarından beri işler daha da kötüye gitmişti. Torsten *resmen* aile olduğu için daha fazlasını yapabileceğini düşünüyor gibiydi.

Kardeşim bakışlarımı hissetmiş olmalı ki mavi gözleri bana kilitlendi. Tanrılar. Göz kırptı. Göz kırpmak ve Sol Ferus hiç iyi değildi.

Dikkatimi tekrar dajıma ve Dagar'ın elinde tuttuğu kılıca çevirdim.

Sol ince siyah demir tacını takmıştı. Halkası alnının ortasında patlayan bir güneş şeklindeydi. Herja'nın tacı gümüşten yapılmıştı ve benimkinde hilal varken onda ayvanın çiçeği vardı.

Ayın ucu alnıma battı, prens ve asil olmam gerektiğini hatırlattı. Burada durmayı hak ettiğimi kanıtlamam gerekiyordu.

Uzun bir nefes üfledim. Ellerim fırtına bulutu grisi tünığimin önünü düzeltti, sonra belimdeki boş kılıfı ayarlayarak gergin parmaklarımın seğirmesini gizlemeye çalıştım.

O gün gelmişti.

Veliaht'ın savaşçısı olarak seçilecektim. Sol tahta çıktığında ben onun koruyucusu, en azılı savaşçısı olacaktım. Halvar orduları yöneten kişi olacaktı ama ben Sol'un katili, onu her türlü tehditten koruyan ve tehditlerin acımasızca yok edilmesini sağlayan kişi olacaktım.

Kardeşler gibi didişirdik ama hiç şüphe yoktu, onun için hayatımı verirdim.

Sorun, onun da aynısını yapacak olmasıydı. Zamanı geldiğinde önüme atlayan bir kral olmayacağını açıkça belirtmem gereken bir konu. Ölümü benim yapacağımı o kalın kafasıyla kabul etmesi gerekecekti.

"Prenslerimiz öne çıkacaklar." Dagar soru sormadı. Talep etti.

Halvar'ın babası sırtarak Sol'a ve bana odanın ortasına gelmemizi işaret etti. Tor, kraliyet eşleri arasında yer alıyordu ve Sol'un sağ omzunda duruyordu. Ne de olsa Sol yaralanır ya da esir düşerse taç ona geçecekti.

Bir anda benim tarafımda sessizlik hakim oldu. Yirmi yaşındaydım ve krallığa bir eş alacağıma dair hiçbir işaret vermemiştim. Dürüst olmak gerekirse, Herja da vermemişti ama kız kardeşimin bıçak fırlatma yeteneğinin halkın onu rahatsız etmesini engellediğinden ve bunun yerine tüm dikkatlerini bana yönelttiklerinden şüpheleniyordum.

Bir eşin ya da sevgilinin duracağı tarafa baktım. Ada, Ella, hatta Breeta, beni çocukluğumdan beri tanıyan üç kadın sırttı ve parmaklarını oynattı.

Kaşlarımı oynattım, üçlüye küçük bir gülümseme sundum ama kalbim hiçbir şey yapmadı. Bir ısı titreşimi bile olmadı.

Tanrılar. Belki de ben kusurluydum. Bir bağ kurmak için can atıyordum, Sol ve Tor'un sahip olduğu şeyi, ailemin sahip olduğu şeyi istiyordum ama kimseye karşı bir şey hissetmiyordum.

"Prens Valen Krigare Ferus." Dagar'ın sesi dikkatimi tekrar ön tarafa çekti. Tanrılar. Odaklan.

Dagar'ın sırtışında da Halvar'inkine benzer bir şakacılık vardı ama resmi bir iş söz konusu olduğunda çenesi gergin ve gergindi. "Tanrıların ve kralımızın huzurunda veliahtımıza hizmet edeceğine, onu hem topraklarımızdaki hem de sınırlarımızın ötesindeki tehditlere karşı koruyacağına yemin ediyor musun? Onun için savaşacağınıza ve tanrılar isterse onun için canınızı vereceğinize yemin ediyor musunuz?"

Çenemi eğdim ve bir yumruğumu göğsüme vurdum. "Yemin ederim."

Avluda nazik, zarif bir alkış yankılandı. Babam sırttı ve önüme geçti.

Yeni kılıcı uzattı. İnce işlenmiş bir savaşçı kılıcı. Kılıcın kenarına güç, koruma ve kudret rünleri kazınmıştı ve kabzası pürüzsüz, siyah deri ile kaplanmıştı.

Kılıcı başımın üzerine kaldırdım ve alkışlar daha da arttı. Birkaç tezahürat ve ıslık sahayı doldurdu.

Sol elini uzattı. Geleneksel birlik gösterisi için ön kolunu sıktım. Geri çekilmeden önce fısıldadım, "Alay yok mu? Şaka yok mu?"

Sol'un ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Bugün değil, küçük kardeşim." Sol tereddüt etti. "Sırtımı koruması için kimseye senden daha fazla güvenmem. Tabii yeterince hızlı olabilirsen."

Kardeşim elinin tersiyle ortama vurarak ciğerlerimdeki havayı biraz dağıttı.

"Kekleri hafiflet Valen. Halsiz bir suikastçıya sahip olamam."

İşte oradaydılar - kalabalığın içinde duyabilecek kadar yakın olan birkaç kişinin kıkırdamaları.

Sol güldü ama beni çabucak başka bir kucaklamanın içine çekti. Sırtına bir yumruk indirdim.

"Bunu hak ettin Valen," diye fısıldadı. "Senin kardeşin olmaktan gurur duyuyorum."

O kesinlikle en kötüsüydü. Sol, yüzüm kıpkırmızı olana kadar derimin altını nasıl kazacağını, sonra da böylesine dürüst bir kabul ve şefkatle kalbimi nasıl kıracağını herkesten iyi biliyordu.

Boğazımı temizledim ve Tor'la kollarımı kavuşturarak geri çekildim. Onun sırtını da eşininki gibi koruyacağıma dair sessiz bir yemin ettim.

Çok geçmeden kalabalık beni tebrik yağmuruna tuttu. Üçlüye başka kadınlar da katıldı. Birkaçı kutlama için tavernada onlara katılmamı istedi, biri her gece bir savaşıyı nasıl rahatlatacağını bilen bir eşe ihtiyacım olduğunu söyleyecek kadar cesurdu.

Etrafım halkla, beni önemseyenlerle çevriliydi ama yine de boş hissettiğim bir parça vardı.

Bakışlarım insanların başlarının üzerinden kalktı. Kapının ardından güneş beyazı saçların bir tutamı koridorda kayboldu. Ne zaman biraz rahatlamak istesem zihnim hayalimdeki kızın görüntülerini canlandırıyordu. Hayallere dalmıyordum. Orada olmadığını biliyordum, ama o ilk rüyadan beri tüm bu dönüşler boyunca, gizemli bir kadının orada olduğunu hayal ederek biraz teselli buldum.

Sanki kalbim onu çalabilecek güce sahip olduğunu biliyor ve ona deneme fırsatı vermek istiyordu.

Birçoğumuz yeni onuru kutlamak için planlar yaparken ben arkamı döndüm ve diğerleriyle birlikte güldüm.

Bunlar benim halkımdı. Hayalleri unutup burada kendime bir yer bulmam akıllıca olurdu. Rüya kızlar sadece rüyaydı.

TKE BASKINLARI

Sonraki sahneler Timor Baskınları'ndan geliyor. Baskınlar sırasında yaşanan savaş Ferus ailesini parçalamıştır. Bu sahneler hakkında çok konuşuluyor ama sadece sohbetlerde. Şimdi, Kral Eli'nin baskınları sırasında birkaç sahnenin tadını çıkarın.

CKAPTER 7

Arvad

LİLİ'NİN İNCE KOLLARI VÜCUDUMUN ETRAFINDA KIVRILDI. ONUN İÇİN ÇOK GENİŞTİM.

Kolları sırtımdan göğsüme kadar uzanamıyordu ama elinden geleni yaptı. Avuç içleri kalbimin üzerinde gezindi, yanağı sırtımın ortasında durdu.

Botlarımı bağlamayı bitirdim, sonra ellerimden biriyle onun ellerini kapattım. "Ellerinin vücudumda olmasından asla şikâyet etmeyeceğim," dedim,

Çoğu av sen ve Herja'nın bizi kaleden atmak için can atıyorsunuz." Döndüm ve karımın küçük bedenini kendime doğru çektim. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Lilianna'nın gözleri yüzünün en etkileyici kısmıydı. Timor'un o buzlu tepesinde karşılaştığımız andan itibaren bakışlarını tutardım ve kalbinin durumunu bir anda öğrenirdim. Yüklü. Memnun. Özgür. Bugün derin, zengin mavi bana bir gece yarısı denizini hatırlattı. Bir şeyler yanılttı.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Lili?"

"Bir şey yok," dedi ve dudaklarımı öptü.

Onu bıraktım ve geriye doğru yatağımıza uzandım. Kollarımı kavuşturmuş, tavanın üzerinde çaprazlama uzanan kirişlere bakıyordum.

Sertleştim, kıpırdamadım ve dudaklarım çatık kaşlarla büzüldü.

Lilianna kıs kıs güldü. "Arvad, ne yapıyorsun? Geç kalacaksın."

"O zaman geç kaldım. Görünüşe göre karım, kalbinde ağır bir şey olduğunda bunu hissedemeyeceğimi düşünüyor. Düşündüğünüzde oldukça saldırgan."

"Saldırgan mı?" Kaburgalarımı dürttü. "Arvad Ferus. *Surat* mı asıyorsun?"

"Öyleyim. Gerçekten de benim gibi bir kocanın karısına yük olan bir şeyi özleyeceğini mi düşünüyorsun? Hayatının ışığı. En gerçek dostu. Gününün ilk, gecesinin son düşüncesi. Ben mi? Sence ben-"

"Tüm tanrılar. Çocuklarımızın *küçükken* olduğundan daha kötüsün." Gülmekten göğsümün üzerine düştü. Sırıttım ve onu kollarımla sardım. Başarı. Lilianna bir bacağını kalçama atarak beni kendine yakın tuttu ve iç çekti. "Eli ile aramızdaki gerilim o kadar yüksek ki, aylardır endişelenmeyi bıraktığımı sanmıyorum. Senin ve oğullarımızın bu kadar açıkta olması fikri hoşuma gitmiyor."

"Lil." Başını çenemin altına sıkıştırdım. "Dagar ve Kjell bu sabah ve dün gece ormanı taradılar ve bunun ortaya çıkmasına izin veremeyiz-" Lilianna'nın gözleri acıya benzer bir şeye kayınca kelimedede duraksadım. Lanet olası Eli Lysander. Karımın kalbini sırayla kırmıştı ve ben bunun için onun boğazını parçalamak istiyordum. Lili'nin yanında öfkemi kontrol altında tutmak giderek zorlaşıyordu. Kanayan aptal, sırayla onun arkadaşı, sırdaşı olmuştu ve küçük kıskançlığı yüzünden bize karşı aldığı her tavır, onun çok nazik kalbinden bir parça kopardı.

Saçlarını okşadım ve ses tonumu yumuşattım. "Lil, Eli'nin burada hayatımızı yaşamamıza engel olmasına izin veremeyiz. Gitmemiz uzun sürmeyecek ve yol boyunca arkamızı kollayacağız."

"Öyle olduğunu gör." Dirseğine yaslandı ve kalbimin üzerindeki yeri öptü. "Yoksa seni kendim öldüreceğim. Biliyorsun, ben asla

vuruldu."

Kanım ısındı. Tanrım, avı iptal etmeliyiz. Sanırım hafta sonu boyunca bu kadına takılıp kalmayı tercih ederim.

"Hayır." Lilianna beni kenara itti ve bacaklarını çözdü.

"Ne?" Omuzlarımı yataktan kaldırdım ve onun koşarak uzaklaşmasını izledim. "Nereye gidiyorsun?"

"Senden uzakta. Sende o bakış var."

"Giysilerinizin her parçasını soyamak ve vücudunuzun her parçasını yalamak istediğimi söyleyen mi?" Işıldadım. En sevdiğim şey her zaman onun yüzünü kızartmak olurdu. "O bakış mı?"

"Evet, o bakış." Lili ellerini kalçalarına koyarak ofladı. Küçük bir Timorluydu ama yüreğindeki ateşle Etta'daki tüm savaşçılara rakipti. "Git."

Ağzımın bir köşesi hınzır bir sırıtışla büküldü. "Sanırım kalmamı istediğin için gitmemi sağlamaya çalışıyorsun."

"Kadınlar ve kızımızla planladığım iki günüm var, çok teşekkür ederim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. "Gitmelisin ki, buzlu keklerin üzerinde erkeklerimizin yaptığı tüm sinir bozucu şeyler hakkında şikayet edebilelim."

"Söyleyecek bir şey bulamayacaksın. Ben asla rahatsız edici değilim." Gülümsemem ayıldı. "Güvende olacağız Lil. Senden beklediğim gibi."

Aramızdaki boşluğu geçip beni yatağa yaptırdı. Bir an üzerimde gezindi, sonra beni öptü. Derin, çaresiz, mükemmel. Saçlarını kavradım, dilim onunkini okşadı. Önümüzdeki iki gece boyunca onun tatlı tadını benimle birlikte tutmanın bir yolu.

Geri çekildi ve bir elini yüzümdeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. "Seni neden sevdiğimi bilmiyorum."

"Seni sevmemek için her gün savaşıyorum."

Bir zamanlar kalplerimizdeki duygularla savaşıırken söylediğimiz sözlere güldük. Odamızdan çıktığımızda ben yarım saat gecikmişim.

"Tanrılar." Valen kapılara giden koridorda inledi.

Gece Prensi yüzümü ve kara gözlerimi tercih etti. Belinde bir balta, omuzlarının arasında kılıflı kısa bir bıçak ve sırtının küçük kısmına bağlı bir av bıçağı vardı. Sol tahta geçtiğinde nasıl bir savaşçıya dönüşeceğini görebiliyordum.

Yine de şu anda bana her gün kardeşlerine karşı gücünü kanıtlamak için savaşan sivri dilli çocuğu hatırlattı. "Siz ikiniz biraz daha nazik olabilir misiniz? Size yalvarıyorum."

"Ne?" Lilianna en küçüğümüze kaşlarını çatarak baktı.

Valen başını eğdi ve eliyle annesinin dağınık saçlarını işaret etti.

Saç örgüleri yerinde değildi ve yataktaki ateşli anlarımızdan sonra birkaç telden fazlası tamamen dökülmüştü.

Güldüm ve yanaklarındaki birkaç parçayı düzeltmesine yardım ettim.

"Ah, kıskanma küçük kardeşim." Sol salona girdi, Valen gibi silahlanmıştı. Yanında Torsten, kalçasındaki kınına bir bıçak daha ekledi. İkisinin de arkasında Halvar salona girmiş, yay kirişini kontrol ediyordu. Sol, Valen'in omzuna vurdu. "Çoğu kadının seni iğrenç bulduğunu biliyorum, ama bir gün razı olacak birini bulacaksın ve onun saçlarını da aynı şekilde okşayabilirsin."

Valen Sol'un omzunu iterek kardeşine ters ters baktı. "Onlar bizim ailemiz."

"Peki sence sen nasıl ortaya çıktın evlat?" Göz kırptım, kanın yüzünü kızartmasından biraz fazla zevk alıyordum.

Küçük gruba baktım. Hepsi benim oğullarımdı, kan bağı ve seçimle. Tor ve Sol sırayla eş olmuşlardı, Halvar kendi evinden çok kalede terör estirerek geceler geçirmişti. Valen bir lider, bir savaşçı olmaya başlamıştı, her ne kadar bunu tam olarak göremese de.

Onları seviyordum ve her fırsatta birlikte geçireceğimiz bu zamanı iple çekiyordum. Eli basit zevklerimizi çalamazdı.

Lilianna her birinin yanına gidip yanaklarından öptü, avda iyi şanslar diledi ve her birine güvende olacaklarına dair yemin ettirdi.

"Hâlâ Dagar ve adamlarıyla Kjell'i de getirmen gerektiğini düşünüyorum."

"Kraliçem," dedi Halvar inleyerek. "Kardeşlerimden uzak durmam için bana mühlet vermenizi rica ediyorum."

Sırıttı. "Koridorlarda dolaşmaktan oldukça sıkılacaklar."

Kjell ve Dagar genellikle ava katılırdı. Ama aslında Lili'nin gerginlikle ilgili korkuları yersiz değildi. En yakın iki dostumun, şövalyemin ve danışmanımın karımı ve kızımı korumak için burada olduğunu bilmek beni rahatlatırdı. Onların eşleri de burada olacaktı.

Onları kalmaya ikna etmek için fazla bir şey gerekmedi.

"Maj ve Daj yine sıvışmadan gidelim," diye homurdandı Valen ve bir çanta dolusu erzakı omuzladı. Annesini yanağından öptü, sonra da kapıya yöneldi.

Güldüm, Lili'ye hızlı bir veda etmeyi planlıyordum ama öpücük değişti. Derinleşti. Ona biraz daha sarıldım. Tunığımı kavradı, beni yakınında tuttu.

Ondan ayrıldığımda biraz nefes nefese kalmıştık. "İki gece sonra görüşürüz," diye fısıldadım.

"Öyle olsa iyi olur."

Kapıda durdum, karıma son bir kez baktım. O benim tüm ruhumdu. Otuz yılı aşkın süredir birlikteyiz ve hâlâ nabzımı hızlandırıp nefesimi kesecek güce sahip.

Alçak tepelerde bir açıklık olan ilk kampa vardığımızda Sol, Tor ve Halvar tuzak kurmaya gitti, Valen ise benimle kalıp hasırlarımızı serdi ve ateş için çukur kazdı.

Çukuru kazmak için bıçağını kullanırken onu inceledim. Neredeyse yirmi bir yaşındaydı ama gözleri her zaman yaşından daha bilge görünürdü. Derin, düşünceli ama bir süredir dikkati dağınıktı. Sanki Etta'daki gerçek yerini bulamamış gibiydi.

"*Herr Johan* dün konseyde benimle konuştu." Kesemden çıkmaktaşı ve çeliği çıkardım ve gözlerimi onunkilere diktim. "Kız arkadaşıyla biraz vakit geçirdiğinden bahsetti. Anna, değil mi?"

Valen küreğin ucunu çukurun işlenmiş toprağına sapladı. Yanımızda getirdiğimiz doğranmış odunlara uzanırken bana baktı. "Bu doğru. Babası bundan bahsetti mi?"

Dikkatli davranmam gerekiyordu. Valen'in gelecekteki sevgililer hakkında konuşulmasını engellemek gibi bir alışkanlığı vardı.

Omuz silktim. "Senin arkadaşılığından hoşlanıyor gibi görüldüğünden bahsetti, hepsi bu."

Valen çukura iki kütük attı. "Birbirimizi okuldan beri tanıyoruz, Daj. O bir arkadaş."

Tanrılar. Çocuk olmayan bu çocuğun geleceğın onsuz devam edeceğini anlaması gerekiyordu. Lili ve ben çocuklarımızın sevgi bağlarını ayarlamadık ama Etta'nın kraliyet üyelerinin bir tane alması yönünde bir beklenti vardı. İki kalp ve kafa birleştğinde daha güçlü bir krallık doğdu.

"Val-"

"Ne söyleyeceğini biliyorum," diye araya girdi, yüzünde alaycı bir sırıtış vardı. "Ama devam etmeden önce, Herja'ya da aynı dersi verdin mi? Son baktığımda kız kardeşim iki yaş büyüktü ve hâlâ bir eşi yoktu."

Gözlerimi devirdim. Haklıydı ama Valen'le eş alma konusunu kızım yerine konuşmayı tercih ederdim. Herja savaşçılar arasında kendini kanıtlamaya çok hevesliydi ve kardeşlerinden daha inatçıydı.

"Herja bu olasılığa açık," diye karşı çıktım. "Sen değilsin."

"Daj." Valen uzun bir iç geçirdi. "Hayatım boyunca odamda kilitli kalmadım. Ben ... ile birlikteydim." Kelimeler boğazında düğümlendi ve boğazını temizledi. "Hiçbir şey doğru gelmedi, tek söylediğim bu."

Ateşi yakmak için birlikte çalışırken sözlerimi tuttum. Alev güçlendiğinde tekrar ona baktım. "Başka bir şey beklediğin için hiçbir şey doğru gelmedi mi?"

"Neyi bekliyor olabilirim ki?"

"Bazen rüyalar oldukça ikna edici olabiliyor evlat. O kadar ki onları kehanet sanırsınız."

Valen'in çenesinde bir kas zonkladı. "Onların bununla hiçbir ilgisi yok."

"Valen." Bana bakana kadar omzunu çekti. Tanrım, onu çok seviyordum.

Onu. Bir adamı katledecek güce sahipti ama bir aşığın kalbine sahipti. Keşke onu sadece kafasında var olmayan birine verseydi. "Bana karşı dürüst ol. Bana isteksizliğinin rüyalarındaki kızla bir ilgisi olmadığını söyle." Valen yaklaşık on bir yaşından beri birkaç kez canlı bir rüyadan bahsetmişti. Hepsi krallığın farklı yerlerindeydi ama hepsi de aynı rüyaydı.

Kadın.

Açıklamalara bakılırsa rüyasında bir Timorlu görmüştü. Birkaç tur için bunun bir kehanet olabileceğini, belki de Eli ile aramızdaki gerginliğe bir son verebileceğini düşündüm. Bir prens ve Timorlu bir kadınla yeminli bir bağın kendine göre bir değeri vardı. Buzdaki bir düşmana aşık olduğu için onu asla suçlayamazdım. Ben de aynısını yapmıştım.

Ama birkaç turdur rüyadan bahsetmiyordu. Biz bu dersi vermeye başladıktan sonra da. Rüya kızları karanlıkta güzeldi ama o sıcak bir sevgiliyi hak ediyordu. Kalbinin şarkısı olacak birini.

"Ben aptal değilim Daj," dedi yumuşak bir sesle. "Gerçekliğin ne olduğunu ve ne olmadığını biliyorum."

"Neyden nefret ediyorsun o zaman?" Farkında olmadan bir şeyi itiyorsam utanarak dizlerimin üzerine çöktüm. "Eğer kadınlarda gözün yoksa Valen, bu seni hayal kırıklığına uğratacak bir şey değil."

"Daj." Kıkırdadı. "Kadınlarda gözüm var ve eğer olmasaydı, bunu belli etmekten utanmazdım. Geçmişte çoğu kraliyet mensubunun eş seçerken genç olduğunu biliyorum. Ama elimde değil."

Aceleci. Sol ve Tor'u gördüm. Seni ve Maj'ı izleyerek büyüdüm. Neden aynı bağıllığı bir ortakta beklemeiyim?"

Başımı salladım ve omzunu kavradım. "Yapmalısın. Yapacaksın. Senin için daha azını istemiyorum."

Diğer üçü de döndüğünde sohbet koyulaştı. Güldük, ateşin üzerinde somon pişirdik ve Valen'in zıttı olduğu ve *hjärta*'sını ararken çok özgürce sevdiği için Halvar'la alay ettik.

Yıldızların altında, tok ve huzurlu bir şekilde uykuya daldık. Bir an için, oğullarımla birlikte, Timor güçlerinin giderek cesaretlendiğini unutabilirdim. Savaş riski ağırdı ama halkımızın iyiliği için, Lili'nin iyiliği için barışı korumak için savaşacaktım, ta ki bunu yapamayana kadar.

Çok güzel bir geceydi ama huzuru çok çabuk bozuldu. Çok fazla şiddetle.

Uykumda yuvarlandım, boğazıma dayanmış bir bıçağın soğuk çeliğiyle karşılaştım. Gözlerimi açtım.

Karanlıkta beni zalim bir sırtış karşıladı.

"Merhaba, Fae Kralı. Kral Eli selamlarını yolladı."

Kılıcıma uzandım, kabzasını elime almıştım ki Timorlu savaşçı yüzümü kavradı ve beni omzumun üzerinden bakmaya zorladı.

Tüm tanrılar. Hayır, hayır, hayır.

Tor, Sol, Valen ve Halvar yüzüstü yatmış, kıpırdamadan duruyordu. Öfke, panik ve daha önce hiç yaşamadığım bir korku ruhumu doldurdu.

Oğullarım öldü mü?

Kılıcımı çektim. Savaşçı hızlıydı ama öfkesi yoktu. Bir anda ağaçların kökleri ayak bileklerine, bileklerine dolandı, onu çekip aldı. Kalbini yarıp açtım. Bıçağım neredeyse omurgasına isabet edecek kadar derine indi.

Ağaçların arasından daha fazla savaşçı fırladı. Öfke damarlarımı yaktı. Gecenin içinde bir ıslık yankılanana kadar çelik ve büyü kullandım.

"Fae kralı, ben olsam dururdum."

Oğullarımın her birinin arkasında bir savaşçı duruyordu. Dört boğazına dört bıçak. Hiçbiri uyanık değildi ama Sol seğirdi. Yüzünde kan vardı. Yaşıyorlardı.

En az elli Timorlu akıncı kampımızı kuşattığında, omuzlarıma ezici bir ağırlık çöktü.

Kılıcımı bıraktım ve ellerimi başımın üzerine kaldırdım. Akıncılar bileklerimi öfkeyle bağlamadan önce hiç vakit kaybetmemişlerdi. Dört çocuğa da aynısını yaptılar. İyi olmuş. Belki de Valen'in neler yapabileceğini bilmiyorlardı. Sol ve Tor'un birlikte neler yapabileceğini. Güçleri saklı tutulursa bu onları daha uzun süre hayatta tutabilirdi.

Bir savaşçı beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı, sonra da çizmesini kaburgalarıma vurdu. Bir irkilmeye savaştım.

"Hadi o zaman," diye homurdandı. "Yeni kralınızı karşılama zamanı."

CKAPTER 8

Lilianna

HER ŞEY ÇOK HIZLI GELİŐTİ. BİR AN HERJA VE BEN

Agnes Bror, Sasha Atra ve oğullarının en küçüğü ile büyük salon. Küçük Spjut. Çocuk hızla gitti ve dua ettiğim Şey acısız olmasıydı.

Sadece on yaşındaydı, Dagar'la devriye gezmek için çok gençti ve Arvad'la ava katılmak için de bir yaş küçüktü.

Ok kalbini aldı. Sasha'nın çığlıkları, Öteki Dünya beni geri çağırana kadar rüyalarımından çıkmayacaktı. Ama üst pencereyi parçalayan bir sonraki okla çığlıkları kesildi. Kollarıyla oğluna sarılmış bir Şekilde yere düştü.

Agnes daha uzun yaşadı. Salonu küçük bir okuma köŐesine bağlayan koridora kaçabilmiŐtik ki, kapıyı arkamızdan arpamadan bir ok arkadaşımın omuzlarının arasına saplandı.

Dizlerimin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağladım ve Agnes'i bizimle birlikte odaya sürüklemeye çalışarak öfkelen dim. Torsten'in annesi bu krallığın güzelliğiydi. Hem içi hem de dışı. Ne haltlar oluyordu? *Neden* oluyordu?

"Agnes," diye yalvardım. "Benimle kal, Ag."

Gözleri dalgalandı. "Seni seviyorum, Lili. Kjell'e söyle, onu kurtaracağım. . Kurtaracağım ..."

Nefesi ciğerlerinden çıkmadan önce sözünü bitirmedi ve sessizliğe gömüldü. Öfkemi ve acımı haykırdım, sonra Herja'yı aramak için döndüm.

Titriyordu ama savaşçılarımızla aldığı eğitim onu çoktan etkisi altına almıştı.

Her odada bir mobilya parçasının, yatağın, şezlongun, masanın arkasında sakladığı yaylardan biri elindeydi. Bir ok yüklüydü.

Ona her zaman tetikte olmayı öğrettiği için Dagar'a sessiz bir teşekkür duası gönderdim. Kalenin dışından bağırışlar yükseliyordu. Çatıda saldıran okçular yakında içeride olacaklardı. Agnes'in elini öptüm ve kapıyı kapatmadan önce ona gözyaşlarıyla veda ettim.

Eli'nin Arvad'a daha tehditkâr, bana ise daha duygusal notlar göndermesiyle birlikte hançerimi uyluğumun iç tarafında kılıfında tutmaya başlamıştım. Elimdeki bıçağı kavradım ve bir kulağımı kapıya dayadım.

"Herja, kapıyı kapatmama yardım et."

Herja uzun kumral saçlarını alnından silkeledi, ağır keten sandığı kapıya doğru kaydırmak için mücadele ederken homurdandı.

Geri çekildik. Başım dönerek odaya baktım. Bir saldırı. Saldırı altındaydık. Arvad.

Düşüncelerim kafatasımı dövüyordu. Kocam ve oğullarım için duyduğum korku beni boğuyordu. Odaklanmak. Savaş odaklanmayı gerektirir. Korkumu şu anda önümde duran şeyden ayırmak zorundaydım. Ben kanayan kraliçeydim ve saldırı altındaydık.

Halkımı güvenli bir yere götürmek bana düştü.

Gözlerimi kapadım, sonraki hamlelerimizi düşündüm. İki değerli arkadaşım ölmüştü. Saldırı kalenin kuzey tarafından gelmişti. Açıkça hedeflenmişti. Herja ve ben hayattaydık ve bunun düşmanlarımızın böyle olmasını istediğı anlamına geldiğine inanmak zorundaydım.

Dagar ve Kjell neredeydi? Halvar'ın üç ağabeyi? Eğer yakınımızda değillerse, devriyelerimizin bir kavgaya karıştığını ya da -içim burkuldu- Öteki Dünya'ya düştüklerini varsaymak zorundaydım.

"Sığınağa gitmeliyiz," dedim Herja'ya. "Savaşçılarımızı bulmalı ve bir istila sinyali vermeliyiz."

Herja başını salladı. "Tünelleri alabiliriz."

Herja çoktan odanın öbür ucundaki sahte duvara doğru fırlamaya başlamıştı bile. Kaledeki hemen hemen her odada vardı. Hizmetkârlar ya da muhafızlar için kullanılıyordu ama ayaklarımızın altında petek petek duruyorlardı ve bizi buradan alıp eski ibadet odasına götüreceklerdi.

Orada çanı çalacaktık. Tüm Etta'yı savaşın topraklarımıza getirildiği konusunda uyarırdık.

Pencereye ani bir tıkırtı geldiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir parmağımı ağzımın önüne koydum ve Herja'ya baktım. Ona nasıl savaşılacağına ya da nasıl sessiz olunacağına öğretilmesine gerek yoktu. Herja gizlilikten yaratılmıştı.

Okunu yayına yerleştirdi ve mükemmel bir adım atarak pencereye doğru ilerlerken sırtımı korudu.

Dikkatle, kabaca eğrilmiş bir örtüyü geri çektim, baktığımı gösterecek kadar değil, ama dışarıdaki yüzün bir parçasını yakalamaya yetecek kadar.

"Tanrılar." Hâlâ sessiz ama daha hızlı, camı kırıp içeri girmesine izin verdim. "Kristjan."

Dagar Atra'nın en büyük oğlu.

"Kraliçe Lili, Prenses." Kara gözlerini Herja'ya kaldırdı. "Tanrılara şükürler olsun. Kardeşim nerede ve ..." Kristjan'ın sözleri, yüzümdeki ifade beklenmedik bir şekilde düştüğünde kesildi. Gözlerini kırıştırdı. Bir adam, bir savaşçı ama çektiği azap inkâr edilemezdi. "Tanrılar tekrar karşılaşana kadar onları korusun."

Koluna uzandım ve bu onu olabileceği katil haline geri döndürdü.

"Gitmeliyiz."

"Baban nerede. Kjell?"

"Her köşeden sesler geliyordu. Yanınızda iki muhafız bıraktık ve bakmaya gittik. Kasıtlı olarak geri çekildiğimizi fark ettiğimizde buradaki muhafızlar ölmüştü ve akıncılar Kuzey Yakası'na akın ediyordu."

"Tünellerden çana gidiyoruz."

Kristjan başıyla onayladı. "Babam ve Kjell bizimle orada buluşacak."

Buna ister içgüdü deyin, ister görünmeyen bir gücün rehberliği deyin, ama bu düşünce aklıma takıldı. "Sen görülemezsin. Hiçbiriniz, Kris."

"Kraliçem, savaşacağız-"

"Kralın nerede olduğunu bilmiyorum. Neler olup bittiğini bilmiyorum ama kendinizi saklayın."

Bir savaşçıya saklanmasını söylemek aşağılayıcıydı. Kristjan kusmaya hazır görünüyordu ama ben acele ettim. "Savaşçılarımızın öldüğünü düşünsünler." Nefesimi tuttum, sonra bildiğim gerçeği itiraf ettim. İlk oktan beri. Biliyordum. "Ben Eli Lysander. Timoran saldırıyor ve onun nasıl çalıştığını biliyorum. Yalnız olduğumuza inanırsa bizi ne kadar zayıf göreceğini biliyorum. Gölgede kalın. Ayağa kalkacağız ve savaşacağız ama Timoran kralının görmediği müttefiklere ihtiyacım olacak."

Kristjan içini çekti ve duvarı iterek tünele yol verdi. "Dediğiniz gibi Kraliçem. Onu gölgelerin içinde katledeceğiz."

Yapardık. Eli Lysander'ın bir zamanlar tanıdığım arkadaşımı hâlâ sakladığına dair sahip olduğum son umut ışığı da yok olmuştu.

O günden sonra düşman olduk.

Kalemizi terk ettik. Kalbim kırıldı. Çocuklarımızı büyüttüğümüz evimiz Timoran için yok olacaktı. Arazimizin altındaki tünellere girerken gözyaşlarımın yakıcılığıyla mücadele ettim. Savaşçılar personelimizin yarısını katledebilir, onlara tecavüz edebilir, asabilirlerdi. Onları zarar görmeden bırakabilirlerdi. Onları terk etmek ruhumu parçaladı ama bütün bir ülkeyi savunmanın yolu yoktu.

bir yay ve hançerle. Yapabileceğim tek şey mümkün olduğunca çok Ettan halkını uyarmaktı.

Adımlarım hızlandı. Doğduğum toprakların insanları kalbimin insanlarına saldırıyordu. İstenirse kimi hayatım pahasına savunacağımı seçmek zor değildi.

Tünelden ilk Kristjan çıktı. Bir elini ağzına götürdü ve ıslık çaldı. Herhangi bir ses, herhangi bir yanıt için beklemek dayanılmazdı.

Sonunda bir ses geldiğinde keskin bir nefes verdim.

"Acele edin Kraliçem. Prenses Herja, yayı sıkı tutun."

"Her zaman, Kris." Herja tünelden ay ışığına doğru adım attı.

Sessiz kaldım. Başka bir hayatta, Timoran tacı için kraliyet avcısı olmuştum. Zirvelerin çorak buzullarında dolaşmışım. Nasıl izleyeceğimi, nasıl öldüreceğimi iyi biliyordum.

Sorun şu ki Eli bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Beni tuzağa düşürmeden bir an önce gördüğüm ilk tuzak koptu ve ayak bileğimi ıskaladı. Kristjan ve Herja o kadar şanslı değildi. Kalın ipler ayaklarının etrafına dolandı ve her ikisini de bileklerinden asarak tuttukları yerden kurtardı.

Emirler ağaçlardan kükredi.

Öfke kalbimdeki her hassas şeyi zehirledi. Eğer o piçler kızıma el sürebileceklerini düşünselerdi, parmaklarını, dillerini ve gözlerini kaybederek Öteki Dünya'ya adım atarlardı.

Herja'nın düşen yayını aldım, oku sabitledim ve ateş ettim. Okun ucu ipini yeterince kesmiş, vücudunun ağırlığı da geri kalanını koparmıştı. Bir iniltiyle yere düştü ama ayak bileklerine dolanan ipi tekmelemek için acele etti.

Kristjan bıçağını kapıp tuzağını kestikten sonra kendi başına düştü.

"Aptallar," diye homurdandı. "Silahlı olacakken kanayan bir savaşçıyı tuzağa düşürmenin ne yararı var. Halat." İpi tekmeledi, bu gecenin acısı

küfürler savurdu. "Çok kırıldım. Beni yakalamak istiyorlarsa zincir kullanmalılar."

Timorlu savaşçılar avlarını almak için ağaçların arasından geçtiler. Karanlığa ilk adımı Kristjan attı. Herja onu takip etti ama benim hatam tuzakları yenme konusunda kendimi fazla kibirli hissetmemdi. Ne kadar aptalmışım. Eli tuzakların beni uzun süre tutamayacağını bilirdi. Onlardan çabucak kurtulacağımı biliyordu. Gözlerimi yerden ayırmamalıydım. Yaprakların garip dağılımını fark etmeliydim.

Kristjan ağ tuzağını kıl payı atlattı ama ben ortaya adımımı attığım anda ağ koptu ve kızım la ben yerden havalandık. Herja'nın kafası elmacık kemiğime çarptı. Hançerim istemeden de olsa bileğini kesti. Bedenlerimiz birbirine savruldu.

"Lilianna!" Kristjan kayarak durdu.

Ağaçların arasından davul sesleri geliyordu. Bağırışlar ve savaş çığlıkları. Savaşçılar geliyordu.

"Kristjan, beni dinlemelisin," diye bağırdım ona. "Git. Batı Krallığı'na, Greta adında bir kader işçisine haber gönder. Biz arkadaşız ve nasıl oldu bilmiyorum ama Etta'yı bekleyen acıyı biliyordu. Yardım etmesi için haber gönder; ona güvenilebilir. Git!"

"Beni deli sanıyor olmalısın." Bıçağı elindeydi ve bize ulaşmak için ağaçlara tırmanmaya hazırlanıyordu. Kristjan Atra yetenekli bir savaşçıydı ve basit bir toprak öfkesine sahipti. Çiçekler onun yanında geliyordu, güneşli bir günü mükemmel, hoş bir sıcaklığa dönüştürebilirdi. Ama bir ordu karşısında uzun süre dayanamazdı.

"Şu anda önceliğimiz kral, Kristjan! Eli ölmemi istemiyor. Benim zamanım var ama halkımızın yok. Greta'ya haber gönder. Çan'a git. Arvad'ı bul."

Kendisiyle savaştı. Tanrılar, ne yapması gerektiği konusunda şiddetle savaştı. Kraliçesi kaçırılsa yaşayamama riski olduğunu biliyordu. Ama ben farklı biliyordum.

"Kris," dedim usulca. "Git."

Hayal kırıklığıyla kükredi. "Senin için geleceğiz ve Eli'nin kellesini senin için bir kazığa geçireceğim. Yemin ederim."

Kristjan arkasını dönüp ağaçların arasında kaybolmadan önce ayrılık sözleri için zaman yoktu. On nefes geçmeden Timorlular geldi.

"Bakın kim gelmiş. Küçük, ufak tefek hainimiz." Bir savaşçı kılıcının kabzasını ağız içinden geçirdi.

Gözlerimi kısmıştım. Onu tanıyordum. Birlikte büyümüştük ve onun tek istediği Eli'ı etkilemektir. Görünüşe göre hiçbir şey değişmemiştir. "Beni işaretle Milas Feg, kelleni alacağım."

"Ah, Lili, Lili, sanırım kimin ağda olduğunu ve kimin olmadığını karıştırdın." Gözleri Herja'ya kaydı. "Çok güzel bir kızın var. Bahse girerim daha da güzel inliyordur."

Bunu denerse ellerini keserim.

Herja karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Öğrenmeye çalışırsan, o iğrenç bedeninden ayırdığım küçük boyunun ucunu sana yediririm."

Gözlerini kıstı, sonra ıslık çaldı. Timorlu savaşçılar etrafımızda toplandığında Milas acımasızca sırıttı. "Onları krala götürün. Kaybettiklerini geri almak için sabırsızlanacaktır."

BÖLÜM 9

Arvad

SALDIRMAK İÇİN BINLERCE FARKLI YOL KAFAMDA ÇINLIYORDU, ve bittiğini göreceğim anı özlemle bekliyordum. Bağlar beni durduramazdı. Çocuklarım tehdit edilmişti, krallığım. Bunun bedeli kanla ödenecekti.

Valen ve Sol kendilerine gelmiş, Halvar ve Tor ise uykularından sıyrılmaya başlamışlardı.

"Sol," diye fısıldadım. "Bana bak."

En büyüğüm bakışlarını benimkilere çevirene kadar bekledim. Öfke maviyi doldurdu.

Karanlık ve yüklüydü.

"Tor'la birlikte mesmer'ını kullanmayacağına yemin et."

"Hayır. Onları katledebilir."

"Sol," dedim, Valen'in dikkat etmediğinden emin olmak için kontrol ettim. Kendisine verilen son uyku ilacını kusan Halvar'a yardım ediyordu. Bakışlarımı tekrar Sol'a çevirdim. "Bunun için seni öldürecekler. Torsten'i öldürecekler. Onlara neler yapabileceğini gösterme."

"Söz vermiyorum, Daj," diye tersledi. "Eğer bizi kurtaracaksa, bunu yaparız. Ama elimiz kolumuz bağlı, o yüzden bu lanet olası kayışlar bileklerimizden çıkana kadar onun yerine kılıcımı kullanacağım."

Çenem gerildi. Sol zeki ve kurnazdı ama Torsten'in ateşiyle yaptığı yanıklık Gece Halkı'nı bile korkuturdu. Hedef olurlardı.

Çubuklu Timor arabası kaleye doğru ilerlerken Valen yanımıza döndü. İçim burkuldu. Eğer kaleye doğru gidiyorsak, bu ... demektir. Lili ve Herja saldırıya uğramış olacaktı.

Halvar acı dolu, yürek parçalayıcı bir çığlık atmadan önce bu düşüncenin aklımdan geçmesine bile zaman yoktu.

Ardından Torsten yumruğunu parmaklıklara vurdu. "Hayır. Hayır. *Maj!*" Alnı parmaklıklara bastırırken sesi kesildi.

Sol, Tor'u vücuduna doğru çekti, gözleri kanlı sahneyi izlerken yoldaşına sarıldı. Daha önce hiç başıma böyle bir şey gelmemişti. O kadar keskin, o kadar güçlü bir acı ki hiçbir düşünce karanlığın ötesine geçemiyordu.

Kalenin kapısında asılı duran Agnes Bror, Sasha Atra ve küçük Spjut cansızdı. Kurumuş kan, yırtık pırtık giysilerini lekeliyordu. Damarlarıma acımasızca bir uyuşukluk yerleşti. Halkım, dostlarım ölmüştü.

Ve lanet karımı ya da kızımı görmemiştim.

Tor ve Halvar acılarını farklı ve birçok yönden aynı şekilde paylaştılar. Tor, Sol'u kan çektiğinden emin olana kadar kavradı. Halvar daha temel bir içgüdüye, ilkel bir şeye dönüştü. Omuzlarını parmaklıklara çarptı. Tırnakları kanayana kadar ahşap zemini tırmaladı. Tanrılara lanet okudu, en küçük kardeşini, tatlı huylu annesini kurtarmak için yardım diledi.

Bir kolumu Halvar'ın boynuna dolayarak sırtını göğsüme doğru çektim. "Hal."

"Hayır. Onlara gitmem gerek. İhtiyacım var-"

"Hal." Salonlarımızda büyümüş, büyük savaş planları için her oyun için çocuklarımızın oynadığı çocuğa daha sıkı sarıldım.

"Gittiler."

Vücudu çöktü. Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Parmakları göğsünün etrafındaki kollarıma gömüldü ve kırık bir sesle, "Hayır. Onlar ... onlar sadece ... onlar sadece buradaydılar." dedi.

"Beni dinle Halvar Atra," diye hırladım kulağına yaklaşıarak. "Ne kadar süreceği, ne kadar acı getireceği umurumda değil, Atra Hanesi ve Bror Hanesi'nin intikamı alınana kadar asla dinlenmeyeceğim."

Halvar kederine yenik düştü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Belki de o da benimle aynı şeyi fark etmişti: Sasha ve Spjut öldüyse, babasını ve ağabeylerini canlı bulma ihtimali düşünölemeyecek kadar zayıftı. Bu Kjell için de aynı anlama geliyordu.

Dagar ve Kjell çocukluğumdan beri benim yanımdaydı. Göğsüm ikiye bölündü. Onların gücünden yoksun bir Etta, kendilerini fazla ciddiye alma eğilimleri, bu güzel krallık için bir lekeydi.

Keder, derin bir nefes alamayana kadar damarlarıma yayılan sıcak bir zehirdi.

Lilianna ve Herja'yı görmem gerekiyordu, hâlâ yaşadıklarını bilmem gerekiyordu, yoksa oğullarımın tanımadığı bir adam olacaktım.

Bu krallığı yönetirken sakın kalmayı öğrenmişim. Genç bir prensken beceriksizdim. Aceleci ve cesur. Bugün kendimi o prens gibi hissediyordum, her şeye kılıçla saldırmaya hazırdım.

Otobüs durdu. Tanrım. Bizi doğrudan Sasha ve Agnes'in önüne yerleştirmişlerdi. Tor ve Halvar tereddüt etmedi. Anneleri için dualar okudular. Masumların Tanrıların Büyük Salonu'ndaki en yüksek koltuklara nasıl kabul edildiğini haykırdılar. Çocukları katledenlerin cehennem tanrılarıyla birlikte yanacaklarına dair destanlarımızdaki efsaneleri haykırdılar.

Şatonun kapıları gıcırdayıp da içeriden, ömrümün sonuna kadar görmeyeceğim bir piç öne çıktığında sessizliğe gömüldüler. Eli Lysander iri yarı bir adamdı. Solgun saçlarının yanları kırılmıştı ve kafatasının ortasından aşağıya doğru bir örgü iniyordu. Sakalları

göğsünün ortasına vuran tek bir iple örülmüştü.

"Hoş geldiniz, Fae Kralı," dedi Eli. "Bir süredir bunu bekliyordum."

"Ölümünü mühürlediğin gün mü?" Alay ettim. "Ben de öyle."

Eli kıkırdadı. Üç cehennem, o adamdan nefret ediyordum. Eğer küçüklüğünü, lanet olası taç hırsını bıraksaydı Timoran ve Etta'yı birleştirebilirdik. Halkı on yıllar boyunca geliştirdi. Kalemizde, topraklarımızda saygı duyulan bir figür olurdu.

Ama Lili'yi Gece Halkı'na kaptırmanın acısı kalbini karartmış ve zalimleştirmişti.

"Beni tehdit edecek hiçbir şeyin yok, Arvad Ferus," dedi, sesi alçaktı. "Ve benim her şeyim var."

Eli'nin arkasında bir avuç muhafız gün ışığına çıktı. Ellerim parmaklıkların etrafında kenetlendi.

Lilianna ve Herja onların avuçlarındaydı. Yaralanmış, hırpalanmışlardı ama kraliçem güzel başını dik tutuyordu.

"Karıma dokunduğun için," diye homurdandım. "Kaderini imzaladın."

"Evet." Eli Lilianna'nın yanına geldi. Onun çenesini kavradı. Lilianna dişlerini onun eline geçirdiğinde sııttım. Timorlu muhafızlar Lilianna'nın saçını çekip onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayınca sırtışıım hemen kayboldu. Eli bana döndü, iğrenç parmakları Lili'nin yanağında geziniyordu. "Kaderim senin güzel karını en sevdiğim eşim yapmaya bağlı. Her zaman olması gerektiği gibi. O benim ve onun vücudunu iyice tanıyacağım."

"Tanrım, umarım onun yanına yaklaşmaya çalışırsın," diye kıkırdadım biraz haince. "Yoksa Lilianna'yı unuttun mu? Hayatına son vermek için bir kılıca ihtiyacı yok." Karıma baktım. Gözleri yanıyordu. Korku, öfke, bana ve ailemize duyduğu sevgi. Ona nazik bir gülümseme verdim. "Öyle değil mi Lil?"

"Bu beden sana ait aşkım," dedi yüksek sesle. "Bana dokunursa, seni temin ederim ki güneşin doğuşunu karşılayamayacak."

Eli'in yumrukları sıkıldı. Kendisiyle alay edilmesinden hoşlanmayan bir adamdı ve şu anda onunla alay ettiğimizi biliyordu.

"Tacını teslim et, Arvad," diye bağırdı Eli. "Bu işi erkek erkeğe çözelim, sen ve çocukların yaşayın."

"Bu işi kan ve çelikle çözmeyi planlıyorum."

"Pekâlâ. Her iki durumda da kilit altında tutulacaksın, ama olaysız gidersen, kızını savaşçılara yedirmeyeceğime yemin ederim. Bu kuşatmayı planlamak için aylardır tepelerde dolaşıyorlar. Sizi temin ederim ki bir kadının etine açlar."

Herja'yı tutan muhafız onu Timorluların arasına fırlattı. Onu pençelediler. O da onların gözlerini oydu. Gülüşerek, onu aralarında ileri geri zıplattılar.

"Çek ellerini onun üzerinden!" Valen kükredi. Öfkesi dışarı çıkmaya çalışırken bileklerindeki bağlar parlıyordu.

Sol, Tor, Halvar, muhafızlar kızıma eziyet ederken hepsi tehditler savurdu. Lilianna tekmeledi ve çırpındı.

Hayatımdaki en önemli iki kadını böyle piçlerin insafına bırakamazdım. Onları koruyabilsem bile.

"Yemin et." Demir bağları arabanın parmaklıklarına vurdum.

Eli bir elini kaldırdı ve muhafızları Herja'yı anında yere düşürdü. "Ne yemini?"

"Kanın üzerine yemin et seni piç kurusu" dedim. "Adamlarından hiçbirinin kızıma dokunmasına izin vermeyeceğine dair kanlı bir yemin et. Ona dokunmayacaksın."

"Ne için?"

"Sizinle savaşmayacağız. Bizi hapsedin, kalemde yaşayın. Seninle savaşmayacağız." Yine de. Biz uysal mahkumlar olacağız. Bırak Eli rahat etsin.

"Anlaştık." Eli kemerindeki kılıfından bir bıçak çıkardı. Avucunun üzerine bir çizgi çekti. "Halkı Timoran'ın yeni yönetimine karşı ayaklanmadığı sürece prensese zarar verilmeyeceğine yemin ederim."

Kara kan bileğinden aşağı damladı. Piç kurusu. Zayıf bir yemindi ama en azından bize zaman kazandıracak ve Herja'ya dokunulmayacaktı.

Lili bana dönerek, "Teşekkür ederim aşkım," dedi. "Bu en iyi plan. En güvenli plan. Eli'nin de dediği gibi, bu konuyu nazikçe halletmemiz için bize zaman kazandıracak."

Eli güldü. "Bu kadar basit olacağını tahmin etmemiştim."

Savaşçıları kahkahalar atıyordu ama ben Lilianna'dan başımı çevirmemişim. Bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Halkımız Öteki Dünya'ya gitmiş olabilir ama savaşçılarımız, danışmanımız, hatta şövalyemiz, biliyorum ki onların etkisi bizimle olacak." Lilianna burnunu çekti ve gözyaşlarını sildi. Neredeyse gülüyordum. Korkunç bir oyuncuydu, en azından benim için. Bu kadının gerçek gözyaşlarını, saçlarının güneş gibi parlak olduğunu bildiğim gibi biliyordum. Bana bir şey anlatıyordu. Önemli bir şey. "Gecenin gölgelerinde bizi güvende tutacaklar, aşkım. Hepinize göz kulak olacaklar. Onların varlığına karşı dikkatli olun."

Tanrılar. Dagar ve Kjell hayattaydı. Gizlenmişlerdi. Nabzım hızlandı. Yakında bir planları olacaktı, o zaman Eli Lysander benim olacaktı.

"Öteki Dünya'dakilerden istediğin kadar teselli al, Lili," dedi Eli. "Ama bu kocanı özgür kılmayacak. Bu savaşı kazanma şansı olmadığını kabul etmeye hazır olana kadar olmaz."

Eli parmaklarını şıklattı ve koç yeniden hareket etmeye başladı.

"Seni seviyorum Valen. Sol, Tor. Güçlü kalın, sizi seviyorum," diye bağırdı Lili. "Halvar, sen de en az baban kadar şövalyesin. Seni benimmişsin gibi seviyorum."

Lilianna, birbirimizi duyamayacak kadar uzaklaşmadan önce gözlerini bana çevirdi. "Seni neden sevdiğimi bilmiyorum."

"Her gün seni sevmemeye çalışıyorum."

Duygu kabarmasıyla savaştım, onun her şeyini içime çektim. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum ama görecektim. Lilianna Ferus'u bir kez daha öpmeden bu kanayan dünyayı terk etmeyecektim.

CKAPTER LO

Kral Eli

"SANA SÖYLEDİM, BUZ KRALI, SANA NE OLACAK?

Ferus soyunu yok etmek."

Kader cadısı büyük salonun karşısından bana baktı. Buradan nefret ediyordum. Bu kalenin tamamından nefret ediyordum. Onca dönem boyunca burada yaşadıkları tüm o neşe. Kahkahalar, yarattıkları çocuklar. Lili ziyafet masasının altından ona gülümsemiş miydi? Kahretsin, onu burada mı tutuyordu?

Geceleri yalnız kaldıklarında, piçin onu çırılçıplak soyacak ve yanından geçen herkesin görebileceği bir yere götürecek kadar kaba olduğunu görebiliyordum.

Bu savaş aylarca sürmüştü. Tüm bunlar olurken Arvad Ferus ve iki oğlu, köleleştirilmiş Gece Halkı'nın kazdığı yeni bir taş ocağının derinliklerine hapsedilmişti.

İronik, neredeyse güzel, diye düşündüm. Krallarını bu kadar çok seven insanlar onun hapisanesini kazdılar.

Dövülmüşlerdi. Aç bırakılmışlardı. Ve hala, gizli Ettan Ordularının üssünü bulamadık.

Saldırılar öngörülemezdi. Acımasızdılar. Lilianna onun söylediklerinden daha fazlasını biliyordu ama kadının direnci demirden yapılmıştı. Hiçbir tehdit onu yıldıramazdı. Beni sonsuza dek reddetti, hatta birden fazla muhafız öldürdü.

Saldırıların arkasında küçük avcımın olduğunu biliyordum. Gücü sadece onun lehine bir özellikti. Benim olduğunda, Gece Halkı Kralı'yla olduğundan daha güçlü olacaktık.

"Onu istiyorsun," dedi cadı.

Kadına ters ters baktım. Bu topraklara aptalca gelmişti. Kıyıya vurmuş, doğruca deniz birimlerimizin içine düşmüştü. Cadı Lilianna'nın yardımına koşmaya çalışmıştı ama onun yerine benim elime düşmüştü. Adı Greta'ydı ama ona asla bir unvan vermeyecektim. Kadının artık bir amacı vardı. Kaderimizi yazacak ve bu toprakların Yeni Timorlu olması için bir yol yaratacaktı.

Cadı başını öne eğdi. "Eğer onun sevgisini tekrar kazanmak istiyorsan, ailesini katletmenin akıllıca bir seçim olduğunu sanmıyorum."

"Ona yeni yavrular vereceğim. Saf

Timorlular." "Daha fazla yavrusu olamaz."

Göğsüm sıkıştı. Bunu bilmiyordum. Lilianna yapamazdı.

Arvad. Onu halkından, ona değer verenlerden, onu isteyenlerden koparmış, sonra da mahvetmişti. Onun sefil yarı-efe çocuklarını doğurabilecekken doğurdu. Başımı salladım, kafatasımdaki ağrıyı ovuşturdum.

Kanayan fae benden bir şey daha çalmıştı.

"Ama yapabilse ne fark eder ki?" diye devam etti cadı. "Eğer ailesinin katili olursan, ölmeyi tercih edeceğini biliyorsun."

"Bana soyumun Lilianna'nınkiyle birlikte hüküm süreceğini söylemiştin." Dişlerimi sıktım ve kadına ters ters baktım. "Bana tahtta tek vücut olacağımızı söylemiştin."

Cadı hiç ürkmedi. Onun sefil kehanetlerinden daha sinir bozucu olanı, benim için çok az korku taşıdığını bilmektir. Batılı halklar

vahşı, asi. Onun gibi bir cadıyı korkutacak bir şey olduğundan şüpheliydim.

"Ne söylediysem onu söyledim." Cadı çenesini kaldırdı. "İfadem değişmedi. Eli ve Lilianna'nın kanı bu topraklara hükmedecek."

Kadının bilmecelerine ayıracak vaktim yoktu. Amacına hizmet edecekti. Bu savaşın son haftalarında bize rehberlik edecekti. Sonra da onun işini bitirecektim.

"Git buradan kadın," dedim sandalyemden kalkarak. "Misafirime kocasının şafakta öleceğini haber vermeliyim."

Kader cadısı Arvad'ın ölümü hakkında hiçbir şey söylemedi. Toprağın hayatta kalmasını istiyorsak üç piçin yaşaması gerektiğini ima etmişti ama ona inanıp inanmadığıma henüz karar vermemiştim.

Kuleye çıkan spiral merdivenin her adımında adımlarım ağırlaşıyordu. Neredeyse bir tur boyunca Etta'nın her köşesini ele geçirmişt看. Gece Halkı taş ocaklarında kilitliydi. Fury bir daha asla gücü elinde tutamayacaktı. Ettanlar tuzağa düşürüldü, öldürüldü, fae krallarına duydukları inatçı aşk yüzünden şehir meydanlarında derileri yüzüldü.

Arvad gittiğinde, tahtı resmen ele geçirecek ve yavaş yavaş kalplerini kazanacaktım.

Kulenin kapısına ulaştığımda, iki muhafıza kenara çekilmelerini işaret ettim ve iterek küçük odaya girdim. Bir keresinde seçimine saygı duyduğum için kapıyı çalacaktım ama ona seçim hakkı tanımayı uzun zaman önce bırakmışım.

Lilianna pencerenin önünde durmuş, ay ışığının aydınlattığı geceye özlemle bakıyordu. Saçları sırtına kadar uzanıyordu. Hâlâ bir zamanlar tanıdığım o küçük boylu dağ kedisiydi. Lili artık benden nefret ediyordu ama bana yeniden değer vermeye başlayacaktı. Fae'ler hayatlarımızı ele geçirmeden önceki güzel günleri, aramızdaki bağı hatırlayacaktı.

Göğsüm sıkıştı. Suçluluk duygusuyla mı, sempatiyle mi, arzuyla mı? O kadar uzun zamandır çarpışmış ve birbirine karışmıştı ki, çözmeyi umursamadığım keskin bir his haline gelmişti.

Kapı ağırdı ve eski menteşeler kimsenin fark edilmeden içeri girmesine imkân vermiyordu. Lilianna burada olduğumu biliyordu ama dönmek için hiçbir hareket yapmadı.

etrafta. Tek bir irkilme bile olmadı. Bir öfke dalgası kanımı ısıttı. Her ziyaretime sanki bir esinti fısıltısından başka bir şey değilmişim gibi davranıyordu. Önemsiz ve biraz da rahatsız edici.

Ona verilen yatağın yanında, o gün yenmemiş yemeklerden kalan kâseler ve tabaklar vardı.

"Yemek yemedin." Gözlerimi onun sırtına diktim. Kadın zaten çok zayıftı. Arvad'ın onu aç bıraktığına yarı yarıya inanıyordum. Biraz daha aç kalırsa kemiklerine kadar kuruyacaktı. "Sana ne verilirse onu yiyeceksin."

Hiçbir şey yapmadı. Ayaklarının üzerinde bile kaymadı.

Tanrım, bunu neden yaptı? Neden bunun olmasına izin verdi? Timoran'da mutlu olabilirdik. Birbirimizle. Çok yakındık ama o ... ona verdiğim her şeye sırtını döndü. Bana sırtını döndü ve bana eziyet etmeye, bana meydan okumaya devam etti.

Onu sevdiğimi neden göremedi? Bencil, kendini beğenmiş bir Gece Halkı kralının onu sevebileceğinden çok daha fazla.

Arvad Ferus onu benden çaldığında zaten bir ünü vardı. Kadınları umursamadan ezip geçen bir adam. Evcil hayvan olarak güçlü iradeli bir Timorlu istiyordu. Hiç şüphesiz, Arvad çocuk sahibi olarak iki dünyanın kurtarıcısı olarak bilineceğini düşünüyordu. Her ikisinin de kanını taşıyan çocuklarıyla Timoran ve Etta arasındaki yarığı iyileştirdiği için destanlarda onurlandırılacaktı.

Buna izin veremezdim. Lilianna'yı yeterince teşhir etmişti. Gece Halkı'na, Kuzey'in savaşçılarını gücendirdiklerinde başlarına neler geldiğini hatırlatma zamanı gelmişti.

"Bu savaş iki hafta içinde sona erecek, Lilianna."

"Sonunda teslim olmaya mı karar verdin?" Sesi sıcaklıktan yoksundu. "Güzel."

Çileden çıkarıcı, aptal kadın.

"Lili."

"Düşmanlarım için benim adım Kraliçe Lilianna Ferus."

Hayal kırıklığı düğümü sıkılaştı. Odayı geçip onun yanına gittim ve kolunu kavradım. "Lili, yeter."

"Elini çek."

Tanrım. Sanki içi ölmüş gibiydi.

Gözlerim kısıldı. "Bu şekilde olmak zorunda değil Lilianna. Bir zamanlar olduğumuz kişi olabiliriz. Bana direnmeyi bırak ve kaderin tasarladığı şeye teslim ol."

Bana baktı, boş yüzlü, donuk ve boş gözlerle.

Sinirle homurdandım, ona olan bağlılığımı bıraktım ve volta attım. "Sana bir kraliçe gibi davranırdım. Sana mutlu dönüşler verirdim, Lili. Bunu neden yapıyorsun?"

Birkaç nefes boyunca odayı sessizlik kapladı. Başını bir yana eğdiğinde kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Tüm ruhum kocama aitken neden bir erkeğe teslim olayım ki?"

Başımı salladım. "Seni kandırdı."

"Aldatılan tek kişi sensin, Eli Lysander. Ve bu aldatmaca senin kendi düşüncelerinden kaynaklanıyor. Burada yaptıklarından sonra seni seçeceğime dair kendi çarpık inançlarından." Kısa bir an için bir öfke kıvılcımı gözlerini her zamanki tutkulu mavisıyla doldurdu. Bana doğru bir adım attı. "Oğullarımı, kızımı aldınız. Öteki Dünya'ya kadar seveceğim adamı hapsettiniz ve işkence ettiniz. Ve tüm bu süre boyunca aptal kafanda sana geri döneceğime dair çarpık bir düşünceyi sakladın."

"Beni bir zamanlar sevmiştin." Sesimdeki korkunç çaresizliği silkeleyip attım. Zayıflık ve özlemin burada yeri yoktu. "Benim eşim olacaksın, Lilianna. Sana bakılacak, sevineceksin."

Küstahça kıkırdadı. "Sevmek mi? Sen aşk hakkında ne bilirsin ki? Kaç tane eşin var, Eli? İsimlerini bile biliyor musun? Yatağınızı ısıtmak için bedenleri kullanmanın ötesinde aşk hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsunuz." Lilianna durakladı

Benden bir adım ötede. Tekrar konuştuğunda, kelimeleri dişlerinin arasından sivri bıçaklar gibi parçalanıyordu. "Sen bana dokunamadan ben öleceğim. Kalbim, bedenim, zihnim Etta'nın gerçek kralı Arvad Ferus'a ait!"

Sözlerinden pişman olacaktı. Çünkü bu sözler onun kaderini belirlemişti.

"İlk anılarımdan beri değer verdiğim Timorlu avcı kadına duyduğum saygıdan dolayı geldim," dedim yumuşak bir sesle. "Kocanız şafakta idam edilecek. Bu savaş onun kanıyla sona erecek."

Yalvarmasını bekliyordum. Çığlık atmasını, dizlerinin üzerine çökmesini. Lilianna'nın kocasının hayatını kurtarmak için kendini sunmasını bile beklerdim.

Hiçbirini yapmadı.

Gözleri kafasının içindeki donuk, duygusuz deliklere geri döndü. Pencereye doğru geri adım attı ve gece gökyüzüne baktı. "O zaman tanrıları onurla selamlayacak ve büyük salonda buluşana kadar ruhumu yanında götürecektir."

Yumruklarım sıkıldı. Tanrım. Göğsüme bir bıçak saplanmıştı. Ne olursa olsun hep onu seçecekti.

İyi. Onu öldüreceğim. Kanı hala ellerimdeyken onu alırdım. Haremimde sefil olabilir ya da gelişebilirdi. Seçim onundu.

"Yarın bedenini bana vereceksin, Lilianna. Benim resmi eşim olacaksın."

"Dediğiniz gibi." Ölü. İfadesiz. Gitmişti.

Lili'm gitmişti.

Kapıyı arkamdan çarparak açtım. Hışımınla yanlarından geçip merdivenlerden aşağı inerken muhafızlar beni görmezden geldi.

Eşlerimin kalede uyuduğu salonu birkaç şaşkınlık çığlığı doldurdu. Tarihlerimi yazan şairler ve kâtipler en az elli eşim olduğunu iddia ederlerdi. Gerçekte, kraliyet evimde bir düzine kadın tutardım.

Daha fazlası, soyun aşağı bir kadından gelen zayıf kanla lekelenme riskini artırırdı.

Eşlerim farklı dağınıklık durumlarındaydı. Bazıları yataklarındaydı, diğerleri ise en küçük çocuklarımı kendilerine yakın tutuyorlardı, sanki kendi küçüklerimi benden koruyor gibiydiler. Bir öfke sarsıntısı daha damarlarımı doldurdu.

Çocuklarıma zarar vermedim. Onlara güvenlik verdim. Statülerini. Timoran'da güçlü bir kuvvet olmaları için gereken her şeyi. Büyük oğullarım ordularımda yüksek rütbelilerdi, kızlarım değerli savaşçılar olmaya yemin etmişlerdi.

Bakışlarım bana adanmış kadınların yüzlerini taradı.

Acı kalbimin etrafını sardı. Eğer Lilianna gibi bir kulede olsalardı, acı gerçek şu ki bu kadınlardan hiçbiri bana olan sadakatinden dolayı bir düşmana direnmezdi. Onlardan talep edildiği için ya da kralın sevgilisi konumunun getirdiği saygı ve prestije sahip olmak istedikleri için benim eşim olmuşlardı.

İdam edileceğimi duysalar bile ruhları asla ölmez.

Lilianna'nın yanlış adama duyduğu bağlılığa asla sahip olamazlardı.

Bakışlarım Frida'da durdu. Bana bir kız çocuğu doğurmuş ve bir daha çocuk verememişti. Doğrusu, bu konuda hiç üzgün görünmemişti. Sanki bir şekilde düşük doğum oranını kasıtlı olarak yapmış gibiydi.

Frida bakışlarımı tuttu. Varlığıma boyun eğen diğerlerinin aksine, gözlerini taş zemine indirdi.

Defiance. Tanrılara. Gözümün önünde, tıpkı Lilianna gibi bu kadın da bana meydan okudu.

Bencil, aptal fahişelerle işim bitmişti. Odayı geçtim ve Frida'nın kolunu kavrayarak onu göğsüme yasladım.

"Bana bakmaya nasıl cüret edersin?"

"Başka nereye bakabilirim *ki aşkım*?" Kelimeleri tatlı bir şekilde söyledi ama altında sert bir şey vardı.

Elim çenesini kavradı ve yüzünü sıktı. "Yatağıma gir ve görevini yap."

Onu bıraktığımda Frida yüzünü ovuşturdu. İlk kez gözlerindeki nefreti gördüm. Tiksintiyi gördüm. Hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı ve odadan çıktı.

Yaşayıp yaşamadığımın kimsenin umurunda olmadığını bilmek, asla kaçamayacağımdan emin olmadığım üzücü bir duyguydu. Çocuklarım için ben onların efendisi, komutanlarıydım. Onların arzularını, umutlarını bilmiyordum. Eşlerime göre, ben onların bedenlerini isteyen krallarıydım. Asla kalplerini değil.

Bana kızgın olsa bile önemsedğini düşündüğüm kişi Lilianna'ydı.

Ama bu gece, çok açıktı. Kimsem yoktu.

BÖLÜM LL

Lilianna

ELİ HİŞİMLA UZAKLAŞTIKTAN SONRA ON YAVAŞ NEFES SAYDIM, SONRA ve aceleyle pencereye gittim. Elimle alevi birkaç kez kapattım. Biraz kısa, biraz uzun. Sonra bekledim.

Karanlığın penceremi kuşatması uzun sürmedi. Kjell illüzyon konusunda ustaydı. Dagar pencereye vurdu ve çatılardan sarkıtmak için kullandıkları ipe sıkıca tutundu.

Greta bana uzun zaman önce pencerenin anahtarını vermişti. İlk şövalyemizi içeri alırken nefesimi tuttum. Dagar her zamanki nazik, yumuşak dilli adamdan çok daha sert biriydi. Sasha ve Spjut'un kaybı kalbinde ve suçluluk duygusunda ağır bir yük oluşturuyordu. Onların ölümü savaşçılarımızın suçu değildi. Ama bunu anlaması için çok zaman geçmesi gerekecekti.

En yakın dostlarımız ve savaşçılarımız aylarca karanlıkta gizlenmişlerdi. Greta benim emirlerimi iletirdi. Kılık ve gölge altında saldıracaklardı.

Valen, Sol ve Herja'nın hâlâ yaşadığını bu şekilde biliyordum. Taş ocağı hapisanelerindeki Arvad'a bu şekilde cesaret gönderdim. Ama sayımız azdı.

artık eşleşmiyor.

"Kafasına bir cıvata sıkmamak için kendime çok hakim olmam gerekti, Lili. Neden yapmamam gerektiğini bana tekrar hatırlatır mısın?" Dagar içeri girdiğinde homurdandı.

"Kesin olarak bilmiyorum, sadece Greta bunun kaderimizin yolu olduğunda ısrar ediyor. Eli yaşıyor. Şimdilik."

Dagar'ın kaşları daha da çatıldı. "Ne dedi o?"

Sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Vakit geldi, Dagar. Arvad'ı öldürmeyi planlıyorlar."

Dagar yüzünü buruşturdu. Bunun olacağını biliyordu. Bir planımız vardı, tehlikeli, kanıtlanmamış bir plan. Greta'nın kehanetleri korkutucuydu. Çocuklarım acı çekecekti, ne kadar süreceğini bilmiyordum. Ama savaşı kazanmak diye bir şey yoktu. Henüz yoktu.

Eli'nin topraklarımıza ayak basmasının bir nedeni vardı ve Greta, Ferus soyu ile Lysander soyunun bunu iyileştirmenin anahtarı olacağını biliyordu.

Ama onun inancı bu yükün bana ya da Arvad'a ait olmadığı yönündeydi. Geriye çocuklarım kalıyordu. Onlara ne olacağını tam olarak bilmiyordum. Tutunmam gereken tek şey Greta'nın onların öldürülmesine izin vermeyeceğine dair ettiği yemindi.

Kaderleri belli olana kadar Nornlar onları tutacaktı.

Dagar başını sallayarak gücünü topladı ve elimi tuttu. "Yapılması gerekeni yapın Kraliçem. Kralı size getireceğiz."

Boğazım düğümlendi. "Sonraki adımlar tehlikeli olacak."

"Olacak ama yapmamız gereken bu."

"Senden bu kadar çok şey istemekten nefret ediyorum."

Dagar beni kucakladı. "Lili, en büyük dostum geveze bir Timorlunun kalbini çaldığını söylediği anda seni korumaya yemin ettim."

Tuniğine doğru kıs kıs güldüm.

Dagar başımın yan tarafını öptü. "Eğer istenirse ikinize de sonsuzluklar boyunca hizmet ederiz. Kader cadısı henüz bizi yoldan çıkarmadı. Söylediği her şey gerçekleşti. Artık ona güvenmeliyiz."

Ya Greta haklıydı ve uzak günlerde bir yerlerde güneşin doğuşuna uyanacaktık ya da Öteki Dünya'yı görecektik. Sanırım hangi kaderle yüzleştiğimiz bir önemi yoktu. Her iki durumda da Arvad'la birlikte olacaktım.

"Git." Gözlerimi silerek ve Dagar'a küçük bir dürtme vererek söyledim. "Kocamı kurtar."

Başıyla onayladı. "Otlar sende."

Gözlerim hasır şilteye kayd. Başımı salladım. Yakında Eli'nın ellerinden kurtulacaktım. Açgözlü hırslarının arzuladığı ödülü kaybedecekti. Bana asla sahip olamayacaktı.

"Yakında tekrar görüşeceğiz," dedi Dagar. Uzun bir süre bakışlarımı tuttu, sonra Kjell'in sisli gece illüzyonu altında pencereden geri süzüldü.

Titreyen bir nefes verdim ve bitkilerle dolu deri keseye uzandım. Greta, Ettan'ın topraklarına ayak bastığı ilk günlerden beri iksiri hazırlamış ve baharatlamıştı. Kasıtlı olarak yakalanmıştı ve yeni hikâyelerimizi yazıyordu.

Ölmek her zaman planın bir parçasıydı.

Eli'dan kurtulmanın tek yolu ölümdü.

Gözlerimi kapattım ve keseyi dilimin üzerine serptim. Tadı acıydı. Dumanlıydı. Vücudum kaskatı kesilmeden önce yutkunmaya fırsat bulamadım ve karanlığa gömüldüm.

Uyandığımda beni şiddetli bir su damlası karşıladı. Tanrım. Kafam düşüncelerimi bulandıran bir sisten başka bir şey değildi.

Uzun süre kapalı kaldığı için ıslak olan gözlerimi kırdım. Vücudum ağırlaşmıştı, sanki soğumuş demir damarlarımı doldurmuştu. Yavaşça başımı kaldırdım ve görüşümdeki bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırptım.

Bir taş levhanın üzerine yatırılmıştım. Üzerimdeki elbise saraydaki resmi etkinliklerde kullanılan bir elbiseydi. Yumuşak maviler ve yeşiller içinde ince eğrilmiş yün. Etek uçları ve kol manşetleri boyunca ayvanın çiçeklerinden oluşan karmaşık dikişler vardı. Yeşim, altın ve gümüş yüzükler parmaklarımı süslüyordu ve başımdaki ek ağırlık, daha ağır olan demir halkanın saçıma örüldüğünü tahmin etmeme neden oldu.

"Lili."

Düşünmeye cesaret edemeyerek gözlerimi kırpıttım ve başımı soluma doğru çevirdim. Gözyaşları yakıyordu. Nefesler keskin ve ağır geliyordu.

"Arvad."

Kocamın koyu renk gözleri kendi duygularından dolayı ağarmıştı. Üç adımda acımasız mekânı geçti ve kollarını bana doladı. Sıcak dudakları tenimdeki soğuğa yeniden hayat verdi. Beni öptü, gözlerimin içine bakmak için geri çekildi, sonra beni tekrar öptü.

"Günler vardı," dedi sesi kısık bir şekilde. "İtiraf etmekten utandığım o kadar çok gün vardı ki, seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

Kol ve bacaklarımda yavaşça güç topladım ve boynuna sarıldım. "Özür dilerim," dedim soluk soluğa.

Arvad geri çekildi, avucuyla alnımdaki saçları okşadı. "Ne günah işledin?"

"Savaşları kazanamadım. I . . . Çocuklarımızı acı çekmeye terk ettim ve-"

"Lil." Arvad alnını benimkine yasladı. Gözlerini kapattı.

"Kjell taş ocaklarına gelip beni illüzyonlarıyla takas ettiğinde bunun delilik olduğunu düşünmüştüm. Oğullarımız benim öldüğüme inanacaktı. Yaşamak için sahip oldukları tüm iradeyi yok edeceğinden korktum. Onları terk etme düşüncesini hazmedemiyordum ama Dagar'la, Kjell'le konuştum. Kader cadısı Greta, kısa bir süre önce buradaydı ve her şeyi açıkladı. Doğru seçimi yaptınız.

"Bu savaş bitmedi Lilianna. Güçlü çocuklarımız var. Dayanacaklar, yaşayacaklar ve bu savaş sona erecekler. Ben olsaydım gitmezdim

ruhum buna inanmadı."

Yanağıma bir damla yaş düştü. "O zaman bize ne olması gerektiğini de biliyorsun."

"Öfke uykusu." Arvad'ın çenesi gerildi. "Ferus soyu yaşayacak, Etta da öyle."

"Uyanmama ihtimalimiz var."

"O zaman ben senin hayallerinle yaşayacağım. Çocuklarımız yaşayacak." Burnumun ucunu öptü. "Sen benimsin Lilianna. O Timor ormanında seni ilk gördüğüm andan beri benimsin. Uyku, ölüm, hiçbiri bunu değiştiremeyecek. Sen, Kraliçem, muhteşem bir savaş verdin. Şimdi benimle dinlenin. Bırakın bundan sonrasını kader devralsın."

Beni öptü. Sertçe. Elleri yüzümü hapsetti. İnce tuniğine yapıştım. Arvad da benim gibi giyinmişti. Garipti. Eli birlikte gömülmemize izin vermişti. Eğer kalbimi bu kadar uzun süre zedelememiş olsaydı, bana ve kocama gösterdiği son saygıdan dolayı Timor kralına karşı neredeyse bir sıcaklık hissedebilirdim.

Bir mezar. Bu düşünceyle tüylerim diken diken oldu. Bir mezarın içindeydim.

"Arvad." Dagar ışığa doğru adım attı. Onu oğulları ve Kjell takip etti. "Vakit geldi."

Arvad burnunu çekti, gülümsemeye zorladı ve alnımı bir kez daha öptü. Döşemeden kaydı ve kendi döşemesine döndü. Ne de olsa ölmesi gerekiyordu.

Savaşçılarımıza baktığımda sesim çatallaştı. "Hepinizle birlikte savaşmak bir onurdu."

Dagar'ın çenesi titredi. Kjell göğsüne bir yumruk indirdi. Kristjan ve kardeşleri -hâlâ taş ocaklarında acı çeken Halvar hariç- başlarını öne eğdiler.

"Halkımız sizinle birlikte duruyor. Savaşçılarınız dışarıda, size sonuna kadar hizmet etmeye hazırlar," dedi Dagar.

"Hepsi bu kurbanı biliyor mu?" Ben sordum.

"Hepimiz biliyoruz Lili," dedi Kjell. "Bunu isteyerek kabul ediyoruz."

Bir lanet. Greta büyüyü hazırlamıştı. Arvad ve ben, varislerin kanı bir araya gelene kadar uyuyacaktık. Ama savaşçılarımız, halkımız, o güne kadar lanetli muhafızlar olacaktı. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum. Nasıl davranacaklarını bilmiyordum ama bunu yapmakta tereddüt etmemişlerdi.

"Tekrar görüşene kadar," dedi Arvad.

Arkadaşlarımızın dönüp mezarı terk etmelerini ve bizi kapının arkasına kapatmalarını izlerken hıçkırıklarımı tuttum.

Kocam bana baktı, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "Başının altında bir şişe iksir var Lil. Derin uykuya neden olacak."

Saten yastığın altına sıkıştırılmış küçük cam şişeyi çıkardım. Kapağını açarken parmaklarım titredi.

"Seni seviyorum."

Arvad'a baktım. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Sesim titreyerek fısıldadım: "Seni seviyorum. Sonsuza kadar."

Kendimizi ayrı levhalarımızın üzerine yerleştirdik, sonra şişelerimizi dudaklarımıza götürerek keskin iksiri boğazlarımıza döktük.

Çok geçmeden gölgeler dönmeye başladı. Kahkahalar kafatasımda yankılandı. Arvad'la, çocuklarımızla yaşadığım anlar huzurlu bir rüyaya dönüştü.

Gözlerim çırpınarak kapandı. Sevdiklerimin huzuru içinde uyuyacaktım. Ta ki yeni bir savaş beni bir kez daha uyandırana kadar.

CKAPTER 1s

Gece Prensi

Öfke Ocakları-Timoran Baskınlarının Son Günleri

HALVAR'I ALDILAR.

Aynı düşünce kafamın içinde dönüp duruyordu. Halvar'ı Daj'ın geçtiği kapının arkasına götürmüşlerdi. O piçlerin babamın cesedini kanlar içinde, parçalanmış halde geri getirdikleri kapının. Ölmüştü.

Bedenim küçük, soğuk duvarıma karşı sarsıldı. Artık o kadar güçsüzdük ki muhafızlar gülüyor ve bağlarımızı çözme fikriyle alay ediyorlardı. Günlerce aç kaldım ve dilimi ıslatmak için sadece tuzlu su içebildim. Ama bağlarımı çözerlerse, onları çatlak topraktan bir çukura gömecektim.

"Tor." Bir elin tene çarpması. Sol'un kırık sesi. "Tor, uyanık kal."

Başımı yavaşça Sol'un sesinin geldiği yöne çevirdiğimde içimi sert bir ürperti kapladı. Kardeşim Tor'un başını kucağında tutuyordu. Sol tekrar yanağına vurdu.

Tor inledi. Birkaç saat önce suda sırlsıklam olmuştu ve dışarıda şiddetlenen ayaz yüzünden Tor çok hızlı üşüyordu.

Gözleri dalgalanarak açıldı ve Sol'unkilere kilitlendi. Kardeşim gülümsedi, dudakları çabalamaktan atlıyordu. Sol bir elini eşinin yanağına götürdü ve hışırtıyla, "Benimle kalacaksın. Anladın mı?"

Tor'un yüzü acıdan mı yoksa zihnimize sürekli zarar vermekten mi sıkışmıştı, fark etmedi. Hepimizi parça parça kırıyorlardı.

Tor, Sol'un avucunu kapattı ve "Her zaman öyle yapacağıım" dedi.

Sol, Tor'a biraz daha sıkı sarıldı ve sevgilisini biraz daha ısıtmak için ellerini nemli tuniğinde aşağı yukarı gezdirdi.

Gbeğıme sarıldım. Sinir bozucu bir şekilde.

Ne anlamı vardı ki? Hiçbir şey soğıu kovalamadı. Yakında hepimiz lecektik. Neden gitmesine izin vermiyorsun, bırak zgr olsun.

"Kes şunu, Valen." Sol'un keskin sesi tekrar dikkatimi çekti. "lene kadar ölmüş sayılmayız."

Tanrım, tüm bunları yüksek sesle söylemiştim. Yanaklarıma dolan utanç bile sıcak değıldi.

"Yaşamak için daha çok sebebin var," diye devam etti Sol. "Halk seni bekliyor."

Kelimelerimin sadece kafamın içinde kilitli kalmasını sağılamak için çenemi sıktım. Bu tartışmayı yapmak istemiyordum. Hiç enerjim yoktu. Ama Sol yanılıyordu. Dışarıda beni bekleyen kimse yoktu. Ailem, eğer gardiyanlara inanılacaksa, ölmüştü. Gmlmşlerdi.

Herja. Kız kardeşim hakkında söyledikleri iğrenç şeyler. Boğazını kesmeden önce ona yaptıklarını söyledikleri şeyler. Öteki Dünya onu almadan önce sadece birkaç gözünü çıkarmış olması için dua ettim. Savaşlarımız yok ediliyor ya da Kral Eli'ye sadık hale getiriliyordu.

şimdi Hal.

Bizi güldüren kişi. Stratejistimiz, dostumuz. Sol ve Tor vardı ama biri ölmek için oylanacak olsa beni seçerlerdi. Hata yok. Birbirlerini asla feda etmezlerdi.

Doğruyu söylemek gerekirse, ben kendimi seçerdim. Birlikte bir hayatı hak ediyorlardı. Sol varisti. Özgür kalırsa Etta'yı geri getirecekti. Torsten ile Sol onun sevgisine, tüm kalbine sahip olacaktı. İntikamımızı alırlardı.

Ben, onlar olmadan bir hiç olurum. Benim için kimse kalmamıştı.

Köşedeki gölgelere baktım. Gözlerimi karşılayan siyahlık yerine, keskin mavisi oradaydı. Kısacık bir an için, hayatımın yarısında gördüğüm yüz oradaydı, gülümsüyor, bir şeye gülüyordu. Ne olduğunu duyamadım. Kafamın içinde olduğunu biliyordum. Ama zamanla yüzü bir tür teselliye dönüşmüştü.

Hayalet kadınının açıkça Timoran. O, bu yerde bulabildiğim tek teselli kaynağıydı.

Taş ocaklarında zamanın bir önemi yoktu. Sol'un Tor'u ısıtmak için ne kadar zaman harcadığını bilmiyordum. Hayalet kızımın geçici görüntülerine ne kadar süre baktığımı bilmiyordum. Ama hücremizin kapısı taş duvara çarparak kapandığında, uzun süre aynı pozisyonda kalmaktan kemiklerim ağrıyordu.

Üç Timorlu akıncı hücreye tıklandı.

Görüşüm biraz bulanıktı ve zihnim o kadar yavaş hareket ediyordu ki neler olduğunu anlamam gerekenden çok daha uzun sürdü.

"O." Bir gardiyan Sol'u işaret etti.

Hayır. Sol değil. Tor.

Sol benim gibi halsiz değildi. Timorluların eşi için geldiğini anladığında, gözleri öfkeyle dolu bir şekilde Torsten'in titreyen bedeninin önüne geçti.

"Ona dokunmayacaksın."

Ağzımın kenarı zayıf bir gülümsemeye dönüştü. Her zaman koruyucuydum. Her zaman güçlü olan. O benim kardeşimdi.

Akıncılar gülüyor ve Sol'la alay ediyorlardı. Bir akıncı kolunu kardeşimin boynuna dolayıp onu Tor'dan uzaklaştırırken, sonunda zihnim uzuvlarıma yetişti.

"Hayır!" Sesimi buldum ve sendeleyerek ayağa kalktım.

Kalan iki muhafız da birer ellerini Tor'un omuzlarının altından geçirdi. Direnmeye çalıştı ama vücudu savaşıacak durumda değildi. Bir muhafızın koluna tutundum. Beni geri itmek için hiçbir şey gerekmedi. Tanrım, çok zayıftım. Çok değersizdim.

"Bırakın onu!" Sol öfkeleni. Beklediğinden daha büyük bir güçle muhafıza tekme attı. Yüksek bir patlama sesi duyulduğunda muhafız feryat etti ve dizine uzandı.

Sol, Torsten'i ölüm kapısına doğru sürükleyen bir muhafızın yanına koştu. Tahta ve demirin ardında sadece ölüm bekliyordu. Tor, Sol'a geride kalması için yalvardı. Tabii ki Sol dinlemedi. Kardeşim hemen doğruldu ve tekrar saldırdı.

Yardım etmek için çaresizce öne doğru tökezledim.

Elimin arkası karşı taraftaki muhafıza çarptı. O da bana kapalı bir yumrukla karşılık verdi. Öne doğru düştüm. Çenem yere çarptı. Gardiyan kaburgalarıma tekme attı. Kusmuk ve kanın sıcak bakırimsı kokusu dilimi kapladı.

"Hayır!" Sol çığlık attı.

"Seni seviyorum," diye bağırdı Tor, sesi taş gibi çıkıyordu. "Sol, seni seviyorum."

"Söz vermiştin. Tor!" Sol kırıldı. Sesi umutsuz bir adamın kırık dökük parçalarıydı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine kalktım ve muhafızın ayağını yakalamaya çalıştım. Zayıf ve beceriksizdim ama ani kavrayışım muhafızın düşmesine neden oldu.

Sol bir anda onun üzerindeydi. Kardeşim parmaklarını muhafızın yüzüne geçirdiğinde bileklerindeki bağlar ürkütücü bir mavi ışıkla parladı. Tor savaşımaya çalıştı. Onu hâlâ elinde tutan muhafıza karşı mücadele etmeye çalıştı ama bu yeterli olmadı. Kapının ötesine fırlatıldı ve kapatıldı.

Kardeşim sadece acının getirebileceği bir deliliğe sürüklendi. Kapı çarparak kapandığı ve Tor'un bağırıları kaybolduğu anda Sol'un bağları daha parlak bir şekilde parladı. Gözlerim büyüdü. Siyah, puslu bir öfke ellerini kaplamaya başladı.

Tüm tanrılar, o ... bağlara direniyordu.

Gardiyan dehşet ve acı içinde çığlık attı ve Sol sadece yüzünü daha fazla kuvvetle kavradı. Kardeşimin başparmakları muhafızın gözlerini oydu. Adam zehrin etkisiyle sıçrayıncaya kadar, Sol'un yanıığının kalın havuzları muhafızın yüzüne doldu.

Siyah damarlar adamın boynuna yayılmıştı.

Sol'a devam etmesi için bağırdım. Kalçasındaki bıçağa doğru hamle yaptım.

Sol'un tekmelediği gardiyan tekrar ayağa kalkmıştı. Hücre boyunca topallayarak ilerledi ve kardeşimi tuniğinin arkasından kavrayarak fırlattı, sonra ben bıçağın kabzasını kavrayamadan çeneme bir tekme attı.

Ağzımı tutarak sırt üstü yuvarlandım.

"Hells, Börk." Dizi yaralı muhafız arkadaşını kaldırdı ve kolunu omuzlarına attı.

Muhafızın gözlerinden kan damlıyordu. Tekmelenmenin yarattığı sisin içinden Sol'un öfkesinin dokunduğu adamı gördüm.

Boğuk, ısıricı bir kakhaha hücrenin içinde yankılandı. "Bizi istediğiniz kadar öldürün, sizi piçler," diye kükredim, boş göz çukurlarına ve sızan kana daha çok gülererek. "Ama cehenneme giderken sizden parçalar götüreceğiz."

Akıncılar, beni ve Sol'u bir kez daha kasvetli hücrenin arkasına kapatmadan önce bize biraz dehşetle baktılar.

Nefesler kesildi. Sessizlik yerleşti. Yalnız olduğumuzu açıkça anlayacak kadar enerjiktim. Etta'nın iki prensi kalmıştı. Sol'un yaşayacağına dair sessiz bir yemin ettim. O bizim varisimizdi, gerçek kralımızdı.

Bir hıçkırık beni düşüncelerimden sarstı. Sol dizlerinin üzerine çökmüş, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. Omuzları titriyordu.

Son kalan enerjimle adımlarımı hızlandırarak onun yanına düştüm ve kollarımı kemikli omuzlarına doladım. Bir zamanlar geniş ve güçlüyken, şimdi ikimiz de zayıf kemiklerden damlayan bir parça etten başka bir şey değildik.

Sol bana sarıldı. Acısı tüm taş ocaklarında kükrerken yeterince derin bir nefes alamıyordu.

Zaman her zamanki gibi önemsizdi.

Kardeşimin bana karşı ne kadar kırıldığı, öfkелendiğı ve ağladığı önemli değildi. Öteki Dünya çağırana kadar bunu yapmasına izin verecektim.

"Yapamam Valen," dedi Sob nihayet nefes alabildiğinde. "Bunu daha fazla yapamam."

Aylarca Sol bizi hayatta tuttu. Ölmeye kalkışırsak bizi tehdit etmişti, şimdi ise kırılıyordu. Sahip olduğu tek şey bendim.

Ellerimi sakallı yüzüne koyarak kırmızı çerçevesi gözlerini benimkilerle buluşmaya zorladım. "Yapabilirsin ve yapacaksın, Sol. Torsten'in intikamını almak senin görevin. Onun arkadaşı olarak, sevgilisi olarak. Bu senin *görevin* ve bundan vazgeçemezsin. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

"Ve beni terk edemezsin, Sol. Sen benim kralımsın, sen benim kardeşimsin ve senin için seve seve canımı veririm, anlıyor musun? Vazgeçersen sadece beni öldürmüş olursun, çünkü ben senin yerini alacağım."

Sol bakışlarımı tuttu. Yavaşça bir elini yanağıma koydu ve alnımızı birbirine bastırdı.

Kelimeleri söylemesine gerek yoktu, ben zaten biliyordum. Burada öleceğiz ama birbirimizi savunurken öleceğiz.

KISIM 13

Gece Prensi

İki hafta sonra

UZUN ZAMANDIR DEMİR KAFESLERİN İÇİNDE RÜZGÂR BIZE KARŞI ESIYORDU. SERT Soğuklar ülkeyi kapladı ve sahte kral Eli bizi soğukta bırakmaktan büyük bir zevk aldı.

Ceza dediler. Tor'u aldıktan sonra muhafızı kör ettiği için ceza. Adamın gözlerini kaybettiğini, ikisinin de Sol'un yanıklığı yüzünden yandığını bilmek, soğuk rüzgârlara karşı sahip olabileceğim en iyi teselliydi.

İnce, yün battaniyeyi omuzlarıma çektim. "Sol, hiç korkuyor musun?"

Sol başını kaldırdı. Saçlarının telleri ve koyu renk sakalının uçları buzlu kristallerle kaplıydı. Şüphesiz ben de aynı şekilde görünüyordum.

Öksürdü. Sesi göğsünden derin, hırıltılı çekişlerle çıktı. Öksürük geçince kardeşim kafesin yan tarafına doğru yığıldı ve gözlerini kapattı. "Evet. Her zaman korkuyorum. Şimdi daha çok korkuyorum çünkü beni nasıl kıracaklarını biliyorlar. Zayıf noktalarımı buldular, küçük kardeşim."

"Tor'dan mı bahsediyorsun?"

Sol yüzünü buruşturdu ve kendi zavallı battaniyesini vücuduna sardı.

"Ondan bahsediyorum ama zayıflığım onun ötesinde. Sevdiklerimle birlikte bana zarar vermeyi biliyorlar. Herja'yı aldılar. Maj. Babama gözümüzün önünde işkence ettiler. Seni buraya benim yanıma kilitlediler, böylece zayıfladığımı görebileceğim." Başını eğdi, sesi çatallaştı. "Uyuyamıyorum. Gözlerimi kapatamıyorum çünkü kapatırsam uyanmayacağımdan korkuyorum."

"Sol," dedim, gözlerimde öfkeli bir yanma vardı. "Ben hiçbir şey değilim. Beni sana karşı kullanmalarına izin verme. Eğer ölürsem, o zaman ben de ölürüm. Sen Etta'nın umudusun. Kader senin doğuştan gelen hakkını uzun zaman önce belirledi ve sen onu geri alacaksın. Ama benim yüzümden direncini kaybetme. Gerekirse kalbini taşa çevir."

"Kalbimi taşa mı çevireceksin? Ne sefil bir varoluş."

"Etrafına bir bak kardeşim. Sefalet içinde yaşıyoruz."

Sol alay etti; ağzının bir tarafı kıvrıldı. "Bırak beni incitsinler. En azından o zaman hâlâ bir kalbim olduğunu bilirim. Eğer ölürsen, bir parçamın da seninle birlikte öleceğini söylemekten utanmıyorum. Seviyorum ve bunu bana karşı kullanıyorlar, doğru. Ama sevdiğim için asla pişman olmayacağım. Sen bile, ne kadar aptal olsan da."

Güldüm. Gülmekle kesmek arasında bir sestti.

Yine de kahkahanın en son ne zaman aklıma geldiğini bile hatırlamıyordum.

"Nöbet tutarsan bir süre uyuyabilirim," dedi gözlerini kapatarak. "Ölmeme izin verme Valen."

Alay ettim ve battaniyeyi kaldırdım, soğuğu beni uyanık tutmaya zorladım. Bunu her gün yapardık. Uyanamayacağımız korkusuyla da olsa biraz uyur, sonra yer değiştirirdik.

Uzakta, Timor halkının büyük kervanları Etta'nın tarlalarına giriyordu. Onlardan nefret ediyordum. Onlar haindi. Annem de onlardan biriydi ve onu çiğnediler.

Şimdi, çorak topraklarından buraya yeni bir umut, kaynaklarla dolu yeni bir yuva aramaya gelmişlerdi. Hiç kuşkusuz, böyle bir beklentiyle doluydular.

Her bir erkeği, kadını, evet, hatta çocuklarını bile gözlerinden hayat çıkana kadar boğmak için neler vermezdim.

Karanlık düşünceler zihnimi ele geçirdiğinde, sanki içimdeki daha nazik bir parça hayatta kalmak için savaşıyordu. Solgun saçları, mavi gözleri. Bana musallat olan bir Timorlu. O bana hiç bakmazdı; ben hep onu izlerdim. Okuyor, gülüyor, hiçbir şeye bakmıyordu.

O, hayatta kalmak için kullandığım zihnimin bir ürünü olmaktan başka bir şey değildi.

Kalbimi dışarıda beni bekleyen biri olduğuna ikna etmenin bir yolu.

Hayalimde, o kervanda boğmayacağım bir Timorlu vardı. Yalnız bir kadın; bu kafese bakacak biri. Ettan prenslerine yapılan muameleyi küçümserdi. Serbest bırakılmamızı talep ederdi.

Eli onun cesaretinden o kadar etkilenecekti ki, onu reddedemeyecekti. Sol ve beni sağlığınıza kavuşturacaktı. Halkını Sol Ferus'un ülkenin gerçek kralı olduğuna ikna edecekti ve ben de Sol yükselirken onun yanında duracaktım.

Sonra gözlerim yorgunluktan titremeye başladı. Sonra o benimle kalacaktı. İki düşman ülkeyi birleştirecektik.

Birlikte.

Gözlerim kapandı ve zihnimde daha mutlu bir yere sürüklendim. Sol'un beni affetmesi gerekecekti. Soğukla savaşmak için uyumaya ihtiyacım vardı. Onun kahkahalarını duymaya ihtiyacım vardı. Uyandığımda ailemin gitmemiş olacağını ve yalnız olmayacağımı hayal etmeye.

CKAPTER 14

Gece Prensi

"Kaderin farklı planları vardı, küçük kardeşim." Sol'un mavi gözleri denizin siyah kısımları gibi karardı. "Savaş Valen! Daha önce hiç dövüşmediğin gibi dövüş! Tanrılar gibi dövüş! Büyük salonda senin için bir yer ayıracağım!"

BİR TEKME KABURGALARIMA ÇARPARAK BENİ RÜYAMDAN UYANDIRDI. BİR KABUSTAN, Gerçekten de iki gece önce kalbimin son parçasını kaybettiğimde yaşadığım dehşeti hatırlamıyorum. Acı öyle sürekli bir yoldaştı ki, sırtımda çiçek açan ağrıyı düşünmedim bile.

"Ayağa kalk."

Akıncılar geri dönmüştü. Sol gitmişti. Onun için canımı vereceğime söz vermiştim ama onu çok çabuk götürdüler. Rahatlamış görünüyordu.

Ben de aynısını istiyordum, bu yüzden gardiyanlar beni yerden kaldırdığında karşı koymadım. Mücadele etmedim. Nereye gittiğimizi bile sormadım. Sadece ilerlemek için ayaklarımı zorladım.

Taş ocaklarındaki koridorların duvarlarını inceledim. Nehir taşından ve kalın kilden yapılmışlardı. Delinmesi neredeyse imkânsız, sağlam ve kalın. Hiç kimse çığlık ya da acı çığlığı duymazdı.

Akıncılar beni dar bir odaya ulaşana kadar tünel labirentinde sürüklediler ve beni içeri ittiler. Dizlerimin üzerine çöktüm, başımı dik tutamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

"Size Gece Prensi diyorlar, değil mi?"

O ses. Zayıf bedenimi başımı kaldırmaya zorladım. İçimi bir nefret dalgası kapladı ve onu kendi kanında boğmanın bir düzine yolundan başka bir şey göremedim.

Sahte kral Eli on adım ötede oturuyordu. Kalın kürk pelerini omuzlarına dolanmıştı ve saçları kafatasının ortasından aşağıya doğru örülmüştü.

Hiçbir şey söylemedim. Bir cevapla onu onurlandıramazdım.

Eli omuzlarını geriye atmış, küçümsediğim bir kibirle Etta'nın yanına geldi. Bugün, bitkin görünüyordu. Yorgun. Biraz kırılmış.

"Konuşmana gerek yok," dedi bana. "Sadece gözlerinin içine bakmaya geldim. Ona çok benziyorsun." Dudağı kıvrıldı. "Senin bir savaşçı olduğunu, acımasız olduğunu söylüyorlar. Umarım öyledir."

Arka taraftaki başka bir kapıdan bir kadın çıktı. İri yapılıydı ve biberli saçlarını ensesinde sert bir düğümle toplamıştı. Elinde kuzgun tüyünden bir tüy kalem ve taştan bir hokka vardı.

"Bugün Yeni Timoran'a boyun eğeceğiniz gün, Gece Prensi. Bu toprakları canlı tutacaksın. Benim için savaşacaksın."

"Senin için savaşmadan önce öleceğim."

Eli kıkırdadı. Sesinde pek mizah yoktu. "Seçme şansın olmayacak. En azından olduğunu hatırlamayacaksın."

Kadına garip bir jest yaptı.

Arkasından iki muhafız geldi, her biri bir adamı sürüklüyordu. Kalbim durdu. "Tor! Hal!"

Her bir isim kuruyan ağzımı ve dilimi çatlattı. Dövülmüşlerdi, hata yok. İkisi de kanlıydı ama hayattaydılar. Yürüyorlardı.

Halvar'ın tek söyleyebildiği "Val" oldu.

"Nerede o?" Tor sordu.

Tanrılar. Tor yaşıyordu ve Sol da ... "Onu aldılar. O gitti." Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Tor'un kırık dökük törpüsü beni daha da kırdı. "Hayır. O... o değil-" Tor daha fazla bir şey söyleyemeden Eli, "Onları yere yatır," diye tersledi.

Tor ve Halvar mücadele etmeye başladılar, ancak ya enerjileri yoktu ya da bunun zaten son olduğunu anladılar.

Bir gardiyan bana aynısını yaparken kadın tek kelime etmeden izledi. Beni uzun ahşap bir masaya zorladı, sonra ayak bileklerimi ve bileğimi bağladı.

Masanın yanına diz çöktü, bakışlarımı tuttu. "Bu zamanı hatırlamayacaksın, adını da hatırlamayacaksın. Ama kalbinin, anneni ve babanı sevdiğimi hatırlaması için dua ediyorum ve kaderin senin hayatının böyle olmasını diliyor."

Kaşlarımı çatmıştım. Neden bahsediyordu?

Kadın öne doğru eğildi ve kulağıma hızlıca bir şeyler fısıldadı. "Rüyalarınızdaki yüzler gerçektir, Prens Valen. Onu gördüğünüzde rüyalarınızı hatırlamayacaksınız ama kalbinizde bir kıvılcım tutuşacak. Onu takip et ve onu bulacaksınız."

"Cadı," diye bağırdı Eli. "Yeter. Görevini yap ve bu işi bitir."

Kadın geri çekilirken bana yumuşak bir gülümseme verdi. Rüyalarım mı? Sanki onun sözleriyle büyülenmiş gibi, Timoran'ın yüzü omzunun üzerinden belirdi.

Hayalet kadınım.

"Ona odaklanmaya devam et," dedi

cadı. "Onu görüyor musun?"

Fısıldadım.

"Böyle olmasına izin veriyorum. Kehanet yeteneğim var ve gelecekteki anları zihnimize getirebilirim. Ona tutun."

Gelecekteki anlar. O ... benim kadınım gerçek miydi?

"Bugün yoldaşlarınızla birlikte lanetleneceksiniz," diye duyurdu kadın.

"Lanetli mi?" Panik göğsümde yükseldi.

"Birbirinize sahip olacaksınız, ama geçmişin gerçeğini bilmeyeceksiniz."

Halvar ve Tor iki yanıma yayılmışlardı. Halvar eli benimkiyle kenetlenene kadar sağa sola savruldu ve bir ağırlık gibi bana sıkıca tutundu. Tor'un eline uzandım. Bana baktığında çenesi titriyordu.

"Ben seninleyim," diye fısıldadı. "Sen benim kardeşimsin."

Gözümün kenarından sıcak bir damla yaş süzüldü. Yalnız değildim. Yalnız olmayacaktım ve bugün bana ne yapmayı planlıyor olurlarsa olsunlar, Halvar Atra için, Torsten Bror için gerekirse ölümüne savaşmanın bir yolunu bulacaktım.

Gözlerimi kapattım. Kadın bir masal, bir lanet okumaya başladı. Kelimeleri yüksek sesle okudu ve hayatımın sonsuza dek değişeceğini biliyordum.

"HER GÜN YİRMİ İKİ, kanla ya da ay ışığıyla, Sana eziyet etmek için bir canavar saltanatı.

Ölüm ve kandan başka bir şey düşünmeyen bir canavar kral, her zaman kana susamış.

Yanındaki bu iki yol arkadaşı ona rehberlik eder.

Tek ve acı verici bir görev yerine getirilmedikçe geçmişini düşünmeyin. Güzellik, tutku ve aşk kraliyetinizi arayın.

Kanını feda edecek olan istekli kişi.

Verilecek bir karar, onarılacak bir yol, işte o zaman kana susamışlığın saltanatı nihayet sona erecek."

TKESE KÖTÜ TOPRAKLAR

Bundan sonraki sahneler Timor Baskınları'ndan sonraki yıllarda geçecek. Sahneler Doğu ve Kuzey Krallıkları arasında geçiş yaparak iki diyarın ana kitaplara kadar ne kadar bağlantılı olduğunu gösterecek. Sahneler gevşek bir zaman çizelgesini takip edecek ve yaklaşık on sekiz yıllık bir süreyi kapsayacak.

KISIM 15

Hagen Strom

ŞİDDETLİ YAĞMUR NEMLİ SAÇLARIMDAN GÖZLERİME DAMLIYORDU. ONU SILDIM ve seyahat çantamı göğsüme yasladım.

Gemiden rıhtıma adımımı attığımda bacaklarım titriyordu. Klockglas bölgesinden Kuzey kıyılarına yolculuk sıkıcıydı. Sadece bir hafta sürdü ama dalgalı denizler midemi tahta kalasların üzerine dökülmekle tehdit ediyordu.

Tanrım, evden bu kadar uzun süre uzak kalmak hoşuma gitmiyordu. Malin çok küçüktü. Zar zor dönüyordu. Daj onu takip ederdi ama son zamanlarda kızla arasına mesafe koymuş gibiydi. Onunla en çok ilgilenen bendim. Bard, Klockglas'ın zenginleri arasında yer bulmaya çalışan arkadaşlarıyla çok meşguldü.

"Lord Strom." Siyah pelerini onu yağmurdan koruyan iri yarı bir adam. "Bu taraftan."

Muhafız beni üstü kapalı bir arabaya götürdü. İçeride, kalın boyunlu ve sakalı göğsünün ortasına kadar uzanan bir adam arabanın bir tarafında oturuyordu.

"Lord Strom," dedi. Sesi sertti ama yüzünde zalim bir sırıtişla konuşuyordu. "Gel. Otur." Bankta bir yer bulduğumda

kapının kapatılmasını emretti ve araba ileri doğru sarsıldı. "Ben Stor Magnus, Timoran'da bir Yüce Lordum."

"Evet," dedim, sesim çatallaştığı için utanarak. "Babam sizden bahsetmişti."

Stor sırttı ve koltuğunda arkasına yaslanıp bir bileğini dizinin üzerinden geçirdi. "Doğu'da yüksek rütbeli akrabalarım var. Burada bulunmana izin verilmesinin sebebi de bu. Görünüşe göre krallığınızda biraz sorun yaratmışsınız."

Bunu söyleme şeklinden, Stor'un neden olduğum belayı umursamadığını, daha çok oyununu oynayacak yeni bir adam bulduğu için heyecanlandığını anladım. Her ne oyunuyorsa artık.

"Masum bir çocuğu korumayı sorun olarak görmem." "Evet, babanızın yeni kızına karşı oldukça korumacısınız."

Yumruklarım dizlerimin üzerinde kenetlendi. Bu Stor Magnus'un ne kadarını bildiğini bilmiyordum ama Malin hakkında konuşmasını istemiyordum. Hele de hayatı riskten başka bir şeye bağlı değilken. "Doğu tehlikeli bir yer, *Herr*. Onu tehlikeden korumaktan başka bir şey yapmadım."

"Anladığım kadarıyla Yüce Lordunuzun muhafızlarına saldırmışsınız."

Bu doğru değil. Malin'i mesmer için test etmeye gelen lanet skyd ve Elixist'i *öldürmüştüm*. O kraliyet soyundan gelen bir varisti. Daha ilk dişi çıkmadan katledilirdi.

"Ne yazık ki, Lord Magnate Ivar, küçük kız kardeşlerini çocuk fetişi olan iğrenç muhafızlardan korumak için öldüren erkek kardeşlerin cezalandırılması gerektiğini düşünüyor."

Stor yalanımdan iğrenmiş gibi görünmüyordu. Sadece güldü. "Sen bir savaşçısın. Bugün için böyle bir ruha ihtiyacın olacak. Söyle bana Lord Strom, Valkyrie'm hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece bu görevde başarılı olursam, Ivar'ın Strom Hanesi'nden gözünü çekeceğini biliyorum."

Şimdilik. Ivar cinayetlerimi affederdi ama çizgiyi çok aşarsak, bu topraklarda yaşayan soyların gerçeğine çok fazla dikkat çekersek

Sonra ne olacak?

"Bu görev," dedi Stor. "Basit bir görev değil. Evimde özel bir kadın var Lord Strom. Şimdiye kadar hiçbir erkeğin yenemediği biri. O olağanüstü ve gerçek bir hazine."

Midem bulandı. Bir kadın mı? "Yenildim derken ne demek istiyorsun?"

"O bir savaşı, kılıç kullanmada oldukça yetenekli. Ama o türünün tek örneği. Kuzeydeki topraklarımızdan gelen gerçek büyüden doğmuştur. Sana onun hakkında söyleyebileceklerim bu kadar, ama sana ödülüm, eğer kılıçta onu yenersen, kadına sahip olabilirsin. Senin olarak." Sessiz kaldığında gözlerini kırpıştırdı. "Onun bedeni senin olacak. Bir kadınla yattın, değil mi?"

Onu görmezden geldim ve bu çarpık oyunun kurallarını gözden geçirdim. "Bir kadını yenmemi, sonra da onunla yatmamı mı istiyorsun?"

"Eğer istersen. Tekrar tekrar dönmek üzere senin olacak."

Tanrım. Babam beni buraya göndermeyi kabul ettiğinde kuralları biliyor muydu? Öğrenilmesi halinde kendi kız kardeşimin de başına aynı şey gelecekken, tutsak bir kadını nasıl incitebilir ve ona nasıl vahşice davranabilirdim?

"Anlıyorsunuz, Lord Strom."

"Anlıyorum," diye fısıldadım. "Eğer onu yenemezsem bana ne olacak?"

"Eğer oyunu kaybedersen, bu öldüğün anlamına gelir. O tanrıların savaşçıları gibidir. Ölümün seçicileri. Eğer Valkyrie'm seni seçerse, bu gece tanrılarla tanışacaksın Lord Strom."

Kalın kalın yutkundum. Bugün öldüğüm gündü. Gözlerimi kapattım ve ben yokken birinin Malin'e göz kulak olması için dua ettim.

Stor'un arabası beyaz bir çadırın önünde durdu. Yirmi adamı barındıracak kadar uzun olan çadırın kapısına götürüldüm, elime bir hançer verildi ve içeri itildim.

Stor gülerek, "İyi şanslar Lord Strom," dedi. Çadırın kapağı kapandı.

Yutkundum. Başka talimat yok. Kendi bedenini korumak için beni öldürecek bir kadını silahsızlandır yoksa tanrıları selamlarım.

Kuzeyde ne tür dengesiz insanlar yaşıyordu?

Bir elimde hançer, çantama sarıldım ve yavaşça çadırın derinliklerine doğru ilerledim. Boşluk geniş bir odaya açılıyordu. Bir tarafta hasır bir şilte, diğer tarafta da bir lavabo vardı. Çadır direğinin köşesinden baktım ve nefesim kesildi.

Bir köşede bir kız - bir kadın - benim on sekiz yaşına yakın gibi görünüyordu ama çok zayıftı. Tanrım, onu beslemiyorlar mıydı? Üzerindeki keten elbise kemiklerine iki beden büyük geliyordu.

Kumral saçları bana güneş ışınlarının vurduğu işlenmiş toprağı anımsatıyordu ama o saçlarını yüzünün üzerinde dağınık bir şekilde tutuyordu. Nazik yüz hatları vardı ama kara gözlerini kaldırdığında, bakışlarında cinayetten başka bir şey yoktu.

El çantamı ve hançerimi bırakarak elimi uzattım. "Sana zarar vermek için burada değilim. Buraya getirilmeden önce bunun ne olduğunu bilmiyordum."

Kız yavaşça, neredeyse ürkütücü bir şekilde ayağa kalktı. Sol elinde bir bıçak vardı. Sanki onu kavramak için yapılmış gibi döndürdü.

"Lütfen." Ellerimi teslimiyetle kaldırdım ve çadırın karşı tarafına oturdum. "Beni öldürmeyi planladığını biliyorum ama boğazımı kesmeden önce konuşmamızın bir sakıncası var mı? Birine söylemem gereken şeyler var. Öteki Dünya'yı selamlamadan önce birine söylemem gereken şeyler var."

Kendimi kanıtlamak için Stor'un bana verdiği hançeri çadırın öbür ucuna tekmeledim.

Kız çatık kaşlarla bana baktı. Kafası karışmıştı, belki biraz da ona ihanet edeceğimden ve gardını düşürdüğü anda saldıracağımdan korkuyordu.

"Buraya gelmeye zorlandım," diye itiraf ettim. Valkyrie'nin umurunda mıydı bilmiyordum ama birine gerçeği söylemem gerekiyordu. Herhangi birine. Belki esir olan başka bir kadın beni anlayabilirdi. "Gördüğünüz gibi, yüksek sarayımızın muhafızlarından birini öldürdüm. Ve bir mesmer işçisini."

Başını eğdi, tek kaşını kaldırdı.

"Ah, doğru." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Mesmer Doğu'daki büyüdür. Belki sen kendi gücüne farklı bir şey diyorsundur. Bende mesmer var, biliyorsun." Avuçlarımı kaldırdım. "Büyüyü koruyabilirim. Garip, biliyorum ama biri daha güçlü bir güçle saldırdığında işe yarıyor. Her neyse, buraya bunu söylemeye gelmedim. Özür dilerim, daha önce hiç ölümle yüzleşmemiştim. Pek sayılmaz."

Kadın ağzını kapattı. Hiç ses çıkmadı ama gözleri daha parlaktı. Tanrım, sanırım bir gülümseme saklıyordu.

Katliam eksikliğini bir an daha uzakta tutmayı umarak devam ettim. "Adamı öldürdüm çünkü küçük kız kardeşimi test etmek istiyordu. Hâlâ küçücük bir şey ama büyüyünce yasak büyülerle dolu biri olacak. Tanrım, onu nasıl koruyacağımı bilmiyorum. Doğu'da avlanan bazı soylar var. Ve Malin. . . o iki soydan da geliyor.

"Onu test edemezlerdi, yoksa öldürürlerdi." Başımı salladım. "Yani buraya bu oyunu oynamak için gönderildim. Size yemin ederim, ben tecavüzcü değilim. Kadınlara sıkıntı vermem ama sana söylemek zorundaydım. Sanırım kız kardeşim böyle bir hayat yaşamaya zorlanacak. Gizli bir kraliyet mensubu, kapana kısılmış, kafasında ölüm fermanı asılı. Saçmaladığım için beni bağışlayın ama elinizdeki bıçak oldukça üzücü ve eğer ölürsem kız kardeşimi nasıl koruyacağımı bilmiyorum."

Ağzımı kapattım. Düzinelerce kelime kusacak biri değildim ama dilim durmuyordu. Sanki ölüm beni bu ana getiren tüm korkuları serbest bırakmama neden olmuştu.

Valkyrie uzun bir nefes boyunca hareketsiz kaldı. Bıçağına, zeminin ortasındaki hançerime ve sonra tekrar bana baktı.

Birden bıçağının ucunu yere sapladı ve yatağın yanındaki küçük hasır sepeti kazdı.

Parşömen mi? Bir tüy kalem, hokka ve parşömenle döndü. Kadın bıçakların kemerine sabitlendiğinden emin olmak için bir an durdu, sonra

Üç adım ötemde önümde diz çöktü. Kalemimi parşömenin üzerine indirip yazmadan önce yarım nefes boyunca bakışlarımı tuttu.

Bitirdiğinde parşömeni bana uzattı.

Sayfayı alıp sözlerini taradığımda parmaklarım titredi.

Buraya gelen diğer erkekler gibi değilsiniz.

KIKIRDADIM. "Umarım bu iyi bir şeydir."

Kâğıdı geri vermemi işaret etti ve bir şeyler daha karaladı.

KONUŞAMAM.

"NEDEN? YARALANDIN MI?"

Başını salladı ve daha fazlasını yazdı.

Genç kız kardeşinizle çok fazla ortak noktam var. Eğer gerçek buysa.

Alaycı bir bakışla tekrar güldüm. Bana güvenmek istemiyordu ve söylediklerime inanmaya başladığı için oldukça rahatsız görünüyordu.

"HAYATIM ÜZERİNE YEMİN EDERİM ki doğru söyledim. Tekrar söylüyorum, normalde boş konuşmam ama Malin'le aynı soydan gelen herkes öldürüldü." Gözlerimi kadına çevirdim. "Adın ne senin?"

Gerçek adım mı, yoksa Magnus Evi'ndeki piçlerin bana taktığı isim mi?

Bir an kelimeleri inceledim, sonra fısıldadım: "Gerçek adın."

Devam edip etmemeyi tartışıyormuş gibi alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Yavaşça yazıp parşömeni havaya kaldırdığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sana neden güvendiğimi bilmiyorum. Boğazını kesip bu işi bitirmeliyim ama kalbim sana güveniyor.

Benim adım Herja Ferus. Sessizlikle lanetlendim.

KAŞLARIM ÇATILDI. "LANETLİ. BÜYÜ İLE Mİ?"

BAŞINI SALLADI.

"Dur bakalım. Bir şey deneyeyim." Avuçlarımı açtım ve büyüünün uğultusunun damarlarıma dolmasını bekledim. "Her türlü büyüü engelleyebiliyorum, belki bir laneti çözebilirim."

Herja'nın gözleri büyüdü. Çok umutluydu. Çok güzeldi.

Avuçlarım mesmer ile yandı ve yavaşça dışarı doğru ittim. Herja'nın nefesi boğazında düğümlendi. En yumuşak ses. Konuşmak için ağzını oynatmaya çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı. Tekrar denedik, dört kez, on kez.

Yorgunluktan nefesim kesildi. "Anlamıyorum. Daha önce hiç engellenmemiştim."

Parşömeni tekrar eline alan Herja'nın omuzları biraz çöktü.

BELKİ DE LANETLER ÜZERİNDE ÇALIŞMAZ.

"NEDEN LANETLENDİN?"

Yazmadan önce beni tekrar düşündü: *çünkü kız kardeşin gibi ben de gizli bir kraliyet mensubuyum. Krallığımız devrildi. Asla öldürülmedim ama düşmanlarım için bir oyun olmaya terk edildim.*

"Kralınızın adı Lysander. Sen bir Lysan'sın-"

HERJA iğrenerek başını salladı. *O benim düşmanımın soyundan geliyor. Birçok kez yaşadım.*

GÖZLERİM BÜYÜDÜ. "Tanrılar, siz Gece Halkısınız. Burada sizin fae'lerinizi okudum. Ben bir Alver'im, sizin fae'leriniz gibi. Uzun yaşıyorsunuz, değil mi?"

HERJA SIRITTI.

Ben GECE HALKI DEĞİLİM, ama babam kraldı ve Fae'ydi. Kardeşlerimin ikisi de Gece Halkı'ydı. Öfke bizim büyücümüzdür ve hayatımı uzattı. Yine de, eğer bu benim hayatımsa, keşke olmasaydı.

"LORD STROM, HAYATTA MISINIZ?" Stor'un sesi anı bozdu.

Herja'nın nefesleri sert ve keskin soluklarla geliyordu. Adamdan çok korkmuştu. Anında ondan nefret ettim.

"HÂLÂ YAŞIYORUM," diye bağırdım. "Şimdi bunu bitirirken beni bölmeyin."

"TÜM TANRILAR. BİR ZAFER?" Dışarıdan başka bir ses geldi.

Onları görmezden geldim ve Herja'ya döndüm. "Sana asla zarar vermeyeceğim, ama kazanırsam seni sahiplenebileceğimi söylediler. Belki bu, erkeklerin artık gelmesine izin verilmeyeceği anlamına gelir."

Herja'nın gözleri yaşlarla doldu ve başını salladı.

Bu sadece geri dönebileceğin ve bedenimi istediğin kadar kullanabileceğin anlamına geliyor.

DAMARLARIMDA ÖFKE KAYNADI. "Bunu asla yapmam, Herja. *Asla yapmam*. Kaç tane ... kaç tane denediğini söyleyecek misin? Tanrılar, eğer tekrar tekrar saldırıya uğramayacağın anlamına geliyorsa her ay geri döneceğim."

HERJA'NIN OMUZLARI SALLANDI ama gözleri parlıyordu. Sessiz, güzel bir kahkaha.

HİÇ KİMSE beni yenemedi. Sana kadar tabii.

Boğazımdan bir rahatlama nefesi kaçtı. Acımasızdı, bir erkek katiliydi ve sanırım kalbim biraz aşık olmak istemiş olabilirdi.

HERJA TEKRAR YAZDI. *Adın ne, zafer kazananım?*

Soru karşısında gülümsedim ve biraz daha yaklaştım. Bıçağa uzanmadı, sadece bakışlarımı tuttu. "Benim adım Hagen Strom."

HERJA'NIN yumuşak yüzü biraz pembeleşti. *Umarım benimle biraz daha konuşur ve belki bir gün geri dönersin, Hagen Strom.*

KISIM 16

Herja

Magnus Hanesi-dokuz tur sonra

STOR MAGNUS'U ÇAĞIRAN KORNA ÇALDIĞINDA GUNNAR'A ELİMLE İŞARET ETTİM.
geri dönüyordu.

Çabuk, çabuk. Geldi. Oğlumla konuşmak için parmaklarımı kullandım ama o akıcı konuşuyordu.

Artık neredeyse sekiz yaşında olan çocuk babasına o kadar benziyordu ki, neredeyse sinir bozucuydu. "Maj, onu görüyorum. Onu görüyorum!"

Omzumdaki örgümü düzelttim ve tuniğimi düzelttim, önemli olduğundan değil. Hagen Strom, ne giyersem giyeyim tek bir bakışıyla kendimi kanayan bir kraliçe gibi hissettirme yeteneğine sahipti.

İçimdeki beklenti canlanmıştı. Bizi bu kadar uzun süre ayrı tuttuğu için Stor'dan nefret ediyordum. Gunnar doğduğundan beri Magnus Hanesi, Hagen'a bizi ziyaret edebileceği sınırlı zamanlar vererek bana işkence etmeye özel bir ilgi gösteriyordu.

Bir zamanlar her ay gelirken, şimdi sırayla sadece iki ziyarete izin veriliyordu.

Birimiz kırılmadan önce bunu daha fazla yapamazdık. Sırayla kaçmak için planlar yaptık, Hagen bizi satın almaya çalıştı, Doğu'daki soylulara başvurdu ama hiçbir şey olmadı.

Başımı salladım, kasvetli şeylere takılıp kalmayı reddettim. Magnus Hanesi'nin hanımefendisinin kullanmamıza izin verilmesini talep ettiği geçici odanın kapısı açıldığında yüzüme sönmeyen bir gülümseme yayıldı.

Hagen kasketini çıkarıp altın sarısı saçlarını serbest bıraktı. Buraya son gelişinden bu yana daha uzun zaman geçmişti ve yüzü bir tutam saçla kaplanmıştı.

Tanıdığım en güzel adamdı. Kalbim, onca zaman önce kalbimi çalan adama duyduğum taşkın sevgi yüzünden ikiye bölündü. O zamanlar gergin bir çocuktan başka bir şey değildi. Tanrım, şimdi çocuk değildi. Uzun boylu, geniş, kolundaki her dalgalanma giysilerinin altındaki sarhoş edici kaslara işaret ediyordu.

Çantasını hemen yere bıraktı, mavi gözleri parlıyordu. "Tanrılar aşkına, Herja. Nasıl daha da güzelleştin?"

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve ona doğru bir adım attım ama hemen önü kesildi.

"Daj!" Gunnar o kollara benden önce ulaştı. Dört krallıktaki en güvenli kollar.

Hagen bir anda çömelip kollarını açarak oğlumuzu kucağına aldığı anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Tanrım, oğlum. Sen kanayan bir savaşçısın! Bak ne kadar büyümüşsün." Hagen yüzünü Gunnar'ın boynuna gömdü ve onu içine çekti. "Seni çok özledim. *Hem de çok.*"

"Maj bana bıçak kullanmayı öğretti, Daj."

"Öyle mi?" Hagen bana göz kırptı.

Gunnar başını salladı ve gülümsemesindeki eksik dişlerden kaynaklanan boşlukları gösterdi. "Hedefimi ıskalamam."

Hagen çocuğu baş aşağı salladı ve kıkırdamalarını dinledi. "Çünkü sen şimdiye kadar gördüğüm en vahşi büyücüye sahiptin. Bu konuda sessiz kalıyorsun, değil mi?"

Gunnar ofladı pufladı. "Evet, Daj. Yapacağımı söyledim."

Yeterince güçlenene kadar Gunnar'ın bir Alver olduğunu gizlemek istedik. Çocuğun zihinleri ele geçirme ve insanları istediği şeyi yapmaya ikna etme eğilimi vardı. Ama büyüsü başını fena halde yaktı. Şüphesiz, Stor bilseydi oğlumuzu bizden alırdı.

Ama belki de yeterince güçlendiğinde, Gunnar Magnus Hanesi'ni bizi serbest bırakmaya ikna edecek ve onlar da bunu reddedemeyeceklerdi.

Hagen Gunnar'ı yere bıraktı, saçlarını karıştırdı ve üç adımda beni kollarına aldı. Beni öpmeden önce tek bir kelime bile etmedi. Dokunuşuna doğru yükseldim. Parmaklarım saçlarına gömüldü, beni daha derinden öperken onu daha da yakın tuttum.

Gunnar boğazından bir öğürme sesi çıkardı, sonra aceleyle Daj'ın çantasını incelemeye koyuldu. Hagen oğlumuz için her zaman Doğu'dan ikramlar ve oyuncaklar getirirdi.

Bu bana sevgilimi iyice tatmam için zaman verdi. Dili benimkinin üzerinde geziniyor, elleri vücudumda aşağı doğru kayıyordu.

"Bütün günü çocukla geçirmeyi planlıyorum. Üzerine titreyeceğim, onunla oynayacağım ve dajının onu her zerresine kadar sevdiğini bilmesini sağlayacağım," diye fısıldadı Hagen dudaklarıma, "ama bu onun uykuya dalacağı zamanı iple çekmediğim anlamına gelmiyor çünkü bu gece bu beden benim."

Omurgamda bir ürperti dalgalandı ve ellerimi parmaklarıma götürdü-konuş, *seni özledim*.

Hagen beni çabucak öptü. "Sen ve Gunnar'dan başka bir şey düşünmedim. Döndüğümde Kara Saray'da bir meclis üyesiyle görüşeceğim. Umutlarımızı yeniden yeşertmek istemiyorum ama vazgeçmeyeceğim. Seni bana getirmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğim."

Biliyorum. Ama şimdi ayrı kalmaktan bahsetmeyelim. Burada olabildiğince seninle olmak istiyorum.

Gülümsedi ve başını salladı, Gunnar'ın yanına giderken elini benimkinin içinde tuttu. Oğlumuz bize küçük savaşçı figürlerini, gerçek tekerlekli tahta arabaları gösterirken onunla güldük ve oynadık. Stor'un hizmetçileriyle yemek yedik.

Hagen yatağında Gunnar'ın yanına uzandı ve oğlumuz yüzünde bir gülümsemeyle uykuya dalana kadar ona mistik kral ve kraliçelerle ilgili masallar anlattı.

Ay yükseldiğinde yatağımıza doğru kaydım. Hagen biraz sinsice gülümsedi ve tuniğini yavaşça başının üzerine çekti. Yatağın kenarında sinsice ilerlerken gözleri arzuyla karardı, gözleri benimkilerle kilitlendi.

Tuniğimin eteklerini çekiştirdim ama ellerimi kavradığında durdum. Hagen burnunu boynumun kenarına doğru çekerek beni içine çekti. "Hayır. Bunu yapmak için aylarca bekledim."

Hagen parmaklarını üstümün altından geçirirken sesimin en zayıf ipucuyla usulca inledim. Dokunuşu kuraklıktan sonra su, inatçı karanlıktan sonra bir ışık huzmesi gibiydi. Beni öptü. Birinde yarım tur öpücük öylesine derin, öylesine çaresizdi ki, bir gün özgür olana kadar her tada ve her nefese tutunacaktım.

Tırnaklarım omuzlarına battı. Hagen boğazıma, göğüs kemiğime, ağzının sıcaklığı karnımdaki hassas deriyi kaldırına kadar öpücükler kondurdu.

Kemerini çekiştirdim, gözlerini benimkilere diktiğinde ona ters ters baktım. Ben konuşmadım ama o sanki kanayan zihnimi okuyabiliyormuş gibi güldü.

Hagen ellerimi tokanın üzerine kapadı, sonra yavaşça -acı verecek kadar yavaş- kalın deriyi kenara fırlattı ve üzerime çıktı. Bir dizini bacaklarımın arasına soktu, avuç içlerini başımın yanlarına koydu ve pantolonunun tokasıyla uğraşmam için bana geniş bir alan verdi.

Onu çırılçıplak soymak ve gücünü, sıcaklığını, güvenliğini bedenime çekmek için hızlıca çalıştım.

Hagen inledi ve kalçalarını göbeğime yerleştirirken dizlerimi araladı. Kollarım ve bacaklarım, onu bir daha bırakmaya korkarak, kopmaz bağlar gibi vücuduna sarıldı.

Aylarca ayrı kalmak son sabrımızı da tüketmişti. Hagen beni derin ve sert bir şekilde doldurdu ve hiç bu kadar çok onun adını haykırmak istememiştim. Yapardım

Onu nasıl sevdiğimi fısıldamak, ellerinin arzu, ihtiyaç ve aşkın baş döndürücü yıkamasında tenimi nasıl kavurduğunu haykırmak için her şeyi yapardım.

Kelimelerim yoktu ama ellerim, dudaklarım, dişlerim vardı. Ağzını ağzıma çarptım, ağzının baharatlı tazeliğini tattım, tenine pençelerimle girmek istercesine ona sarıldım. Hayır, onu nasıl sevdiğimi kelimelerle anlatamazdım ama bu anları ona göstererek geçirecektim.

"Tanrılar, Herja," dedi sert bir nefesle. Adımlarını hızlandırdı.

Saçını kavradım. Sertçe. Vücudumun her parçasını sahiplenirken, çekiştirirken çıkardığı acı tıslamasının verdiği zevk parmaklarımın kalın buklelerinde kıvrılmasını sağladı. Dili ve dişleri boğazımı, göğüslerimi, kulağımı yalıyor ve ısıırıyordu.

Parlak ışık görüşümü doldurduğunda gerildim ve tutarlı bir düşünce oluşturmamı. Kollarımda parçalanırken Hagen beni sabit tuttu. Yan odadaki Gunnar'ı uyandırmamaya dikkat ederek iniltilerini tenime bastırdı.

Uzun bir an boyunca hareket etmedik. Onun ağırlığı üzerimdeyken huzur içinde ölebilirdim, hâlâ onunla doluydum, hâlâ onun kollarında güvendeydim.

Hagen beni tatlı tatlı öptü. "Seni seviyorum." Alnının benimkine düşmesine izin verdi. "Bundan asla şüphe etme, Herja. Sen benim her doğan güneşimsin. Aklımdaki en önemli düşüncenin sen olmadığın tek bir gün bile geçmiyor. Sen ve Gunnar benim hayatımsınız ve sizi özgür kılmak için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Başparmağıyla gözümde kaçan yaşı sildi.

Sevgilimin sadece üç hafta sonra gitmediği günlerin hayalini kurmaktan vazgeçmeyecektim. Oğlumuzla gülüşünü dinler, Gunnar'a onurlu bir adam olmayı, tıpkı babası gibi nazik ve tutkulu olmayı öğretmesini izlerdim.

Sevmekte özgür olurduk, korkunç geçmişleri unutturduk.

Hagen Strom, onca yıl önce ailemi kaybettikten sonra kalbimin kararmış, kömürleşmiş parçalarını onarmıştı. O, bu sefil Yeni Timorlu'nun umutsuzluğunda benim umudumdu.

Onun için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Gunnar'la birlikte, onun çıplak bedenine karşı uyumak artık bir seçenek değildi. Giyindikten sonra başımı kalbine yasladım ve konuşmak için ellerimi kaldırdım.

Ev nasıl? Botlarını tekmelemek için durakladığında ona sordum. Hagen iç çekti. "Sensiz mi? Kasvetli."

Gülümsedim. Güzel cevap, aşkım. Peki ya kız kardeşin?

"Malin giderek güçleniyor ve ben endişeleniyorum. Kase, sana bahsettiğim oyun arkadaşı, bu çocukta daha fazlası var. Tanrılara yemin ederim ki, ayrılmadan önce onunla konuştuğumda gözleri karardı." Hagen başını salladı ve hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Çocuğun Daj'ın bana söylediğinden daha güçlü olduğundan şüpheleniyorum. Daj'ımın neden sır sakladığını bilmiyorum ama adam bir taşın kanını akıtmaya çalışıyor gibi. Yine de, eğer Kase'nin güçlü bir büyücüsü varsa, ben buradayken çocuğun Mal'a göz kulak olduğunu bilmek işime yarıyor."

Sessizce homurdandım. Bir çocuk seni babandan daha mı huzurlu tutuyor?

"Daj Malin'den her zamankinden daha uzak." Hagen'in çenesi gerildi. "Sanırım bunu onu korumak için yapıyor ama bu onu yalnız bırakıyor. Ayrılmadan önce ona çok kızmıştım."

Ne için?

"Senin ve Gunnar'ın birbirinizden uzak tutulduğunuzu ve yalnız kaldığınızı biliyor ve bundan nefret ettiğimi de biliyor. Ama aynı şeyi Malin'e de yapıyor. Ahırlarımızın samanlığında yaşıyor Herja."

Hiç tanımadığım bir kız için kalbim sıkışıyordu. Hagen'in anlattıklarından, kızın Gunnar'dan üç yaş bile büyük olmadığını biliyordum. Samanlıkta yalnız bir çocuk damarlarımda bir öfke kıvılcımı bıraktı.

Yalnız mı?

Hagen başını salladı. "Onu sık sık gizlice eve sokmaya çalışıyorum ama asla Kase'den ayrılmak istemiyor." Hagen kıkırdadı ve kolunu alına götürdü. "Doğruyu söylemek gerekirse, son zamanlarda nasıl sorun çıkaracaklarını keşfettiklerinden beri küçük samanlıklarını umursamadıklarını düşünüyorum. Bu onlara entrika çevirmek için mahremiyet sağlıyor."

Sesimi çıkarmadan güldüm ama Hagen sessiz sevincim en tatlı sesmiş gibi bana gülümsedi.

Sakallı yanağını okşadım ve bakışlarını tuttum. *O zaman en azından oyun arkadaşı ve kardeşi var.*

Hagen başını salladı. "Bize sahip, doğru. Yine de yanlış kişilerin dikkatini çekeceğinden endişeleniyorum."

Hagen'ın kız kardeşi için endişelendiğini biliyordum. Bana anlattığı şeylerden bunu anlayabiliyordum. O güçlü bir Alver'di ve Doğu'nun liderleri bunu öğrenirse büyüsü ona ölüm getirecekti.

Onun kaderi benimkine daha fazla korku kattı. Eğer burada, Kuzey'de serbest bırakılırsak, Doğu da bize iyi davranmayacaktı. Bir gün Güney'e sığınmayı planlıyorduk.

Ellerimi kaldırdım ve ona dedim ki, *aklını endişelerinden uzaklaştırmak istiyorum.*

Dudakları kıvrıldı ve gözlerini bir ihtiyaç gölgesi kararttı. "yle mi?"

Gülümsedim, ağzını kendime çektim, elleri bir kez daha bedenimi kavrarken güldüm. Bu adam her türlü riske değerdi. Her zaman da öyle olacaktı.

KISIM 17

Hafıza Hırsızı

"HAZIR MISIN, MALLIE?" KASE FISILDADI VE BAĞLADIĞI İPI ÇEKİŞTİRDİ. Ağır kapının tepesindeki çentiğe kadar. Strom bahçelerindeki şenlikten gelen kahkahalar gürültülü, şamatalı ve biraz da bulanıktı. Bard'ın soylu dostları çok fazla brân içtikleri için yarı uykuluydular.

Kirli tırnağımı kemirdim. Lanet olsun, kapı yüksekti. Ama Kase'ye korktuğumu gösterecek değildim, bana güler ve küçük derdi. Artık on yaşındaydım. Yaşımı yazmak için iki sembol gerekiyordu, bir değil.

Yine de on yaşında olduğumu söyleseydim, Kase sinir bozucu olur ve bana on bir yaşında olduğunu hatırlatırdı.

Cevap vermem uzun sürünce Kase, uykusu bölünen Daj'ın tazılarından biri gibi inledi. Altın rengi gözlerini kısarak ipi bıraktı ve ağaçların kenarına, bana doğru tepinmeye başladı. Kase'nin boyu bu son dönüşte daha da uzamıştı ve göğsünü benimkine dayadığında artık bana bakmak için çenesini indirmek zorunda kalıyordu.

"Ne?" diye homurdandığında sesi nefes nefese bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ne, ne?" Tek kaşımı kaldırarak sordum.

"Çıkarın şunu." Kase konuşmaya devam etmek için elini salladı. "Hemen çıkar da işimize bakalım ve şu kanayan ballı keklerden yiyelim."

Ofladım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Çıkacak bir şeyim yok." "Öyle yap. Korkuyorsun ve bazen içini dökmek iyidir. Bunun ne kadar aptalca olduğunu, düşündüğünden daha güçlü olduğunu ve düşersen seni nasıl yakalayacağımı." Sinirlenmiş gibi başını salladı. "Kaç kere söylemem gerektiğini bilmiyorum Mal. Şimdi çıkar ağzındaki baklayı. Ben acıktım."

Yanaklarıma sıcaklık doldu. Çillerimin artık kızıl saçlarımin rengiyle eşleştiğine şüphe yoktu. Ellerimi havaya kaldırdım ve hışımla ipe doğru yürüdüm. "Sen sus, Kase Eriksson. Korkmuyorum. Ah, hayır-" O koca ağzını açamadan parmağımı ona doğru uzattım. "Korkmuyorum."

Kase'nin ağzının bir tarafı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi. "Öyle mi?"

"Evet."

"Kanıtla."

Tanrım, o kadar *sinir bozucuydu* ki. Bard bu kelimeyi hep benim için kullanırdı ve doğrusunu söylemek gerekirse ben de Kase Eriksson için kullanmak üzere çalışıyordum.

İpi kavradım ve omzumun üzerinden ona ters ters baktım. "Yapacağım. Şimdi geride dur ve izle. Bahse girerim senden daha hızlı tırmanabilirim."

"Eminim

yapamazsın."

"İzle. Beni izle."

İpi kavradım ve kendimi yerden kaldırırken homurdandım. Kafamın arkasında, Kase'nin tüm bunları beni harekete geçirmek için söylediğini biliyordum. Ama orada da gerçek vardı. Düştüğümde beni her zaman yakalar. Klockglas'taki, hatta kanayan dünyadaki herkes içinde Kase'ye arkamı kollaması için güvenmiştim.

Kollarım yanıyordu ama ağır demir kapıları birbirine bağlayan taş duvarın tepesine ulaşana kadar bir elimi diğerinin üzerinde zorlamaya devam ettim. En üst

duvarın kenarından düşmeden karnımın üzerine yayılabileceğim kadar genişti.

Arkamdan birkaç homurtu ve küfür geldi. Çok fazla hareket etmeye cesaret edemedim ve Kase bileğime vurana kadar taş gibi hareketsiz kaldım.

Dikkatli bir şekilde, onunla yüzleşene kadar duvarda ilerledim. Bir sırtıma huzursuzluğumu böldü. "Ürkütücü."

Kase gölgeleri omuzlarına dolamakta giderek ustalaşıyordu. Tuhaf bir Rifter'dı. Görünmez büyücülerin kemikleri kırması yerine gölgeleri kullanıyordu. Kanayan bıçaklar ve tokmaklar gibi! Bazen onun başka bir şey olabileceğini düşünüyordum, sadece bir Rifter değil, bir Anomali de olabilirdi, ama ne zaman bu konuyu açsam, gerginleşip havasızlaşıyor ve bana susmamı söylüyordu.

Altımızdaki bahçede skyd'ler ve soylular dans ediyor ve içki içiyorlardı.

Bard, Kara Saray'da bir iş bulmuştu. Lord Magnate Ivar hazinesinin bir kısmını ona emanet etmişti ve Ozan Strom'un başına heyecan verici bir şey geldiğinde her zaman kanlı bir şenlik düzenlenirdi. Bütün öğleden sonra Kase ve ben toplantıyı düzenlemek için çalıştık. Doğal olarak tatlılardan birazını hak ettiğimizi düşündük.

"Ne yapacağını hatırlıyor musun, Mal?" Kase fısıldadı. Ona hızlıca başımı salladım.

"Güzel. O zaman çardakta buluşalım." Kase sırttı, iyi bir sırtış. Sinir bozucu olmadığı bir gülümseme. Midemi oltaya takılmış bir balık gibi kıpır kıpır yapan türden bir gülümseme. Sonra döndü ve ağaçların ürkütücü gölgeleri tarafından yutulana kadar duvar boyunca süründü.

Skorumuz, tüm hedefimiz, gümüş tepsiye dizilmiş ballı keklerdi. Kase dikkat dağıtacak, ben de hırsız olacaktım. Kolay olacaktı. Hızlı bir enleme. Yiyecek çalma konusunda yeni değildik ve Kase'nin iyi bir planı vardı.

İpi duvarın üzerinden geçirdim ve karşı tarafa tırmanmak için kullandım. Ayaklarım nemli çimlere değdiğinde çömelip beklemeye başladım.

Çıglıklar ve haykırışlar çimenliğin bir tarafını doldurduğunda damarlarımda sıcak bir heyecan kıvılcımını dolaştı. Kase insanları korkutmakta çok iyiydi ve keşke bir Rifter'in bunu nasıl başardığını bilseydim. Tanrılar, eğer Ivar onu ele geçirirse, Kase bir sonraki Masque av Aska'da kıpkırmızı Rifter cüppeleriyle dolaşıyor olacaktı.

Bana mesmerini parmakları bükmek için nasıl kullanacağını bulduğunu söyledi, ama onları asla kırmadı. Boğazları sıkarmış ama asla kimseyi boğmazmış. Halkı çılgına çevirmek için yeterliydi. Dikkati dağılmış bir çılgınlık tam da ihtiyacımız olan şeydi.

Başım önümde, keklerin olduğu masaya doğru koştum. Kabarık, kızarmış unlu keklerin üzerinde çiseleyen altın rengi şekerli sosu görünce ağzımın suyu aktı. Ellerimi yapış yapış yapmaları umurumda değildi, yığının tepesinden yarım düzine aldım.

Avludan daha fazla soluk sesi, daha fazla rahatsızlık çığlığı yükseldi. Birkaç ses bile neler olup bittiğini öğrenmek istedi.

"Dostlarım, sakın olun. Bir şeyle ilgilenmeme izin verin. Kısa süre içinde döneceğim."

Oh, hayır. Bard peşimizdeydi. O kadar öfkelenenecekti ki yüzü kıpkırmızı olacaktı. Kıs kıs güldüm ve elimdeki ballı keklerle yapışarak çimenlerin yamacından aşağıya doğru yuvarlandım.

Erik bahçesinin ortasındaki çardaklara vardığımda ciğerlerim bir düzine parçaya ayrılmaya hazırđı. Donlardan sonra çiçekler açtığında en sevdiğimiz yerdi. İpek gibi kokuyordu ve ballı keklerin üzerindeki şekerli ipucu ile tanrıların salonunun nasıl kokacağını hayal ettim.

Bir el bileğimi kavradı ve boğuk bir çığlık koptu. "Kase. Seni aptal, yapma bunu."

Parlak gözleri, dişlerinin beyazlığı gibi karanlığı kırıyordu. Bana gülüyordu ama umurumda değildi. En sevdiğimiz soygun türünü gerçekteşirmiştik, tatlı bir soygun.

İkimiz de gözden kaybolana kadar Kase'nin yanındaki çitlerin arasına girdim. "Altı mı?" Ona üç kek uzattığımda gözleri büyüdü. "İyi vurgun, Mal. Sanırım birazını sonraya saklayacağım."

"Hepsini ben yiyeceğim. *Şimdi*." İlk pastadan gürültülü bir ısırik aldım ve boğazımdan kaçan garip gümbürtüyü durduramadım. Kahretsin, çok güzeldi. İçi yumuşak ve pürüzsüzdü, muhallebi gibi. Dışı ise gevrek ve çıtır çıtırdı, çenesinden aşağı şuruplu sır parçaları damlıyordu.

"Daha fazla ne yapabilirim bilmiyorum."

Kase de ben de donup kaldık, kekler açgözlü, açık ağızlarımızın yarısına kadar geldi. Hagen'ın sesi çardaklara giden taş döşeli patikadan geliyordu.

Ağabeyim iki gece önce Kuzey'deki ticaret işinden dönmüştü, ama son zamanlarda ne zaman dönse eve tam olarak gelmiyordu. Sanki aklı binlerce kilometre uzaktaydı. Kalbi sıkıntılıydı ve her zaman o kadar dik ve kendinden emin dururken omuzlarının çöktüğünü görmekten nefret ederdim.

"*Herr Vise* ile mi konuştunuz?" diye devam etti daj'ımın sesi.

Şimdi kalbim göğsümde çarpıyordu. Eğer Jens bizi burada yakalarsa, Kase de ben de bir hafta boyunca çifte ev işi yapmak zorunda kalacaktık. Gözlerimizi kırpmadan, nefes bile almadan birbirimize baktık.

"Mengene." Hagen acı acı güldü. "Bana durumu aynı tutmamı ve her kanayan krallıkta bir tane daha almamı söyledi, böylece yolculuklar beni nereye götürürse götürsün bir yatağım olacaktı."

Neden bahsediyordu?

"Stor Magnus'un Doğu'daki akrabası kim, Daj? Belki onunla konuşabilirim, belki o adamla biraz mantıklı konuşabilir."

"Bilmiyorum," dedi Daj. "Her zaman böyle olmayacak, Hagen."

"Gerçekten de onun tek olacağına inanmıyorsun-"

"Sessiz ol," diye tersledi Jens. Uzun bir süre sonra tekrar konuştu. "Bu kadar açık konuşma. Ve evet. Dünyamızın büyük ölçüde değişmesinin uzun sürmeyeceğine inanıyorum. Ancak bu arada Magnus Hanesi'nin akrabalarını aramanıza yardım edeceğim."

Hagen titrek bir nefes verdi. "Teşekkür ederim, Daj."

Kase ve ben, Jens Strom'un ağır adımları patikadan geri çekilene kadar kıpırdamadan durduk. Hagen yenik bir nefes verdi ve oturduğunda çardaktaki banklardan biri gıcırdadı.

Gözlerimi kırpıştırarak elimdeki ballı keklerden birine baktım. "Artık eve geldiğinde hep üzgün oluyor," diye fısıldadım Kase'ye.

Kase dudaklarını birbirine kenetledi ve kendi keklerinden birine baktı. Bir şey söylemesine gerek yoktu, birbirimizin aklından geçenleri okumak gibi bir alışkanlığımız vardı ve pastayı bir öneri gibi kaldırdı.

Gülümsedim ve başımı salladım. Ses çıkarmamaya dikkat ederek çitlerin arasından yükseldik. Hagen'ın profili bize doğruydu. Dirsekleri dizlerinin üzerindeydi ve yüzü avuçlarının içine gömülmüştü. Kalbim kırıldı. Hagen kibardı, komikti, bize samanlıkta hikâyeler anlatırdı. Kendimizi çok derin yaralar aldığımızda yardım eden kişi kardeşimdi. Geçen sonbaharda Kase'nin ateşini düşürmeme yardım eden oydu.

Ama o değişiyordu. İşiyile ilgili sırlar taşıyordu ve bu sırlar her neyse onu kırıyordu.

Bana göre ballı kekler her türlü rahatsızlığı iyileştirirdi.

Sığınağımıza gizlice girmeden, Hagen'in derin sesi bizi olduğumuz yere kilitledi. "Yine mi gizlice dolaşıyorsunuz?"

Kase ve ben yavaşça, tek bir vücut gibi Hagen'a döndük. Ağabeyim bize gülümsedi ama gözlerinde saklı olan ağırlık hâlâ oradaydı.

"Tatlı istersin diye düşündüm," dedim.

"Düşüncelisin, Mal." Hagen kekleri inceledi, sonra kaşlarını kaldırıp Kase'yle yüzleşti. "Bard'ın kutlaması, ha? Bunu planlamışsın."

Kase göğsünü kabarttı. "Ben bir şey demiyorum. Belki de masadan düşmüşlerdir."

"Doğru." Hagen kıkırdadı. "Tam da senin ellerine."

"Olabilir."

Hagen onun için bıraktığımız iki keki inceledi, sonra sırtarak bize döndü. "Biliyor musun, bunları yerken yanımda biri olsaydı kendimi çok daha iyi hissedirdim."

"Bard olacak-"

Hagen, "Ona onları benim aldığımı söyleyeceğim," diye araya girdi.

Çardaktaki rahat banklarda yerimizi almadan, tatlılarımızı yemeden ve Hagen'in seyahatleriyle ilgili aptalca, uydurma deniz hikayelerini dinlemeden önce ihtiyacımız olan tek şey buydu.

Ona Jens ile ne konuştuğunu sormak istedim. Kardeşime zarar veren Stor Magnus adında bir adam vardı. O aptaldan anında nefret ettim, ama her zaman olduğu gibi Hagen bize endişelerimizi unutturmanın bir yolunu bulmuştu.

KISIM 18

Elise

Ravenspire Kalesi - Prens Calder için on beşinci doğum şenliği

TEK PARÇA HALİNDE ÇIKMAK İÇİN TEK ŞANSIM VARDI. BUNU YAPMAM GEREKIYORDU. riske girip koridordan sıvıştım. Risk, elbette, Maj'ımın beni görmesi ve küçük soylu hanımlarla çay içmeye zorlamasıydı.

O kargaların kendini beğenmişlikleriyle ilgili gevezeliklerini dinlemeden önce kendi tırnaklarımı sökmek isterdim.

Nefesimi tuttum, kitabı göğsüme bastırdım ve adımlarıma biraz ateş kattım. Kraliçe Annika'nın dedikodulu çaylarını servis ettiği salona açılan kapılar ardına kadar açıktı. Hızla geçip birkaç konuşmaya yetiştim.

"Leydi Magnus, son haftalarda malikanenizde kimleri ağırladığınızı bize anlatın," diye annemin sesi çarptı kulağıma.

Beni görmeyin.

"Oh, sadece Doğu'dan bir tüccar."

Annika her zaman yaptığı gibi burnunun içinden güldü. "Tanrılar aşkına, üç hafta boyunca mı? Biri kralın dikkatini bu kadar uzun süre çekse çıldırırdım." Neredeyse yüksek sesle gülecektim. Herkes amcamın ilgisini çekmedi. Birçok eşi, çocuğu ve siyasetle ilgili meseleleri vardı. Hatırlamasına şaşırmıştım.

Kraliçe'nin adı.

Sesleri çok geçmeden arkamdaydı. Ancak yemek odalarına giden dar bir koridora ulaştığımda rahat bir nefes aldım. Görülmemiştim ve kanayan bir çaya katlanmak zorunda kalmayacaktım.

Başım eğik, yoğun yemek pişirme odalarına doğru aceleyle ilerledim. Serfler bana pek aldırış etmedi. Müstakbel kralımızı kutlamak için bir haftalığına gelen misafirleri doyurmaya odaklanmışlardı. Aklıma her geldiğinde inlemek istediğim bir düşünce.

Zyben'in tüm çocukları arasında neden Calder? Kaba, şımarık ve tamamen kendini beğenmiş biriydi. İnsandan çok tanrı olduğuna inandığından emindim. Kral olarak da aynı derecede kaba ve korkunç olacaktı.

Zaten iki gündür Ravenspire Kalesi'nde saklanıyorduk. Çoğu insanın dikkatinden kaçmayı başarmıştım. Ama burada, ağaçların arasında, sadece Zyben'in kütüphanesinde bulunan kitaplarla özgür olabilirdim.

Uygun yeri bulana kadar bir süre meşe ve beyaz kavak ağaçlarının arasında dolaştım. Memnun bir iç çekişle, kır çiçekleri ve uzun otların olduğu bir alana yerleştim ve kitabın sayfalarını araladım.

İki pasajdan fazlasını okumamıştım ki tiz bir ses yalnızlığımı bozdu.

"Elise! Dışarı çık ve oyna." Runa kıs kıs güldü. Ablamın kahkahası duyulduğunda yirmi adım kadar uzaklaştığını tahmin ettim.

Gözlerimi devirdim. İnce kitabı tekrar göğsüme bastırarak, kalın üvez ağaçlarının arkasına doğru biraz daha eğildim. Kız kardeşim kanayan ruh hallerinden birini yaşıyordu. Kuzenlerimizin yanında hep böyle olurdu. Özellikle de aptal Calder.

Burnumu tiksintiyle kırıştırdım. Bir gün birlikte yemin edeceklerdi. Maj saraydaki hanımlara bu konuda övünüp duruyordu. Runa'nın yirmi birinci turunda kuzenimizle yemin edecekti. Bu da artık kıyafet giymemesine sadece altı tur kaldığını gösteriyordu.

Gerçek buydu. Okuldayken, Johansson ikizleri bana yemin ettikten sonra kıyafet giyilmediğini bilecek kadar çok şey anlatmıştı ve kulağa korkunç geliyordu. Kij Johansson bana kızların erkeklerle aynı yatakta yatması gerektiğini bile söylemişti. Yine *kıyafetsiz*.

Ürperdim ve Runa'nın Calder'ı iç çamaşırları olmadan görmek zorunda kalacağını bilip bilmediğini merak ettim.

Daha iyi bir ruh halindeyken ona söyledim çünkü yeminlerin gerçeklerini bilmek onu akıllandıracak ve reddedecekti.

Asla yemin etmeyecektim. Yemin etmenin yatağımı paylaşmam gerektiği anlamına geldiğini artık kesinlikle biliyordum. Kıyafet meselesi bile çok önemli değildi, kendimi kürklere sarabilirdim ama yatağı paylaşmak. Paylaşmamayı tercih ederim. Hayatımdaki şeyler üzerinde çok az kontrolüm vardı, kanayan yatağımı kontrol edebilirdim, çok teşekkür ederim.

"Elise!"

Tanrılar. Şimdi Calder ve yandaşları da bu kovalamacanın içindeydi.

Tek istediğim huzur içinde kitap okumaktı ama o serseriler gelip her şeyi mahvetmek zorunda kaldılar.

Fazla gürültü yapmamaya dikkat ederek ağaçların derinliklerine doğru koştum. Yine tek başıma, bir kez daha okumaya çalışmadan önce omzumun üstünü kontrol ettim.

Yaşlı Etta'nın çocuklarını anlatan kelimeleri okurken karnım sıkıştı. Geçen yıl on birinci doğum günümde Zyben Amca'nın eski Timor savaşlarından kalma savaş günlüklerini ve şiir koleksiyonunu keşfetmiştim.

Gaddar Ferus ailesiyle ilgili kayıtlarımızdan pasajlar okumuştum. Gece Halkı Fae'leri acımasızdı. Timoran halkını aç bırakıp, Kuzey'in çorak topraklarında çürümeye terk etmişlerdi.

Adaşım Kral Eli'nin saldırmaktan başka çaresi yoktu.

Timorluları övmek, eski ve yüce gönüllü bir kralın adını taşıdığım için sevinçten neredeyse kendimden geçmek üzere yetiştirilmiştim ama iliklerime kadar sakladığım sır, Ferus kraliyet ailesi hakkında her okuduğumda içimi bir heyecan kaplamasıydı. Tanrılar, onlar büyüleyiciydi. Kraliçe Lilianna bir Timorluydu. Runa, onun katil Kral Arvad tarafından kaçırıldığını ve yatağına bağlandığını söylemişti.

onun çocuklarını doğururken. Muhtemelen çıplak.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, o kadar da emin değildim. İçimden gelen bir fısıltı diyebilirsiniz ama günlüklerde Lilianna'yı Arvad'ın dengi olarak tanımlayan birden fazla pasaj vardı. Onun sağ kolundaki bir savaşçı.

Bu bölümler çok azdı. Birlikte yaşadıkları hayatı anlatan sayfaların çoğunun üzeri çizilmiş ya da yırtılmıştı, tamamen okunamaz haldeydi.

Kitabı dizlerimin üzerine koydum ve sayfaları karıştırdım. Güneş Prensi hakkında yazılmış sözler. Sol Ferus'un kaderi baskınlardan önce bir sonraki kral olmaktı. Timorlular ve Ettanlar arasında bir köprü olarak tanımlanıyordu. Çünkü çoğu insan görünüşündeki ipuçlarının mavi gözlü olduğu anlamına geldiğine inanıyordu.

Hiçbir pasajda Gece Halkından olup olmadığından bahsedilmiyordu, ama yine hiçbir pasajda olmadığından da bahsedilmiyordu. Tek kızı Herja, kılıçlarla acımasız olarak tanımlanıyordu. Halkımdan bazıları Herja Ferus'u bu tür şeylerden dolayı kötülemişti, ama ben bu fikri daha çok sevdim.

Bir zamanlar Timorlu kadınlar da erkekler kadar savaşçıydı. Sanırım bir yerlerde halkım bunu unutmuş.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Tanrım, ne aptal bir kızmışım. Onun adını her okuduğumda kalbim hızlanıyordu.

Gece Prensi.

Lilianna ve Arvad Ferus'un bilinen tek Gece Halkı varisi Bir toprak bükücü ve türünün son örneği. Valen Ferus hakkında çok az açıklama vardı, ama kafamda onu geniş, güçlü olarak hayal ettim. Onu şöyle hayal ettim

mavi, hayır, belki yeşilimsi kahverengi gözler. Evet. Koyu, ama hala Timoran ipuçları var. Benimle bir bağlantısı olduğuna dair bir ipucu.

Kendimi Gece Prensi'yle bağlantılı olarak düşünmek aptallıktı. O atalarımın düşmanıydı.

Ama Valen'in hâlâ dışarıda, hayatta olduğuna ve tahtını geri almadan önce zamanını beklediğine inanan çok fazla kişi vardı. Kışkırtıcılar kanayan aptallardı ama bu fikir biraz heyecan vericiydi. Dünyayı bükebilen haydut bir prensin ağaçların arasında olması kafamda canlandırmaktan hoşlandığım bir masaldı.

Saldırırdı ama hepimiz oldukça medeni olurduk. Zyben kibarca tacını teslim ederdi, çünkü onurlu olduğumuzu düşünmek hoşuma giderdi, sonra Valen Gece Halkı'nı geri getirirdi.

Heyecan arttıkça gülümseme ağzımın köşesinde kıvrıldı.

En büyük sırrım, annemin bana bağıracağı, itiraf edersem babamın beni odama kilitleyeceği sırrım, Gece Halkı'nın geri dönmesini istememdi.

Masallar onların vahşetinden bahsederdi ama tanrılar, onların öfkesini düşünmek korkunç derecede heyecan vericiydi. Valen'in beni sarayının bir parçası olmaya davet ettiğini hayal ettim. Aynı derin önyargılara sahip olmadığımı görecekti. Belki de muhafızlarında bir şövalye olurum. Ya da belki güzel bir fae ile yemin ederdi ve aşkını güvende tutmak için en çok güvendiği kişi ben olurum.

"Elise!" Runa ağaçların arasından fırladı. Kitabı düşürdüm ve bir çığlık attım. Kız kardeşim güldü ve onun arkasında Calder ve Zyben'in beşinci eşinden iki kardeşi koruya adım attığında inledim.

"Küçük kuzen, burada ne yapıyorsun?" Calder siskaydı. Bana sorarsanız çok zayıftı. Şu anda on beş yaşındaydı ve çenesinin her yerinde küçük kırmızı noktalar çıkmaya başlamıştı. Çiçek hastalığı geçirmiş gibi görünüyordu. Birçok kentsoylu kız onun yakışıklı olduğunu düşünürdü, ama ben onun iyi görünmek için fazla kaba olduğunu düşünürdüm.

"Saraya geri dön, Elise." Magnus Hanesi'nin varisi Jarl ağaçların arasından çıktı. Jarl yeterince iyi biriydi. Calder'ın peşinden benim hoşuma gitmeyecek kadar çok koşuyordu ama çok da zalim sayılmazdı. On dört yaşındaydı, benden sadece iki yaş büyüktü ama bana aynı yaştaymışız gibi davranıyordu. Jarl bir ağaca yaslanırken göz kırptı. "Kraliçenin yeni bir cadısı var. Bize kaderimizi söyleyen türden. Calder bizi onun hücreğine sokacağını söyledi."

Gözlerimi devirdim. "Bu doğru değil. Kimse kaderi bilemez."

Kesin olarak bilmiyordum. Annika ve Zyben sarayları ve eğlenceleri için ilginç insanlar toplamayı severdi ama kaderi söyleyebilen bir cadı? Buna inanmak için bir tane görmem gerekirdi.

Calder kitabı yerden kaldırdı. Ona ulaşmak için önce ben çabaladım ama o kitabı elimden kaptı.

"Geri ver onu."

"Ah, küçük Elise yine hainler hakkında bir şeyler okuyor." Calder gözlerini kıstı. "Hainlere ne yaptığımızı biliyor musun, Elise?"

Yumruklarımı sıktım. Runa da dahil olmak üzere diğerleri etrafımda dönmeye başladı. Gerekirse salları, tekmeleri ve ısırırdım. Bana tekrar eziyet edemeyeceklerdi, bugün değil.

Calder bir adım daha yaklaşarak kemerinde taşıdığı küçük bıçaklarından birini çıkardı. "Hainleri Blood Wraith'lere göndeririz. Wraith'in kokuyu alması için sizden küçük bir parça yeter."

Midem bulandı. Yine mi bu?

"Saçıma dokunma, Calder! Binbaşına söylerim."

Kuzenimin tek yaptığı gülmek ve yüzünü yaklaştırmak oldu. "Kaçsan iyi olur, küçük kuzen. Üç kadar sayacağız. Bir, iki-"

Topuklarımın üzerinde döndüm ve ağaçların arasına daldım. Toprak bükücü prensle ilgili hayallerim gerçekleşirse, asla bir sıçan gibi koşmayacaktım. Valen Ferus şövalyesini koruyacaktı.

Calder ve Runa'yı bütün olarak yutardı.

KISIM 19

Güneş Prensi

AHIRLAR. AHIRDAYDIM. HUZUR. BURADA HUZUR VARDI.

Bu da neydi böyle? Elimi uzattım ve bir parça saman aldım. Bir anı. Burada yumuşak, nazik bir şey yaşıyordu. Onun yüzü. Karanlığın içinde bir yüz vardı.

Seni seviyorum.

Bir öpücük. Bir öpücük mü görüyordum? Öfke, hayal kırıklığı, hepsi bilenmiş tırnaklar gibi içimi kazıyor, tırmalıyor ve pençeliyordu. Anılar, düşünceler, hepsi oradaydı. Bir şeyin gölgesine hapsolmuşlardı.

Yüzünün kalmasını istedim. Yüz hatlarının netleşmesine, sorularıma cevaplar getirmesine ihtiyacım vardı. Kimdi o? Neden burası her zaman ruhumu rahatlatıyordu? Neden her zaman onun yumuşak gözlerinin titreşimini getiriyordu?

"Pekâlâ, bu kadar yeter. Onu geri götürün. Prens bu tarafa geliyor." Kılıklı bir adam kolumu kavradı. Üç kişi daha geldi. Her biri boyunlarını kıracaktım gibi kollarıma yapıştı.

Belki de yapardım. Bu piçlere duyduğum nefret damarlarımda derin ve saf bir şekilde kavruluyordu. Nedenini bilmiyordum ya da belki de gerçeği hatırlayamıyordum.

Tüm ruhumu sakinleştiren kişinin yüzü gibi.

"Kes şunu, Calder!" Bir kızın çığlığı beynimde yankılandı. Ardından kahkahalar geldi. Zalim kahkahalar.

"Daha hızlı koş, Elise! Wraithler sağ kalan bırakmaz."

Seslere karşı gözlerimi kapattım ve günlerimi geçirdiğim nemli çukurun gölgeleri arasında kayboldum. Etrafımı ya da neden burada olduğumu bilmiyordum ama burayı biliyordum. Acı burada yaşıyordu. Alaylar. Umutsuzluk.

Kapı sırtımda tıngırdadı. Başımı öne eğdim. Orada olup olmadığını bile bilmediğim bir gerçeği çözmeye çalışmanın sürekli mücadelesi içinde yaşamaktansa karanlığa yenik düşmek daha iyiydi.

Yere çöktüm ve pelerinimi kollarıma doladım, uyuşmuş hiçliğe geri dönmeye hazırdım ki bir burun çekme sesi sınırlı dikkatimi çekti.

Kafamdaki bulanıklığın içinden göz kırptım.

Hücrenin üstündeki, canlı bir şey miydi? Hayır, kanayan bir çocuktu.

Soluk saçlı, dağınık ve sanki biri bıçakla kesmiş gibi kesilmiş bir kız, bir hücrenin köşesinde ağlıyordu. Ufacık. Altı, belki yedi turdan fazla değil.

"Sen . . . sen bir canavar mısın?" Sesinin iniltisi kafamdaki sisi dağıttı. "Çünkü bir canavara benziyorsun."

Öyle miydim? Bir canavar
olabilirdim. "Kardeşimi
özledim."

Ben de öyle.

Kalbim yerinden fırladı. Bir kardeşim var mıydı?

"Beni aldılar. Annem ölmeden önce deneyeceklerini söyledi. Beni arayacaklarını söyledi. Ama bunun doğru olduğunu düşünmedim. Hikayeleri nasıl anlatacağımı bilmezken ne yapabilirim ki?"

Hiçbir şey söylemedim. Nasıl konuşulacağını biliyor muydum?

"Kendini unuttun ama gece bitene kadar sabit kalmana yardım edeceğim." Sesi derinleştı, daha az çocuksu oldu, ta ki kırılına kadar. "Kahretsin, gördün mü! İçimde tutmayı bilmediğim şeyleri ağzımdan kaçırmaya başladım."

"Kuş." Gözlerim büyüdü. Konuşabildim.

"Kuş mu? Senin adın kuş mu?"

Neredeyse gülümseyecektim, neredeyse dudaklarımın kıvrıldığını hissedecektim. "Kuş gibi konuşuyorsun."

Kız ofladı pufladı. "Evet, koca bir yumruya benziyorsun Lumpy. Gerçek adın ne senin?"

Bilmiyordum, bu yüzden sadece omuzlarımı silktim.

"Ah, anladım. Gittiler ve sana da bir şey yaptılar." "Kaç yaşında?"

"Ben mi?" diye iç geçirdi. "Geçen don mevsiminde yedi yaşıma girdim."

Beni buraya hapseden muhafızlar kanayan bir çocuğu tuzağa düşürmüşlerdi. Yeni bir öfke beni ele geçirdi ve kalbimi sivri bir mengene gibi kavradı.

"Biliyor musun Lump. Birbirimize yardım edeceğiz." Dedi ve hücreesindeki samanların üzerine uzandı. "Kader hikâyelerini yazmamı istiyorlar ama seni de bir şey için istiyor olmalılar. Devam et Lumpy. Kim olduğunu hatırla ve buradan çıkmanın bir yolunu bulalım. Bence birbirimiz için önemli olacağız ve ben kaderi bilmekte iyiyimdir. Devam et. Unutmayın. Her şey orada."

Homurdandım. En azından bu bir sestı. Nadiren sesimi kullanmanın bir yolunu buluyordum.

"Merak etme Lump. Bir planla geldim." Kız dedi ki. "Birkaç tur atmamız gerekecek ama gidecek bir yerimiz yok, değil mi?"

"Kapana kısıldık." Kahretsin, sesim kum ve taş gibiydi. Kaba, zor anlaşılır.

"Hey, Lump," diye tersledi kız. "Biz ölene kadar pes etmek yok. O zaman bile, bahse girerim tanrılar pazarlık yapmaya isteklidir. Eğer rıhtıma ulaşabilirsek

Kaçakçılar her zaman ortalıkta dolaşır. Onlarla birlikte gizlice kaçabiliriz bile."

Alay ettim. Rıhtım. Ne rıhtımı? Rıhtım olsa bile, bu kız oraya varabileceğimizi nasıl düşünüyordu? Nereye gittiğimi unutmadan önce iki adım zor yürüyebildim.

Ayrıca, bildiğim tek kaçakçılar Doğu'dan geliyordu ve hatırladığım kadarıyla Daj onların insan kaçakçılığı yapmadığını söylemişti-

Gözlerim birden açıldı. Daj? Kaçakçılar mı? Doğu'dan gelen kaçakçıları nereden biliyordum? Babamın bana böyle şeyler anlattığını nereden bilebilirdim?

Başım dönerken kız lanetlerden, hikâyelerden ve kaderden bahsedip duruyordu. Ne demek istediğini anlamamıştım ama o konuştuğu kafamdaki sis daha da dağılıyordu. Sanki sözlerinde öfke dokunuşu vardı. Öfke. Büyü. Sert bir elimi kulaklarıma götürdüm. Keskin bir şekilde sivrilmişlerdi. Öfke. Gece Halkı. Ben bir Fae'ydim.

Ahırlar. Kaledeydik. Kraliyet ahırları vardı. Biliyordum çünkü . . . neden?

Avlunun havası tanıdıktı. Bir erkek kardeşim vardı. Daha gençti. Sinir bozucuydu. Güçlüydü. Güzel ve savaşçı bir kız kardeşim.

Burayı biliyordum çünkü . . .

Enerji, kelimeleri yüksek sesle söyleyemeyecek kadar geçiciydi ama bir anlığına, sadece bir zerrecik zaman diliminde gerçek kafamda parladı.

Ben Sol Ferus'tum, Etta'nın Güneş Prensi.

Bir gün Timoran'a bunu ödeteceğime dair ettiğim yemini, köklü bir tehdidi unutmuştum.

CKAPTER yani

Niklas

Aşağı Skitkast-Doğu Krallığı

BU SOKAKLAR BENİMDİ.

Sıradan ve zarif. Eğilmiş apartmanlar, çatlamış taşlar, taşan çamur ve sidik boruları, hepsi benim ısıltılı, kokuşmuş krallığımdı.

Bir kaçakçının hayatı muhteşem değildi. Bir sürü ölüm, hapishaneler ve gölgeler. Gerçeği söylemek gerekirse, çoğu insan bize ayaklarının altındaki farelermiş gibi bakıyordu. Bırakın baksınlar. Burada ne kadar az güce sahip olduklarını ve şimdi ne kadarının benim olduğunu bilselerdi, bizi geçerken iki kez düşünebilirlerdi.

Yaşlı Bjorn'un tanrılara gitmesiyle Falkynler artık bana kaldı.

Yaklaşık elli turdur en genç lonca lideriydi ama seçimi Bjorn yaptı. Yaşlı piç kafatasımın içinde bir beynim olduğunu söylerdi. Çoğu Falkyn gibi amigo evlerinde erkekliğini düzinelerce kalçanın arasına sokmaktansa kitapları tercih ettiğim için biraz gurur duyuyordu.

Henüz yirmi yaşında değildim, üzerimdeki baskı omurgamı bükmeye yetiyordu ama Bjorn'u hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Yeni yıla başlamak için mükemmel bir vurgun yapmıştım bile.

Kaçakçılık sezonu doğru başladı. Uzun bir nefes çektiğimde ot rulosunun ucu ısıll ısıll parlıyordu. Burnumdan üflemeden önce tatlı duman dilimin etrafında kıvrıldı.

"Ay yükseldi, kardeşim." Eero yanımda belirdi. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü, pırıl pırıl, neredeyse hınzırca sırtışı olmasa onu karanlıkta kaybedebilirdim.

"O zaman şunu bitirelim." Ot rulosuna bir fiske vurdum ve ceketimin yakasını çenemin altına çektim. Gölgelerden beş Falkyn daha saflara katıldı. İki tanesi köhne bir meyhanenin kapısından çıktı. Diğer ikisi bir fiçı kulesinin arkasından kayarak çıktı. Sonuncusu bir apartmanın çürümeye yüz tutmuş balkonundan aşağı salındı ve arkamda sıraya girdi.

Ara sokaklarda yürüdüğümüzde ve insanlar aval aval bakmak için ne yapıyorlarsa bıraktıklarında baş döndürücü bir heyecan vardı. Bazıları küçük, pis evlerine girip kapılarını kilitledi.

Skítkast'ın bel altı bölgesini yönetmekten gelen güç, kafaya girmeye yeterdi. İzin vermeyeceğim bir hata. İnsanın egosu beynine giden kanı boğacak kadar kalınlaştığında hatalar yapılırdı.

Eero ve arkamdaki adamlar bıçaklarını döndürüyor, loncamızın varoş halkı üzerindeki hâkimiyetinden açıkça keyif alıyorlardı. Bırakın yapsınlar. Güvene almam gereken bir sevkiyat vardı. Diğer loncaların bir düzine tur boyunca karşılamayı umamayacağı iksirler yaratmak için bize daha fazla eşsiz bitki sağlayacak bir sevkiyat.

Bazı falkynler penge yığınlarına odaklanmak istedi. Zenginlerin hazinelerini ve kasalarını ele geçirmek istiyorlardı. Eğer bir gece boğazımı kesip Falkyn loncasını ele geçirirlerse, o zaman istedikleri tüm donuk para cüzdanlarını çalabilirlerdi.

Bana gelince, Falkyn'leri yenilikçi bir geleceğe itmeyi planlıyordum. Zorlu olacaktık çünkü dokunulmaz olacaktık. Skyd'lardan daha güçlü, Kara Saray'dan daha güçlü mesmerlerimiz olacaktı. Silahlarımız bol olacaktı. Loncamız okuyacak, çalışacak, tuzaklar ve entrikalar planlayacak ve yeraltı dünyasından ne gelirse gelsin nasıl hayatta kalacağını öğrenecekti.

Penge doğal olarak gelirdi. Yığınla.

Ama kasalarını ve yataklarını doldurmaktan başka bir şey düşünmeyen diğer sokak loncalarından on gömlek üstün olurduk.

"Skyd'lar nerede?" Adamlarıma bakmadan söyledim.

"İki sokak ötede. Lark kızları onların dikkatini dağıtıyor," diye yanıtladı Eero, diğerleriyle birlikte gülerек.

Sırıttım ve bir sonraki silah sevkiyatımızı yaptığımı kızlara yastıklarının altına saklamaları için fazladan birkaç bıçak vermeyi planladım.

Sokaklar bizimdi. Skydguard serbest, korku baş döndürücü bir dozda ve ceplerim ticaret yapmak için penge ile doluydu.

Sokaktaki bir dönemeci döndük. Her iki tarafta da birahaneler, kumarhaneler, eski püskü hanlar ve tavernalar vardı. Yatmak yerine içmeyi tercih eden tüm Skyd'lar bu masalarda olurdu. Skítkast'ta her şeye hükmettiğini sanan sahtekâr meclis üyelerinden bahsetmiyorum bile.

Bu, yürüyüşümüzün en tehlikeli kısmıydı. Adamlarım senkronize bir dans gibi ayrılıyor, farklı yollarda masumca yürüyor, birahanelerin duvarlarındaki parşömen ilanlarını incelemek ya da bir ot rulosunu yakmak için duraklıyorlardı.

Küme halinde yürüyerek istenmeyen bir dikkat çekmiyorduk. Birkaç nefes için bizi açığa çıkardı, ama brân ile yarı uykuda olan skyds bile gece yarısı gişesinden sonra sokaklardaki erkek kümelerine ilgi duyma eğilimindeydi.

Az kaldı. Nabzım hızlandı. Bir düzine kasa güçlü kül köküne sahip olmak, yaratabileceğim şeylere tanrılar. Hedefe yönelik zehirler. Sağırılığa neden olan iksirler. Felce karşı şifalı otlar. Solunduğunda kalbi durduran tozlar. Öte yandan, ciğerlere nefes aldırın bir merhem. Cehennemler, kök yanık merhemi kadar basit ve kanın kendi vücudunun etini yemesine neden olacak kadar karmaşık olabilir. Yavaş yavaş. Günlerce.

Sevkiyat Batı Krallığı'ndan geliyordu ve en az dokuz kontrol noktasından kaçak olarak geçirilmişti. Sandıkların nihayet burada, krallığımızın kıyılarında olması, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim yeni bir heyecandı.

Ama bir sonraki adımında, kırılan camların gürültüsü ensemdeki tüm tüyleri diken diken etti. Sokağın ortasında durduğumda, kitap deposundan bozma bir kulübeden sırık gibi bir adam çıkageldi. Kanlar içindeki bir çocuk ayaklarının üzerinde sallanarak durduğunda gözlerim kısıldı.

Onu öldürürdüm. Sadece skyd'lar birahanelerinden bağırıp soruşturmaya çağırdıkları için değil, eski ve nadir metinleri bulmak için en sevdiğim yerden hırsızlık yaptığı için de.

Çocuk siyah giyinmişti. Yüzünün burnundan aşağısı bile maskeliydi. İstese de bir şeylerin peşinde olduğunu daha iyi belli edemezdi. İki adımda arkasıdaydım. Gölgelere doğru kaçmasına fırsat vermeden onu gömleğinin manşetinden kavradım ve dar bir ara sokağa sürükledim.

"Hayır, hayır, beni öldürme." Elime düz ağızlı bir bıçak aldığımda ellerini kaldırdı.

Avuç içleri neredeyse nasır tutmuştu. Bu herif kanayan hayatında bir gün bile çalışmamıştı.

Bıçağın ucunu boğazının nabız noktasına doğrulttum. "Sokaklarımda hırsızlık yaparak ne yaptığını söylemen için on nefesin var."

"Ben-ben-ben ... bakın, ben sadece-"

"Zamanım kalmadı," diye homurdandım. Bu gece aptal çocuklar için üzülme için çok büyük, çok önemliydi. Bu sefer onu öldürmeyecektim ama beni hatırlaması için ona bir yara izi bırakacaktım.

"Hayır, tanrılar, bekleyin!"

Çocuğun maskesini indirmeye fırsat bulamadan damarlarıma berbat bir soğuk doldu. Sanki ayaza gömülmüş ve ölüme terk edilmişim gibi bir soğuk. Yalnız ölmenin dehşeti, hayatta kalmak için gereken tüm iksirlerim parmaklarımdan uçuyordu ama onlara ulaşamıyordum. Geçmişten gelen bir kâbus. Bağlandığım ve sahip olduğum tek aile olan kardeşimin rakip bir lonca tarafından öldürülmesini izlemek zorunda kaldığım ve onu kurtarmak için tozlarımdan veya zehirlerimin hiçbirine ulaşamadığım anlar.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Parmaklarım saçlarıma gömüldü ve göğsümden sefil, boğuk bir çığlık koptu.

"Bırakın onu." Kulağımın dibinde başka bir ses hırladı. Genç. Belki . . . belki başka bir çocuk?

Gözlerimi kırptım ve aysız bir gökyüzünün altındaki Uluma gibi siyah gözlerle karşılaştım.

En fazla on üç yaşında olan başka bir çocuk önümde duruyordu. Derisinden kanayan buhar gibi fışkıran gölgeler miydi bunlar?

"Onu bırakırsan ben de seni bırakırım." Sesi emrediciydi ama içinde hafif bir titreme vardı. Aptal maskeli çocuğu önemsiyordu.

Tanrılar aşkına, bu çocuk şeytan kalbimin en gerçek dehşetini mi yaratıyordu? Bunu durdurmak için her şeyi yapardım. Her şeyi.

Ellerimi teslim olarak kaldırdım ve bıçağı bıraktım. Birkaç nefes daha aldım ve ikinci çocuk gözlerini kırptırdı. Gözlerindeki siyahlık kayboldu ve parlak, ışıltılı altın rengi bana baktı.

"Nik!" Eero ara sokağa daldı, diğerleri de hemen arkasındaydı. Kayarak durdular. Eero gözlerini dizlerimin üzerindeki benden, alnımdaki terden, sonra da iki çocuktan ayırmadı.

Aceleyle ayağa kalktım. Nabzım kafatasımın içinde hızla atıyordu ama gölge çocuğun bakışlarını üzerimden ayırmadım. "Bana ne yaptın?"

Biraz hınzırca alay etti ve başını öne eğdi. "Bazı kötü korkuların var."

Korku. Onun gibi Alvers'leri duymuştum ama doğrusu var olduklarını düşünmemiştim. Korku telaşını, kaçma ya da savaşma içgüdüsünü bir tepki olarak kullanabilen biri. Tanrım, ne büyük bir güç.

"Sokaklarımızdan defol git, evlat," diye tersledi Eero. "Ödeme olarak bir kulak almadan önce."

Karanlık Alver Falkyn'ime baktı. Korkunç derecede büyüleyiciydi, ama halk hakkında, sinirlerin ne zaman

yüzey. Ellerinin titremesine bakılırsa, üzerimdeki büyüsünü çabucak tüketmişti. Çaresiz olduğunu biliyordu ama bunu bilmemizi istemiyordu.

"Hırsızlık yapıyordun," dedim sert bir sesle. "Bu gece sokaklarımda haydut hırsızların olmasını isteyeceğim bir gece değil."

İlk çocuk maskesini indirerek, "Hırsızlık yapmıyorduk," dedi.

Gözlerim açıldı. Onu tanıyordum. Bileğimin bir hareketiyle koluma sakladığım bıçağı elime aldım ve çocuğun göğsüne nişan aldım. "Sen bir lanet olasısın, Grym."

Karanlık Alver bize bağırdı ama Falkyn'lerim birkaç dakika içinde onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Tanrım, Luca," diye tersledi. "Sana kanama bekleyebilirdi demiştim, seni piç kurusu."

"Kapa çeneni, Kase." Luca. Luca kanaması Grym sokaklarımdaydı. Ivar iş için buradaydı ama onun küçük büyüsünün vahşileşeceğini tahmin etmemiştim.

Güldüm ama içinde çok az mizah vardı. "Burada ne görüyorum biliyor musun? Bir fırsat. Lord Magnate'in oğlu. Bu yüklü bir fidye olurdu." Luca homurdandı. "Nefesini tutma."

İlginç. Başımı öne eğdim. "Ah, şey, eğer sevgili yaşlı dağ'ın seni çok sevmiyorsa, belki de ona kafanı göndeririz ve onu zahmetten kurtarırız."

Gölge çocuk arkamdan güldü.

Bu ses tenimi gıcıkliyordu. Her zaman demir gibi bir egom olduğu için kendimle gurur duymuşumdur ama adamlarım ve bıçaklarım sıksa boğazlarına nişan almışken mızımız bir çocuğun bana gülmesi sinir bozucuydu.

"Komik bir şey mi düşünüyorsun?"

Çocuk gülümsedi. Dostça değildi. "Unutuyorsun, aptal. Korkularını gördüm. O kadar da güçlü değilsin. Pek sayılmaz."

Çocuk hiçbir uyarıda bulunmadan Eero'nun dizine tekme attı. Falkyn tanrılara lanet okudu ve çocuğu serbest bıraktı. Kahretsin, çok hızlıydı. Oldukça hızlı bir şekilde

isteksizce kabul etti, ama etkileyici bir şekilde kaldırdı, gölge Alver'in elinde kemerimden bir kese yanıcı barut vardı.

Tanrılar adına, dikkatli olmazsa hepimizi öldürebilirdi.

"Çocuk," diye uyardım. "Onu yere bırak. Yavaşça."

Beni görmezden geldi. Kendini beğenmiş küçük piç keseyi avuçlarının arasında savurdu. "Şimdi, bunu neden yapayım ki? İksirlerinize tuhaf bir şekilde düşkünsünüz, değil mi Elixist?"

"Evet, bu da ellerini havaya uçuracak."

"Biliyorum." Korkuyu gördüğünü hatırlatırcasına başının yan tarafına vurdu.

Küçük sıçan oynamak istedi. İyi, güzel. Ama benim sokaklarımda benim kurallarımla oynardık. Ellerimi kaldırarak teslim olmuş gibi yaptım. "Pekala, evlat. Bize zavallı bir kitapçıdan ne çaldığını söyle, ben de küçük Grym'in parmaklarını Ivar'a göndermeden seni ve arkadaşını bırakayım."

"Tanrılar." Luca Grym ofladı pufladı. "Yoksa neden bir kitapçıdaydık? Bir kitap almak için." Hışımla kırık pencereye geri döndü ve yerden küçük bir kitapçık aldı. "Bu ona verdiğim kanayan bir hediye idi." Kitabın köşesini diğer çocuğu işaret etmek için kullandı. "Ama benim dağ bir pislik ve onu verdi. Hazır buradayken geri alırsız diye düşündüm. Eğer küçük hassas kalbine iyi gelecekse, bir kese penge bıraktım."

Parasını *ödediler* mi?

"Ona yapmamasını söyledim," dedi diğer çocuk sert bir sesle. "Kitabı çalmasını istemedin mi?"

"Tabii ki söyledim. Ona parayı bırakmamasını söyledim."

Biraz daha çalışmayla ikisinden hangisinin sahtekâr olduğunu bilmek güzel. Ben fırsatçı bir adam değildim ve burada bir fırsat gördüm.

Gölge çocuk biraz penge kaldırmayı ya da özensizce bir kitap çalmayı ya da kemerden bir kese almayı biliyor olabilirdi ama

Onlar gelmeden önce her adımı işaretliyordu. Zamanla, herhangi bir Falkyn'den daha korkutucu olacağından hiç şüphem yoktu. Herhangi bir loncadan.

Boktan hırsızlık işleri hakkında sohbet ederek dikkatlerini dağıttığım süre boyunca, iki çocuk da ne kadar yaklaştığını pek fark etmemişti. Esmer Alver oğlan tepki veremeden elindeki barut kesesini kaptım, ayaklarını altından çektim ve bıçağı boğazının ortasına dayadım.

Parlak gözleri mürekkep siyahına dönüştü ama başımı salladım. "Sakın deneme. Beni tekrar büyüyle patlatacak kadar güçlü değilsin. Ben kazanacağım, evlat."

Yüzü taşa döndü. Bana sert ve nefret dolu bir şekilde baktı.

"Nesin sen?" diye sordum.

"Bir Alver."

Gözlerimi devirdim. "Gevezelik etmen için hiç havamda değilim, evlat. Aslında, beni çok önemli bir gecede geciktirdin."

Grym'li çocuk sıkılmış gibi, "O Nightrender," dedi. "Kapa o lanet çeneni Luca," diye bağırdı Alver. "Bir itibar kazanmaya başlamalısın, Kase."

"Nightrender mı?" Güldüm. "Tanrılar, söyleyin bana -lütfen söyleyin bana- siz kendinize *isimler takmışsınız*." Doğrusunu söylemek gerekirse, küçük Grym'e hak veriyordum. Bu Alver zorlu biri olabilirdi ve bir şöhret tam da ihtiyacı olan şey olabilirdi. Eğer sahtekâr bir müttefike *ihtiyacımız* olursa, *ihtiyacımız* olan şey o olabilirdi.

"İşte olacaklar," diye devam ettim. "Siz ikiniz parmaklarınız ve kafalarınızla gideceksiniz, ancak şimdi giderseniz. Sessizce. Etrafta skyd'ler var ve onlar olmadan da yapabilirim."

Parmaklarımı keselerimden birine daldırdım. Tatsız yassı ekmeklerimize biraz baharat katmak için zararsız bir baharat poşetinden başka bir şey değildi. Ama bu çocukların bunu bilmesine gerek yoktu. Alver beni inceledi, gözlerinde kendi huzursuzluğunun yanığı açıkça görülüyordu.

Tehditkâr bir sırıtışla parmaklarımı başımın üzerinde gezdirdim. "Şimdi sorun çıkarmadan sokaklarımı terk ederseniz, ikinizi de et yiyen kanla zehirlemem... otlâ."

Eero güldüğünü gizlemek için öksürdü. Kan otu diye bir şey yoktu. "Ne diyorsun evlat?" Parmaklarımı başımın üzerinde oynattım.

Gözleri tekrar karardı ama çocuk Falkyn'lerin kollarını sıkıca kavradı. "Biz gidiyoruz. Zaten senin sidik kokan sokaklarında kalmak istemiyorum, kaçakçı."

"Ah, yanımızda parlak bir Alver var. Bizi sen buldun."

"Belli oluyor."

"Oh, ve sen göbek altını daha iyi yönetirdin, ha?"

"Kabus olurdum." Bunu neredeyse bir söz verir gibi söyledi.

Adamlarımdan biri ona havlayınca Luca Grym sarsıldı ve ara sokakta ilerlemeye başladı. Korkutucu arkadaşı onu takip edemeden Alver'in kolunu yakaladım. "Sana Kase mi diyorlar? Yoksa başka bir isim mi kullanıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez."

"Bu kadar ısrırgan bir dile sahip olduğunuza göre dünya size çok acımasız davranmış olmalı."

"Zalimce geri döndüm."

Ona inandım ama gölge çocukta daha fazlası vardı. Daha fazlası olabileceğine dair bir his. "Dinle, eğer o kâbusa dönüşmek istiyorsan, Kara Saray'ın kontrolü dışında gerçekten bir güç olmak istiyorsan, Niklas ve Falkyn'leri ara. Hazır olduğunda."

Isıran dil ilk kez sustu. Çocuk beni inceledi; gözleri sanki her düşüncemi ölçmeye çalışıyormuş gibi kafatasımı geriye doğru soydu. Ya da onun için her korkuyu.

"Falkyn'ler." Sesi daha yumuşak ve merak doluydu. "Siz bir lonca mısınız?"

"Öyleyiz. Güçlü bir büyücünüz var ama dayanıklılığınızı artırmak için yardıma ihtiyacınız var. Ve her açığı nasıl izleyeceğini öğrenmelisin, böylece bir daha asla dizlerinin üstüne çökmezsin." Çenemi sokağın ağzına doğru uzattım. "Hadi git. Küçük lordunu eve götür. İçimde tekrar karşılaşacağımıza dair bir his var. Yakında."

Çocuk beni izledi ama itaat etti. O ve Luca Grym sokaklarda kayboldular ve Lord Magnate'in zavallı meclis üyelerimizi tehdit ederek boyun eğdireceği Skítkast'ın nadir bulunan güzel sokaklarına doğru yol aldılar.

Kırık cama baktım. Kitabı bırakmışlardı. Çömeldim ve ciltteki cam parçalarını fırçaladım. İçindeki sayfalar yırtık pırtıktı ama kraliçenin yüzüğüyle ilgili bir kitaptı. Doğu'nun söylentilere konu olan tacı.

Sırıttım ve boş sokağa baktım. Meraklı herifler. Kraliçenin yüzüğünden ne istiyorlardı?

"Onları takip edecek miyiz?" Eero sordu.

"Şimdi değil," dedim. "Ama şu Alver'in kim olduğunu ve Kara Saray'da ne aradığını bilmek istiyorum."

Çocuğun savaşçı bir ruhu vardı ve ben de korkuyu kontrol eden bir Alver'le yolumu birleştirmenin uzun zamandır aklıma gelen en iyi fikir olduğunu hissediyordum - hayır, lanet olası yakıcı bir içgüdüydü bu.

"Hadi," dedim kitabı ceketimin içine sokarak. "Sevkiyatımıza geç kaldık."

CKAPTER SL

Junius

ÖLMEDEN YARIM SAAT ÖNCE.

Yüzümü buruşturdum ve omzumu devasa sandığa çarptım. Tanrılar, değersiz bitkilerin bu kadar ağır olabileceğini kim bilebilirdi? Bir düzine sandık vardı ve eğer vahşi *Bay Vor* malını almazsa, yürüyen ölü bir kadın olacaktım.

İçinde bulunduğum durum için kendimi suçlamayı reddettim.

Doğru, kızarmış sülününü ve tatlı kremalı ekmeğini üç gün içinde mahvettim. Ama sanki bu ona karşı bir hileymiş gibi davrandı. Eğer o zalim piç kanayan kafasını kışından çıkarsaydı, tam olarak yapmam gerekeni yaptığımı anlayabilirdi.

Bu kadar çok insanın ondan nefret etmesi benim suçum değildi. Çok fazla düşman edinmişti. Daj'ımın borcunun kendi bedeni öldükten çok sonra bile devam etmesi de benim suçum değildi. Tanrım, eğer daj'ımın bize üç ömür boyu yetecek bir kumar borcu olduğunu bilseydim, neleri farklı yapardım.

"Zehirlerin tadına bak Junius," diye taklit ettim, son sandığı tahtaların üzerinden arabaya iterken. "Şişko boynuma dikkat edersen zamanını kısaltırım.

aşağı."

Sandık sonunda vagonun yatağına kaydı. Rahat bir nefes aldım ve alınımdaki teri silerek yere yığıldım.

Görevimi yapıp onun değersiz hayatını kurtarmaya çalıştığımda bana zaman kazandırmaya devam ederse Vor'dan asla kurtulamayacağım. Hem kremada hem de sülünde hayalet sarmaşığı izleri vardı. Felç olur ve çaresiz kalırdı.

Bir dahaki sefere, tanrılar, bir dahaki sefere yemesine izin verirdim, sonra savunmasız kaldığında boğazını keserdim.

Tekrar ayağa kalktım ve omurgamdaki baskıyı kırdım. "Kanayarak yapmam gereken şey buydu."

"Hayır, yapman gereken şey çekicimi rahat bırakmaktı."

Kalbim durdu. Etrafımda döndüm. Tüm tanrılar.

Bir adam kısa bir duvarın üzerine oturmuş, bir bacağını kenardan sarkıtmış, diğerini dizinden bükmişti. Bakışları içime aktı. Ne üzücü gözler. Zalim, ilgi çekici, oyuncu. Işık suya doğru vurduğunda deniz kumunun rengindeydiler. Yeşil ve altın parçacıklarıyla kahverengi.

Kafamı toparlamak için birkaç nefes aldıktan sonra, gözlerinin güzelliğinden ziyade bir elinde çevirdiği bıçağın büyüüne kapıldım.

Geriye doğru bir adım attım. Vagonun kenarı derime battı. Adam duvarın üzerinde yükseldi, sonra sanki kanatları çıkacakmış gibi kenardan aşağı adım attı. Kanatları yoktu ama kolaylıkla çömeldi. Tekrar ayağa kalktığında, kurnazlığı tamamen bana sabitlenmişti.

Lanet olsun, beni öldürecekti. Boğazımdaki kalın, sert sızıları yuttum. "Ben bir serften başka bir şey değilim," dedim, sesimin cızırtısından utanarak.

"Statünüzün, malımı çaldığını gördüğüm kişinin siz olduğu gerçeğini değiştirdiğini mi sanıyorsunuz?"

"Kayıtsız bir Elixist olmanız ironik, eğer bu doğruysa bu sandıkları sizin çaldığınızdan şüpheleniyorum."

Sanki sözlerini çalmışım gibi dudakları aralandı. Yavaşça, hınzırca bir sırıtış ağzını kesti. "Kayıt dışı olduğunu kim söyledi?"

Gergin dilim beni alt etti ve çılgına döndü. "Grubu görmüyorum ve açıkçası adamların göğsüne birkaç tane saplamış gibi bıçak çeviren Kara Saray İksircileri tanımıyorum. Bir de, tabii, malınızın çürük olduğu gerçeği var. Kalbi çürüten bir zehirle dolu."

Çatlak gözlerinin arasında derinleşti ve onu oldukça canı bir görünüme büründürdü. "Kalp çürümesi mi?"

Bir sonraki nefeste benimle göğüs göğüse geldi, yanaklarımdaki her kıpırtıyı, kirpiklerimin her hareketini inceledi.

"Evet," diye fısıldadım. "Kalp çürümesi."

Zehirin çok keskin bir tadı vardı. Topraksı ve ağızda kalan güçlü bir safra tadı. Ellerim ilk sandığa dokunduğu anda bunu hissedebildim. Vor'un içindeki bitkilerin zehirli olduğunu bildiğinden şüpheleniyordum ama umurunda değildi. Nasıl olsa satacaktı.

Bel altı muhbirleri ona terk edilmiş rıhtımlara yasadışı bir sevkیات yapıldığını ve her sandığı onun uzun evine getirmem gerektiğini söyledi.

Kaçakçıların ortaya çıkmasıyla ilgili hiçbir şey söylememişti.

Kahretsin, Junie. Tam bir aptalsın. Tabii ki seni bıçakların ve kızgın hırsızların önüne atacaktı. Vor muhtemelen dilimin kesileceğini umuyordu.

"Ve bir serf benim malımın, çok karmaşık bir şekilde elde ettiğim malımın, kalp çürümesi yüzünden tamamen mahvolduğunu nereden bilebilir?" Kaçakçı gözlerini kıstı. "Sıradan bir meyve zehri değil. Elixist?"

Başımı salladım. "Bunu sana bırakıyorum."

"Bu da başka bir şey," diye hırladı. Boğazımın arkasını kavradığında sarsıldım. "Benim bir Elixist olduğumu nereden biliyorsun?"

"I . . . Tadını alıyorum. Senin büyüü tadıyorum." "Ah."

Beyaz dişleri parlak siyaha karşı parlıyordu. Çok güzel bir gülümsemesi vardı. Yaramaz ama aynı zamanda yumuşak. *Tehlikeli bir adam, Junie.*

Güzel değil. "Ah, ne?"

"Sen bir Profetik'sin."

Hızlıca başımı salladım. "Tüm hayatım boyunca."

Kaçakçı yüzünü yaklaştırdı. Dondum kaldım, ama burnunu yanağımda gezdirirken kafa derim karıncalanana kadar kanım ısındı.

"Kayıtsız olduğumu söylemen ne tuhaf, aşkım," diye fısıldadı. "Yine de işte buradasın, güzel teninde Kara Saray'ın izi olmadan sokaklarımda yapayalnızsın."

Kimdi bu adam? Tanrım, bir yandan ondan korkuyordum, diğer yandan boğazımı tekrar kavrayıp beni kendine çekmesi umurumda bile değildi.

Hareket zamanı. Bu sandıkları Vor'a götürmeliydim. Kaçmayı düşünsem bile o piç beni nasıl bulacağını biliyordu.

"Pekala, bu sandıklar sizin için değersiz olduğuna göre, onları ben alacağım."

"Hayır." Kıkırdadı. "Onları hiçbir yere götürmeyeceksin. Görüyorsunuz, size inanmıyorum. Bence sen, geçmeye hakkın olmayan bir bölgeye girmeye çalışan sıradan bir hırsızsın."

"Ben değilim." Göğsümde bir öfke patlaması oldu. "Ama bu kasalara ihtiyacım var."

Şakacı gülümsemesi soldu ve kaçakçı çenemi kavrayarak beni kendine çekti. Önceki düşüncemden vazgeçtim. Beni kendine çekip çaresiz bırakması dehşet vericiydi. Baştan çıkarıcı değil.

"O kasalara dokunursan, o güzel parmaklarını teker teker kesmek zorunda kalırım." Ellerimden birini dudaklarına götürüp parmak uçlarıma bir öpücük, kanlı bir öpücük kondurduğunda ürperdim. Sırıttı. "Bana bunu yaptırma."

Daha fazla cesedin, daha fazla tehdidin müttefikime adım attığını bilmek için arkama bakmama gerek yoktu. Şüphesiz onun kaçakçılık ekibi.

Sayıcı azdım.

Ölmüştüm.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama son anlarımı sinerek geçirmeyi reddettim. Tanrıların salonuna sızlanarak ya da hayatım için yalvararak katılmayacaktım. Hayır. Çenemi kaldırarak dışarı çıkacaktım.

"Tamam." Dedim, sesim sertti. "Lekeli malını al. Umarım zehir kalbini parçaladığında hızla kan kaybından ölürsün."

Deli bir adam gibi güldü. "Ne vahşi bir güzellik." Sert bir itiş kakışla beni bıraktı ve yere düşmemi izledi. "Git. O parmaklar hakkındaki fikrimi değiştirmeden önce."

Silahım yoktu, sadece nefretim vardı. İki adamının arasından gecenin karanlığına doğru kaçmadan önce uzun bir bakışla ona nefretimi kustum.

Kadere doğru koşarken sonunda sıcak bir gözyaşı kaçmayı başardı ve yanağımdan aşağı damladı.

Sona doğru.

Niklas

KALP ROTASI? Pratikte tespit edilemeyen bir zehir. Ancak tat alma yeteneğine sahip bir Profetik için kesinlikle duyularını yakacaktır.

Kadının kaybolduğu yere baktım. Tanrım, göğsümdeki havayı dağıtmıştı. Kadınlarla pek ilgilenmezdim, sadece bir ihtiyaç ortaya çıktığında onu karşılardım, ama o kadın? Sanki göğsüme aynı anda bir düzine taşla vurulmuş gibiydi. Koyu, pürüzsüz bir ten. Sonbahar gibi düşünceli gözler. Arkalarında ateş parçaları olan kahverengi. Saçları siyah satendi ve daha önce hiç parmaklarımı bir şeyin içinden geçirmek istememiştim.

Yenilmişti. Hata yok, hikayesinde daha fazlası vardı, ama sonunda bana bakışı sanki bir şeye boyun eğmiş gibiydi ve

içindeki ateşli kraliçeyi serbest bıraktı.

Yüzünü düşüncelerimden sıyırdım ve Eero'nun yardımıyla bir sandığı açtım. Yapraklardan birini dikkatle kaldırdım ve kemerimdeki iksirlerden biriyle üzerine serptim. Zehirleri kırmızıya boyamak gibi bir hüneri vardı.

Sadece birkaç nefes aldıktan sonra tanrılara lanet ettim. Kül kökü yaprağının kenarları kıpkırmızı yandı.

Bozulmuş kökü yere attım, kafamda bir düzine düşünce dolaşıyordu. Kargoyu kim bozdu, öleceklerdi. Sonra, kadın kimdi ve teslimatın buraya geleceğini nereden biliyordu?

"Sandıkların yanında kal," dedim Eero'ya omzuna vurarak. "Geri geleceğim."

"Nik-"

O daha tek kelime edemedi ben ateşli kadınının peşinden koşmaya başlamıştım bile.

Junius

"Bana ne kadar pahalıya patladığının farkında mısınız?" Yanağıma inen etli avuç sürpriz değildi. Daha sonra gelen sopanın acımasızlığıydı.

"Vor, lütfen." Kalın, tıraşlanmış kavak dalıyla bana vurduğunda başımı kapattım. "Ben yapmadım... kaçakçılar... lütfen! Durun!"

Derim yanıyordu. Dalla vurulan her darbe vücudumda acı bir tortu bırakıyordu. Daha da derinleştiler, acımasızlaştılar. Gözlerimin köşelerini siyah noktalar doldurana kadar kemiklerime gelen her darbeyi emdim.

"Kanayan borcunu etinden alacağım, küçük fahişe."

Bir Rifter olmak için neler vermezdim. Boynunu kırardım, kaburgalarını kalbinin üzerine kırardım. Bir dal derimi parçalayıp kemiklerimi kırarken tadın büyüğü neye yarardı? Vor ağır çizmelerini ekledi. Adam hiç de zayıf değildi. Kalın, kirli, pis kokulu. Botları da hemen hemen aynıydı. Ayak parmakları kalçama çarptığında çığlık attım.

Git, Junie. Bırak git. Burada senin için hiçbir şey yok. Tanrılara beni bu sefil yerden almaları için yalvarırken başımı örtmeye devam ettim.

Ta ki her şey durana kadar.

Vor çığlık attı. Onun cüssesindeki bir adam için ne kadar zifiri bir ses. Ardından ıslak bir gümbürtü geldi. Tek gözümü açmaya cesaret ettiğimde nefesim kesildi. Vor'un kan çanağına dönmüş iri gözleri bana bakıyordu. Boynunun etrafından sıcak bir kan gölü sızıyordu.

Nazik eller beni yerden kaldırdığında çığlık attım ama nefesim aniden kesildi. O şakacı zalim gözler bakışlarımı yakaladı. Kaçakçı ...
. beni *takip* mi *ettin*?

Bakışlarımı tekrar Vor'a çevirdim. Vay canına, adam borç tahsildarımı öldürmüştü. Vahşice. Boynunun yan tarafında derin bir bıçak yarası vardı.

Gözlerimi kırıştırarak kurtarıcıma döndüm, sadece işi bitirmek için peşimden geldiğinden neredeyse emindim. Kokuşmuş Alver kanının kokusu tenime sinmişti ama kaçakçı buna aldırıyor gibiydi. Kemerinden deri bir kese çıkardı. Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Bu, yuvaya dönene kadar acıya iyi gelecektir."

"Yuva mı?"

Başparmağı yanağına okşadı. "Sana benim malımı mı aldırdı?"

Cevap vermek istemedim. Adama güvenmiyordum ama nazik dokunuşu, ayaklarının dibindeki ölü piç kuruşu, tüm bunlar ona karşı koyma azmimi yok etmişti. "Evet. Ben .

. . bir aile borcunu ödüyordu."

Kaçakçı sırtıttı. "Borcunu ödenmiş say." Çatlamış dudaklarımı yaladım. "Neden? Neden bunu yapıyorsun?"

"Haklıydın." Gözlerini kaçırdı, çenesi gergindi. "Bana hiç yalan söylemedin ve o herifin senin masum kemiklerini kırmasına izin verirsem lanetleneceğim. Kimse var mı

Senin için burada başka biri var mı? Ailen? Akraban?"

Başımı salladım. "Babam üç tur önce öldü. Beni buraya o koydu."

Kaçakçı başını salladı ve elini uzattı. Almam için olduğunu düşündüm ama kıpırdamadım. Kıkırdadı. "Bir hırsız olarak, ki bu kendime bahsedebileceğim en büyük onurdur, sana zarar vermeyeceğime dair söz veriyorum."

"Benden ne istiyorsun?"

"Şu anda mı? O yaraları iyileştirmeye yardım etmek isterim." Elini uzatmış, sabırla bekliyordu. "Ondan sonrası sanırım sana kalmış. Ama sizi temin ederim, benim yuvamda köle yoktur. Bizimle özgürsünüz."

Omzumun üzerinden Vor'un köhne uzun evine baktım. Orada bozulmuş etten, kırık dökük hizmetkârlardan başka bir şey yoktu. Ama kaçakçıların inine girmek? Zorlukla yutkundum ve onun güçlü eline döndüm. Sert ve talepkâr ama istediğinde çok nazıkçe dokunabildiğini kanıtlayan bir ele.

Yavaşça parmaklarımı onunkilere geçirdim.

Gülümsedi. Zalimce değil, benim için uğursuz bir kullanımı varmış gibi değil, sadece seçimimden memnunmuş gibi gülümsedi.

"Ben Junius Herlig."

Kaçakçı bana baktı. Ağzını yarım yamalak açtığında yanağında küçük, hoş bir çukur oluştu. "Benim adım Niklas Tjuv. Falkyn Loncası'na hoş geldin Junius. İçimden bir ses bunun senin ve benim için büyük bir maceranın başlangıcı olacağını söylüyor."

CKAPTER ss

Elise

Aşağı Mellanstrad-dört tur sonra

YAŞANACAK ÇOK FAZLA HAYAT KALMIŞTI.

Babamın evlilik yeminlerini ayarlamasını bekleyerek tek bir dakikamı bile boşa harcamayacaktım. Bir dahaki sefere, elimde kalan tek şey buydu. Maj daha önce Runa'yla hanımların çayında sohbet ederken bu gerçeği duymuştum.

Boğucu ve sıkıcı. Son zamanlarda Maj beni davet etmekten vazgeçmişti. Katılmamak için hep bir bahane buluyordum ve aslında pek de hanımefendi sayılmazdım. En azından Liv Lysander için.

Önümüzdeki bahar yirmi yaşına basacaktım ve Runa ile Calder'in yeminleri ufukta görünürken, Daj ikinci kızının avantajlı bir eş bulmasını sağlayacaktı.

Eğer o kadar uzun yaşasaydı.

Siperlikli şapkamı gözlerimin üzerine indirdim ve Mavie'nin bana ahırdan verdiği kanvas ceketin yırtık yakasını kaldırdım. Kıyı şeridinden kahkahalar geliyordu. Sırıtmaktan kaçınmak imkânsızdı ve adımlarımı hızlandırdım.

Daha önce hiç denize açılmamıştım, beklemeye zor dayanıyordum. Kıyıdaki tuzlu su boğazımı yakıyordu. Balıkçı ağları ve çekeklerle karışmış temiz deniz havası beklentimi daha da artırıyordu. Küçük yelkenli partileri kıyıdan birkaç boy aşağıdaki koyalara gece gezileri yapıyordu. Turistler ve uzak akademilerden gelen misafir öğrenciler yaz aylarında sık sık Mellanstrad'a giderlerdi.

Bu gece, onlara katılmak için yeterince cesaret topladım. Amcam iki turdur aşağı Mellanstrad'ın liman bölgesindeki gecekonduklara ve kiralık evlere gizlice girdiğimi bilse çok kızardı.

Ama Zyben'in gazabına uğrama riski buna değerci. Bir kez yemin ettim mi, sıkıcı ve yaşlı bir kocanın kaprislerine terk edilmiş olacaktım. Hiçbir Timorlu kadın denizde seyahat etmez. Tek bir şansım vardı, onu da kullanacaktım.

Tempom koşu hızına gelene kadar hızımı arttırdım. Kıyı görünmüştü. Meşalelerin ışıkları inci gibi çakıl taşlarını ve koyu renkli kumları aydınlatıyordu. Rüzgâr ve tuz yanaklarımı serinletti ve gecenin heyecanına neredeyse gülecektim.

Bir dal kırıldı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama ardından gelen alçak, ürpertici hırıltı adımlarımı aniden durdurdu.

Nabzım kafatasımın içinde şiddetlendi. Parmaklarım uyuştı ve sinirlerim hassaslaştı. Bir dal daha ikiye ayrıldı. Ciğerlerim ağrıyana kadar her nefesim keskinleşti ve hızlandı. Yavaşça bakışlarımı daha derindeki ağaçların gölgelerine çevirdim.

Uzuvlarım taşa, kanım buza dönüşene kadar korku beni sardı. Olduğum yerde donup kalmıştım. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Tek yapabildiğim karanlığı yaran korkunç, kanlı gözleri tutmaktı.

Mavi ay ışığının altında onun gerçek, heybetli formu gölgeleri doldurduğunda ağzım açık kaldı.

Blood Wraith. Üç
cehennem, o gerçektir.

Çenesinden burnuna kadar kıpkırmızı bir kumaş yüzünü maskeliyordu. Başını koyu renkli bir örtü örtüyordu ama o gözler, o korkunç gözler, beyazları kana bulanmış gibi parlıyordu. Duygu yok, insanlık yok. Cehennemden gelen bir yaratıktı.

Wraith bir adım daha attığında, keskin adrenalin seli sonunda vücudumda parladı.

Döndüm ve kaçtım.

Kıyıya ulaşmak için çaresizce ağaçların arasından hızla ilerlerken gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Homurtular arkamdaydı. Çarpan adımlar korkumu besliyor, daha hızlı hareket etmem için ayaklarımı körüklüyordu. Bedenimin dışındaydım. Korku ve saf içgüdülerim hayatta kalmak için savaşmamı sağlıyordu. Var olmak, bilinçli bir düşünceye sahip olmak için zaman ayırmak ölümle sonuçlanırdı.

Su Wraith'i yavaşlatırdı. Doğru, beni de yavaşlatırdı ama elindeki pençeler canavarın ağaçlara suda yürüyebileceğinden daha iyi tırmanabileceğini gösteriyordu.

Daha hızlı. Tanrım, daha hızlı.

Ağaç sınırını aştım. Botlarım çakıllı kumsalın üzerinde gıcırdıyordu. Elli adım sonra Kader Okyanusu'na dalacaktım. Gerekirse uzuvlarımı hissetmeyene kadar yüzecektim.

Omzum acı içinde kıvrandı. Sadece üç adım atabilmişim, ağaçların gölgesinden bile kurtulamamışım ki Kan Hayaleti pençelerini etime geçirdi ve beni tekrar ağacın içine soktu.

Wraith beni sırt üstü fırlattığında göğsümdeki hava boşaldı. Omurgama saplanan taşlar ve dalların tenimde açtığı acı hissini görmezden geldim ve çırpındım. Tekmeledim, ısırdım, kaçmaya çalıştım.

Wraith bedenimin üzerinde şaha kalktı. Pençelerini başımın yanındaki toprağa sapladı. Terden sıırsıklam olmuş maskesi çenesinden aşağı kaymıştı. Çığlık attım.

sararmış, kemik kesen dişlerini gıcırdattı.

Wraith yüzüme doğru kükredi. Sıcak tükürük yanaklarıma damladı.

Yürü. Yürü ya da öl.

Bir dizimle canavarın kaburgalarına vurdum. Kükredi ve ani acı darbesiyle kafası tamamen karışmış görünüyordu. Bir kalp atışı kadar zaman geçti ama toprağa tutunup vücudunun altından çıkmaya çalışması için yeterliydi.

Öfkelenen Kan Hayaleti zayıf saldırımı fark etti. Siyah çelik bir savaş baltası kaldırdı. Kenarlarına tanrıların rünleri kazınmıştı. Tanrılar. Hayır, Tanrılar.

Wraith vuruşunu yaparken gözlerimi kapattım ve yuvarlandım.

Ateş elimi, bileğimi sardı, alevlerin acısı kolumu omzuma kadar yaladı. Çılgılığım boğazımda düğümlendi, hiç ses çıkmadı. Safra boğazımın arkasını yaktı. Hıçkırıklar arasında öğürdüm, baltanın öldürücü darbeyi indirmesini bekliyordum.

Fakat bir sonraki nefeste, ağaçların arasından iki karanlık giyimli figür fırladı. Maskeli ve bıçakları ve bıçakları ile tehlikeli olan bu kişiler Wraith'i kollarına aldılar ve onu yere düşürene kadar dövüştüler.

Gölge Loncası.

Sersemlemem beni felç etti. Gölgeler de Wraithler kadar acımasızdı ama beni kurtarmışlardı.

Wraith kükredi ve çenesini lonca üyesine doğru şaklattı, bu sırada ikisinden daha kısa olanı bana döndü. Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı ve Gölge arkadaşının Wraith'i ağaçların gölgelerine doğru sürüklemesine yardım etti.

Sessizlik bir kez daha üzerime çöktüğünde, kalbimin her zalim pompasıyla adrenalin vücudumdan kaçtı. Üşüme nöbetine girdim, dişlerim çenemi ağrıtabilecek kadar sıkılana kadar titredim.

"Bu tarafa."

Uzaklardan gelen bir ses kafatasımda yankılandı. Çok uzaklardan geliyordu ama zihnimin bir parçası ellerin beni yerden kaldırdığını biliyordu. Kolların beni kucakladığını biliyordum.

"Tüm tanrılar, bu *Kvinna* Elise. Saldırıya uğradı."

Onlara *Kan Hayaleti*'ni anlatmaya çalıştım ama dilim kilitlendi ve kafam kısa süre içinde siyahtan başka bir şeye dönüştü.

CKAPTER s3

Lejyon Grisi

Bir tur sonra

"*HERR GREY.*"

Sesi karşısında göğsüm sıkışmıştı. Elise'in asil görünmek istediğinde kullanmaya çalıştığı ses, ama kadın hâlâ küçümsemeye ustalaşamamıştı. Kapıyı sertçe çaldı.

Başımı salladım. Kadın bir amaç için buradaydı ve belli ki söyleyeceklerini söylemeden gitmeye niyeti yoktu. Kanlı tırnaklarıma baktım. Üç cehennem, muhtemelen korkunç görünüyordum. Bacaklarımdaki ağırlar hâlâ dinmemişti ve kirpiklerin tenimde bıraktığı yanık, sıcak kömürlerin sargı bezi olarak kullanılmasına benziyordu.

Elise'le yüzleşmeden önce en azından bir gün daha geçirmek istemiştim ama görünüşe göre kanayan kadının başka planları vardı. Kapının kilidini açarken lanetin kalıntıları yüzünden parmaklarım hâlâ titriyordu. Gerçeği sakla. Tek yapmam gereken burada olup bitenleri bir süre daha saklamaktı.

"*Kvinna*," dedim, sesimi sert, derin ve kararlı olmaya zorlayarak. "Hoş bir sürpriz."

Elise ve Mavie kulübenin sahanlığında durdular. Serf kız gözlerimi kaçırdı ama Elise cesaretle beni içine çekti. Çok geçmeden kaşları endişeyle çatıldı. Bu kadının bir gün duygularını saklamayı öğrenmesi gerekecekti. Timoran gibi acımasız bir dünyada o lanet olası iyi kalbi onun felaketi olacaktı.

"Numara yapmanıza gerek yok *Bay Grey*," dedi Elise beni doyurduktan sonra. "Hastasınız. Oturun."

"Ben hasta değilim. Korkarım sadece böyle görünüyorum." Zorla gülümsedim. Elise ofladı. "Mavie, erkekler neden zayıflık göstermeyi reddediyor? Lejyon

Grey, otur. Belli ki ayağa kalkacak kadar iyi değilsin. Bitkiler ve ilaçlar konusunda oldukça yetenekliyim, biliyorsun."

Doğruyu söylemek gerekirse, ayakta zor duruyordum ve duvara yaslandım. Bu kadın beklenmedik biriydi. "Her zaman sürpriz, *Kvinna* Elise. Bir kumarbaz, bir eğitim kadını, bir kılıç ustası ve şimdi de bir şifacı. Yapmadığın bir şey var mı?"

"Evet, tartışmayı bırakın." Kulübenin içine doğru kasıtlı bir adım attı. Görünüşe göre onu tekrar reddetme özgürlüğüm yoktu. "Mavie, Cook'tan biraz karahindiba çayı alıp bana getirebilir misin?"

Mavie'nin ağzı açık kaldı. "Ne istediğinin farkında mısınız?"

"Haftanın geri kalanında baharatlı keklerimi sana vereceğime söz veriyorum."

Biraz zaman aldı ama çok geçmeden Mavie başıyla onayladı ve bizi yalnız bıraktı. "Elise," dedim kapı kapandıktan sonra. "Halvar bana ne anlattı? oldu. Burada olamadığım için beni affedin."

Tor ve Halvar kara gözlü Karıştırıcılardan bahsettiğinde, ikinci kız için duyduğum endişe beni arkamdan yakaladı. Sinsi bir saldırıydı ve henüz itiraf etmeye hazır değildim. Elise Lysander hâlâ bir kraliyet mensubuydu, hâlâ bir Timorluydu. Bu kaynayan cazibe kesinlikle yakında sönecekti.

Elise sözlerimi elinin tersiyle itti. "Hayatta kaldık."

"Ucuz atlatıldığını duydum."

"Halvar yalan söylüyor. Endişelendiğim bir an bile olmadı. İyi ki burada değildin, hasta olmasaydın. Çok savunmasız olurdun. Şimdi tekrar söylüyorum. Otur."

"Gururumu incitiyorsun, *Kvinna*." Uydum ve masadan bir sandalye çekip uzun bir iç çekişle oturdum. Sandalyenin arkalığına yaslandığımda sıcak bir acı şoku omurgamda dans etti. Elise yüzümü buruşturduğumu fark etmedi.

"*Kahretsin*, yaralandın mı?"

Aceleyle yanıma geldi, bana uzandı ama hemen geri çektim. "Hayır."

"Ben aptal değilim. Yaraları görebiliyorum."

"Bu gece solacaklar." Bu son olmalıydı ama kiminle uğraştığımı unutmuştum. Elise ellerini kalçalarına dayadı ve gözlerini kıstı. Tanrım. Gerçekten sinirlenmemiş olsam bile sinirli bir iç çektim. Daha çok kararsızdım. Bunların işe yaraması için beni biraz önemsemesi gerekiyordu ama sanırım Ravenspire'ın acımasızlığı düşüncelerimi bulandırmıştı, bir kraliyet evinin kızının gerçekten de beni önemseydiğini bilmek sinir bozucuydu.

Neredeyse umut edecektim, neredeyse güvenecektim. Temkinli olmak akıllıca olurdu. "Elise, endişelenmene gerek yok," dedim. "Bunu birçok kez atlattım daha önce."

Yanımdaki sandalyeye oturdu. "*Neyden* kurtuldun?"

Bir kâbus. Bir yumruğum dizimin üzerinde kıvrılmıştı. "Birkaç haftada bir gelen bir hastalık."

"Ne tür bir sıkıntı? Ayakta zor duruyorsun."

"Zayıflıyorum, normal yakışıklılığım hiç benzemiyorum." "Kendini çok büyük görüyorsun."

Gülümsedim. "Bu yaralar hastalığın bir işareti ve zamanla kayboluyor." "Böyle bir şeyle nasıl başa çıkıyorsun?"

"Uyum sağlıyorum, *Kvinna*. Sizi temin ederim ki bu durum arabulucunuz olarak görev yapmamı hiçbir şekilde engellemeyecek."

"Lejyon," dedi yumuşak bir sesle. "Görevin hakkında endişelenmiyordum. *Senin* için endişeleniyordum."

Vay canına. Kimdi bu kadın?

Kapı açılarak beni hararetli bakışlarımdan uyandırdı. Mavie ikimiz de söyleyecek başka bir şey bulamadan geri döndü. Hışımıla Elise'e kurutulmuş sapları ve çiçekleri uzattı. "Bu kadın deli. Kelimenin tam anlamıyla deli, Elise. Bunları geri verme zahmetine girme, verirsen muhtemelen onun stok kabında yok olursun."

Elise kıs kıs güldü. "Teşekkür ederim. Pastaların üzerine krema isteyeceğim. Burada fazla kalmayacağım."

"Seninle kalmayacak mıyım?" Mavie kaşlarını kırıştırdı.

"*Bay Grey* ve benim konuşacak çok şeyimiz var ne yazık ki. Runa ya da annem size yapacak anlamsız bir şey bulmadan önce odama kaçmak için mükemmel bir zaman varken sizi oturup dinlemeye zorlamak istemem."

"Dediğin gibi, ama ne zaman kasıtlı olarak gönderileceğimi biliyorum." Mavie göz kırptı ve kan beynime sıçradı. Elise Lysander ile yalnız kalma fikrine garip bir tepki.

Bir kıvılcım kalbinizi tutuşturacak.

Nefesim hızlandı. Bir anı ortaya çıkmaya çalışıyordu. Tanrım! Hangisinin daha çıldırtıcı olduğunu bilmiyordum - gerçek lanet mi yoksa ne kadar umutsuzca hatırlamaya çalışsam da kafamda asla oluşmayacak olan geçmişin parçaları mı?

Elise, acı kökler ve toprak gibi kokan keskin yaprakları ve çiçekleri demlemekle meşgulken hiçbir şey söylemedim.

Boynuzu önüme koyduğunda, büyük bir isteksizlikle bir yudum aldım.

Daha fazla sessiz kalp atışı geçti, ta ki gömleğimin yakasını çekiştirene, tenim terden ıslanana kadar. "Tanrım, Timorluların bu kanlı kıyafeti nasıl giydiklerini asla anlayamayacağım."

Elise sırıttı. "Ne giymeyi tercih ederdiniz? Ticaret ve finansla uğraşan biri olarak yelek ve pantolona alışkın olduğunuzu düşünmüştüm."

"Tek söylediğim, eğer başka bir saldırı olursa, hareket edemediğim için kollarımın kesileceği."

"Kulübede bir kuşatma planlıyorsun, değil mi?"

"İnsan her zaman tetikte olmalı," dedim. "Öğrendiğimiz gibi."

"Dün gece hakkında konuşmayalım." Elise sinirlerini saklamaya çalıştı ama dizinin masanın altında nasıl zıpladığını fark ettim. Daha dik oturdu ve acı çayı tekrar bana doğru itti. "Ayrıca, iyi olmadığın için mızızlanıyorsun. Çayını iç bu arada."

Homurdanarak bir yudum daha aldım. "Ben iyiyim. Aslında, kalmak için hiçbir zorunluluk hissetmemelisin."

"Birisi sizi içmeye zorluyor olmalı ve mahremiyetimi ihlal etmek ve hayatımı kontrol etmek için burada olduğunuza göre bir noktada tekrar konuşmamız gerekeceğini varsaydım."

Bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Doğru. Her özel düşüncüyü ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyorum." Tereddüt ettim. "Eğer dün gecedен bahsetmiyorsak

-"Talipler nasıldı?"

"Berbat, eğer bilmeniz gerekiyorsa. Tek katlanılabilir olan Jarl'dı sanırım. Ama sanırım bunun nedeni birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyor olmamız."

"Ah," dedim fincanımı çevirerek. Tanrılar, bundan nefret ediyordum. Neden? Bilmiyordum. Elise Lysander üzerinde hiçbir hakkım yoktu. O daha büyük bir planın piyonuydu. Daha fazlası değil. "Biraz hayranlık mı seziyorum?"

"Hayır, tiksintinin yokluğunu algılıyorsunuz."

"Aynı şey." Tekrar sandalyemde arkama yaslandım. "Kendini biraz olsun iyi hissetmeni sağlayacaksa, aptallarla buluşma sıram yarın başlıyor."

"Size acıyorum, çünkü sonuçta etkilemeleri gereken kişi sizsiniz. Sanırım onları elleri ve dizleri üzerinde bahçelerde peşinden koşturabilirsin ve eğer onları seçeceğine söz verirsen bunu yaparlar."

"Bunu yarın için hatırlamaya çalışacağım."

Kadını kızdırmaktan bu kadar zevk almamalıydım ve gülüşünden zevk almamam kesinlikle akıllıca olurdu, ama bu hassasiyetlerime bir darbe oldu. Elise'in benim söylediğim bir kelimedenden kaynaklanan bir gülümsemesi, istediğimi fark etmediğim yeni bir tatmin türüydü.

"Çabanı takdir etsem de, bundan bir parça daha içmektense hasta olmayı tercih ederim." Ayağa kalktım ve Doğu Krallığı'ndan bir sürahi brân birası çıkardım. "En hızlı iyileşen şey bu. Ama senin böyle bir içkiyi kaldırabileceğinden emin değilim. Çoğu kişinin midesi kaldırmaz."

"Ben kırılgan değilim."

Birkaç nefes için bakışlarını tuttum. "Bu durumda, sanırım bir içkiyi hak ediyorsun."

Elise boynuzu dudaklarına götürdü. Biri boğazına tokat atmış gibi yüzü buruştuğunda yüksek sesle gülmemek için dilimin ucunu ısırdım. Kolunun arkasından öksürdü.

"İyi mi?" Kendi fincanımdan uzun bir yudum alarak sordum. "İlginç."

"Benim için yeterince iyi. İç o zaman."

"Kanayan gökyüzü, şimdiden kafamdaki sisi hissediyorum." Elise kıs kıs güldü ve bir yudum daha aldı. "Bu muhtemelen uygun değil. Buradan tökezleyerek çıkarsam halk ne der?"

"Onlara birlikte unutulmaz bir an geçirdiğimizi söyleriz." Unutulmaz bir anın aslında ne kadar hoşuma gideceğini düşündüğüm ilk düşüncüyü görmezden geldim.

Elise sırtarak bacağıma tekme attı. "Çok münasebetsizsin, Legion Grey."

"Utanma, *Kvinna*. Pek çok kişi Doğu'yu hazmedemez. Krallığın birası. Kızarmış görünüyorsun. Ne demek istediğimi sandın?"

"Uygunsuz ve çileden çıkarıcı," Elise bir an duraksadı, sonra daha sert bakışlarını benimkilere çevirdi. "*Herr* Grey-"

"*Herr*'ü unutmamızı istemek çok mu fazla olur? Lejyon iyi iş görür. *Herr* kulağa çok aptalca dindarca geliyor ve ben de *brän* yüzünden aklımı kaybetmek üzereyim. Uygun unvanları pek hak etmiyorum."

"*Kvinna*'yı bırakırsan iyi. Bana uygun bir kraliyet mensubu gibi davrandığım bir an söyle."

Çayı işaret ettim. "Sonra. Tam da o berbat şeyi içmemi istediğin zaman."

"Tamam o zaman. Legion, bilmen gerektiğini düşünüyorum. Siverie'yi tehdit ettiğini biliyorum."

Damarlarımda öfke dolaşıyordu. Kışkırtıcıyı öldürürdüm. "Sana tehdit ettiğimi söyledi
."

"Hayır," dedi Elise ellerini sallayarak. "Seni, Halvar'ı ve Tor'u gördüm. onu çevreleyen. Sonra siz gittiniz ve ben size hiç sormadım." "Peki hizmetçin sana ne dediğini söyledi?"

"Bir hikaye anlattı. Sizin tarafınızı bilmek isterim."

Elise'e gerçeği söylemekten hoşlanmıyordum ama böyle anlarda bunu yapmam gerekiyordu. "Onu başka biriyle karıştırdım. Kimsesiz çocuklar olarak, bir keresinde Tor'u öldürmeye çalışan büyük bir çocuk vardı. Bir kız kardeşi vardı. Siv'in dövüşme şekli ... neyse, söylemekten utanıyorum, gördüğünüz şey biraz çocukluk intikamıydı. Hatayı fark ettim; kızın onunla bir akrabalığı yoktu ve bu konuyu kapattık."

Elise'in ağzı yumuşadı ama sesi sabitti. "Anlayın, Siv ve Mavie hizmetçiden daha fazlasıdır. Onlar bana öz kız kardeşimden daha yakınlar-"

"Anlıyorum." Ben anlamasam bile. Hangi Timor kraliçesi köleleriyle arkadaş olur? "Hata yaptım. Burada olsaydım tekrar özür dilerdim. Onlara zarar vermeyeceğime söz veriyorum Elise."

"Güzel. Arkadaşlığınız benim için sorun değil, Legion Grey. Başlamak için bir sebep bulmaktan nefret ediyorum. Gerçi Tor'un kimsesizler evinde

sen."

Karmakarışık geçmişimden bazı parçaları ona vermemde bir sakınca yoktu. Neyin doğru neyin yanlış olduğundan tam olarak emin olmasam bile. "Halvar da."

Onu sersemletmek için, Halvar'ın Lysander topraklarına nasıl geldiğinin hikâyesini anlattım. Hepsi doğrudu. Ama onun köleliğini nasıl düzenlediğimiz gerçeğini sakladım. Halvar bilerek Lysander topraklarındaydı.

Elise, "O zaman burada bittiği için şanslı," dedi.

Eğlenerek sııttım. "Kendime iyilik yapmış olabilirim." "Legion Grey, hayretler içindeyim." Şok olmuş gibi yaptı. "Görünüşe göre istediğinizi elde etmek için kendi hileleriniz ve planlarınız vardır. Biliyorsunuz, aynı şey hırsızlar için de söylenebilir."

Keşke gerçekten ne tür entrikalar planladığımızı bilseydi. İlk kez, Elise Lysander'a acı ya da kalp ağrısı verme düşüncesi göğsüme bir iğne batması gibi saplandı.

Elise içini çekti. "Serfleri manipüle etmenin yollarını bile buldun. Bir tür lanetliye dönüşürsen, kimse benim yanımda yer almaz."

"Hayır, bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Ona söyledim. "Kendi iyiliğiniz için fazla nazıksınız ve size şimdiye kadar tanıdığım tüm kraliyetlerden daha fazla değer veren köleleriniz var. Sayıca çok az olurdum."

Kızardı ama sessiz kaldı. O mavi gözler fırtınadaki bir ışık gibiydi ve ona bugünlük veda etmeye hazır değildim, ondan ayrılmaya hazır değildim. Ne haltlar dönüyordu?

Elise'in karakteri hakkında övgü dolu sözler duyduğundan şüpheliydim. Onun hayatında bir kötü adamdan fazlası olamazdım, ama belki bugün için, ona bir daha kimsenin söyleyeceğinden şüphe ettiğim bir gerçeği söyleyebilirdim.

"Demek istediğimi anlatmak için," dedim. "Bugün buraya arkadaşına zarar verdiğimi düşünerek geldin, korkunç bir badire atlattın ama önce beni azarlamak yerine yardım etmek için atladın. Her zaman sürpriz."

Elise yarım nefes boyunca bana baktı. Gözlerini kırıştırdı, sonra masanın üzerindeki dağınıklığı toplamaya başladı.

"Elise, bunu yapmamalısın." Onu lavaboya kadar takip ettim. "Bu sana yakışmıyor."

Gözlerini kapattı. "Kim olacak o zaman? Bir serf mi? Belki Tor çağrılabilir." Lavaboya dönerek ovalamaya başladı. "Keşke bazen neden burada olduğunu bilseydim. Tuhaflıklarımı kucaklamaya kararlı görüldüğün anlar oluyor, bunun gibi-" Elise fincanları ve sabun köpüklerini işaret etti. "Diğer zamanlarda bana diğerleriyle aynı şekilde davranıyorsun. Sanki diğerlerinden üstün bir kraliyet mensubuymuşum gibi, sanki diğerlerine tepeden bakıyormuşum ve ... halkımın çoğunun yaptığı gibi onlara kötü davranıyormuşum gibi."

Her kelimemde hayal kırıklığı vardı. Göğsümde sıcak bir şey parladı.

Kalbinde bir kıvılcım.

Bir anının titreşimini görmezden gelerek Elise'in yanına gittim. Ona dokunma dürtüsü çok güçlü, çok karşı konulmaz hale geldi. Bir elimi kolundan aşağı doğru kaydırdım. Bedenini kendime çektiğimde Elise keskin bir nefes aldı. Tanrılar aşkına, onun kıvrımlarını avuçlarımın içinde hissetmek büyüleyiciydi. Sanki kendi vücudumda eksik olduğunu fark etmediğim bir parça gibiydi.

İşaret parmağımla çenesini eğdim ve onu bakışlarımı tutmaya zorladım. O gözler. Kristal bir gökyüzü gibi keskin ve mavi. *Kvinna* Elise ile göz göze geldiğim andan itibaren tanıdık gelmişti. Bilmediğim bir geçmişe doğru bir sarsıntı. Ya da belki de tanıdık olmaktan çok daha basitti. Eve dönmek gibiydi. Güvenli. Sıcak.

Benimkini.

Keşke onu elimde tutabilseydim. Bu fikir kafamın arkasına çarptı. Ben lanet bir aptaldım. Kalbimi saygı ve güvenden daha fazlasına açmak değersizdi. Lanetlenmemin bir nedeni vardı ve gerçeği öğrendiğimde Elise gibi bir kadın için doğru kişi olamayacağımdan hiç şüphem yoktu.

"Elise," diye fısıldadım. "Sen zayıf kemiklerden yapılmamışsın. Beklediğim gibi camdan değilsin."

Başparmağım çenemde, Karıştırıcı saldırısından hâlâ görünen bir sıyrığın üzerinde gezindi. Ellerini üstüme doladı. Onu öpme, tadına bakma ihtiyacı boğazımı düğümledi. Odaklan. Bunu sadece benim için yapmıyorduk. Halvar ve Tor'un da en az benim kadar bu acıya son vermeme ihtiyaçları vardı.

Ama birkaç gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Her şey bittiğinde tutunabileceği birkaç kelime.

"Kârlı bir pozisyon olarak başlayan şey," dedim. "Şimdi sizi tanımaktan onur duyuyorum."

Keşke onu tutabilseydim.

CKAPTER s4

Ari

HİÇBİR ŞEY DEĞİŞMEYECEKTI.

Güneş henüz uyanıp uyanmayacağına karar vermemişken düşünmek benim için oldukça kasvetliydi. Ama bu noktada geçerli, kasvetli bir düşünceydi.

Ölü ayçiçeği sarmaşıkları ve titrek kavaklardan oluşan cılız bir koruya sıkışmış, bir kolumu özellikle hastalıklı görünen bir ağaca dolamıştım. Kurumuş ayçiçeği sarmaşığına bir fiske vurdum. Ölmüş çiçekleri artık kahverengi tomurcuklardan başka bir şey değildi.

Hayatımın büyük bir bölümünde bu sarmaşıkların yavaş yavaş solmasını izledim.

Zayıf ağacımı daha sıkı kavradım. Majım bana her zaman en zayıf şeylerin, ister fae ister bitki olsun, bazen çiçek açmak için sadece nazik bir dokunuşa ihtiyaç duyduğunu söylerdi.

Pek de nazik bir ruh hali içinde değildim. Doğruyu söylemek gerekirse, düşüncelerimde ve arzularımda oldukça şiddetliydim.

Ama eski alışkanlıkları, eski anıları kırmak zordu. Zayıflara baktığımda ve acıması görünen bir kavak ağacını bile bir kenara attığımda annemi düşündüm. İyiliği için onu onurlandırmanın küçük bir yolu bu.

Sonra tekrar, annemin sevgi dolu düşünceleri her zaman her şeyin elimden alındığı geceye geri döndü ve işte yine şiddet yanlısı olmaya geri döndüm.

Gözlerimi kapadım, şafağı içime çektim. Uyku benden kaçmıştı. Burada ne işimiz vardı? Kanlı Timorlular sayamayacağım kadar çok insanımızı idam etmişti. Kan dökmek için doğmuştum ve bunu her gün yaşamıştım. Başkalarını cesaretlendirmeye çalışmam aptallıktı. Bir yerlerde, saklı bir yerde, sevgili soylularımızın geri döneceğine dair değersiz bir umuda tutunmak aptallıktı.

Gece Prensi. Bana hep en genç Ferus'a ne olduğunu kimsenin bilmediği söylenirdi. Halk onun hayatta olduğu fikrine sıkı sıkıya bağlıydı. Etta'nın tahtını geri alacaktı ve biz de burada bir kez daha hüküm sürecektik. Artık ölüm yok, köleleştirilmiş öfke yok.

Gerçek şu ki, Valen Ferus bir peri masalıydı. Göğsümde sıkı bir düğüm oluştu. Zamanı gelmişti, Ari. Lanet olsun, kayıp bir prensin doğuştan gelen hakkını almaya geldiği gibi aptalca bir düşünceyi bırakmanın zamanı çoktan gelmişti.

Bu düşünceden vazgeçmek kolay olmadı.

Etta'nın baskınları sırasında doğdum. Ama bazen gece geç saatlerde kız kardeşim bana Valen Ferus'un hikayelerini anlatırdı. Herja ve Sol'un. Kia benden bir düzine tur daha büyüktü. O sıralardan birkaçını kaledeki eski okul binasında okula giderek geçirmişti.

Valen ondan birkaç yaş büyüktü ve ağabeyinin gelecekteki tacının savaşçısı olarak görev almak üzere okuldan ayrılmak üzereydi. Soylular okulunda bir yer bulma şansına sahip olan bu küçük soylu kızı tanıdığından şüpheliydim.

Ama Kia bana Valen'in kılıç kullanmada en yetenekli kişi olduğunu ama yine de herkesi güldürebildiğini anlattı.

"Etta'ya olan sevgisini etrafa yaydı, Ari," diye fısıldadı. "Onu bağladıkları yerden kaçtığında bizim için savaşacak. Bizi özgür bırakacak."

İnancını hiç kaybetmedi.

Bu ona çok iyi geldi. Kia öldü. Acımasızca ve inancını da beraberinde götürdü. Bu kadar uzun süre dayanmam aptallıktı. Asla isyancılardan başka bir şey olamayacaktık. İsyancılarımızdan bazıları bile Timorlu oldu.

Rıhtımda saklanmışım. Siverie'yi Lysander malikanesinin *Kvinna*'sıyla görmüştüm. Hala nefes alan *Kvinna*.

Homurdandım. Doğrusu, *Kvinna*'nın hâlâ yaşadığından pek emin değildim. Söylentilere göre Kan Hayaleti tarafından işaretlenmişti. Eğer doğruysa, Elise Lysander krallıkta bir yerlerde ölmüş olmalıydı. Öte yandan, Siverie'nin kadını katletmemesinin bir nedeni olabileceğine dair söylentiler de duymuştum.

Bazıları *Kvinna* Elise'nin Ettan halkını Timorlulardan daha çok önemseydiğini söylüyordu.

Eğer yaşasaydı, ilginç bir müttefik *olabilirdi*.

Hayır. Yeterli.

Artık ebedi bir savaş vermiyordum. Buna dün gece karar vermişim. Bana utanç getirin, beni kahramanların destanlarından çıkarın, artık umurumda değildi. Önemseydiğim insanların yarısının muhtemelen günü asla atlatamayacağını bilerek bir sabaha daha uyanamazdım.

Gitmek isteyenler için, biz de giderdik. Başka bir yerde sığınak bulurduk.

Saçlarım yüzümün etrafında savruluyordu. Uzamıştı. Hayata karşı ilgisizliğimin bedelini ödediğimin kanıtı. Tanrım, yakında Ulf gibi dağınık ve hırçın görünecektim.

Piç demişken.

Ağaçlara doğru döndüm. "Ulf. Sen ve Frey şafağa kadar orada durup kıcıma mı bakacaksınız? Bunun için seni suçlamıyorum. Muhteşem bir popo."

Ulf benim gibiydi. Frey de öyleydi. Bu toprakların savaşlarında doğmuş çocuklar. Arkadaş olduğumuzu söyleyemem. Zayıflıklarım ya da şüphelerim konusunda onlara güvenmezdim ama dosttuk. Birbirimize sadıktık. Belki de arkadaştık.

Benim için riskli bir hareketti. Arkadaşlarım genellikle ölür ya da yakalanırdı.

Ulf ormanın gölgelerinden çıktı ve sağlıklı bir kavağa yaslandı. "Güneş doğduktan sonra burası güvenli değil."

Frey, Ulfun vahşi cüssesinden daha zayıftı ama kılıç kullanmayı yeterince iyi biliyordu. "Seni tekrar omuzlarımıza alıp Ruskig'e sürüklememiz gerekecek mi diye merak ediyorduk."

Alay ettim. "Hayır. Sadece kokudan biraz daha uzaklaşmak istedim."

Buradan bakıldığında krallık neredeyse çok güzeldi. Yeşillik biraz seyrekti ama gerçek varisler olmadan yavaş yavaş ölmekte olduğu için bu beklenen bir şeydi. Ravenspire'dan birkaç boy ötedeki yamaçlara baktım.

"Dün gece orada ne olduğuna dair bir haber var mı?" Çenemi kullanarak o noktayı işaret ettim.

Frey bir iç çekti ve başını salladı. "Bir düzine kuzgun getiren bir şey. Işığı gördüm. Bir alev olabilirdi."

"Bu alev değildi," dedim. "Patlayan lanet bir güneş gibiydi."

Bazı haydut Gece Halkı fae'lerinin Kuzgunlar birliğine saldırmaya çalıştığından ve öfkelerinin garip bir şey yaptığından şüpheleniyordum. Yine de bu sabah garip bir his vardı, inkar edemezdim. Sanki hava farklıydı. Yerde garip bir enerji uğultusu vardı.

"Hadi Ari," dedi Frey omzuma vurarak. "Geri dönelim. Mellanstrad'da soylu bir evi kuşatmayı falan planlarız. Kafanı dağıtmış olursun."

Kıkırdadım. Timor soylularına saldırmak benim için ekşi olmaya başlamıştı. Sıkıcı ve sonuçsuzdu. Ya savaşmaktan vazgeçecektik ya da ölecektik.

Son parçayı kendime sakladım.

Uyuyan krallığa son bir kez bakarak, cılız ağacıma sessizce veda ettim ve ayvanın asmasını nazikçe avuçladım.

Ölü Etta'da günler genellikle bulanık geçirdi. Öldür ya da öldürül sloganımızdı. Bu yüzden, nasırlı avucumun üzerinde duran sarmaşık çarpıcı, gümüşü bir şekilde patladığında

Çiçekleri açtığında, korkudan kanlar içinde tökezleyerek geri döndüğümü itiraf etmekten utanıyordum.

"Tanrılar. Oh, Tanrılar. Bu da ne böyle?" Gözlerimi kırtım. Hatta gördüğüm Şeyi grmediğimden o kadar emindim ki, aptal gibi gözlerimi ovuşturdum.

"Tanrılar adına." Frey'in gözleri kocaman oldu. Ayvane asmasına doğru bir hamle yaptı. Tuttuğm dal iek açarken yalnız değildi. l ayvanın yüzlerce çarpıcı, tatlı çiçeği canlandı.

Zavallı kırık kavağım düzeldi. Dallar gözlerimin önünde sağlamlaştı. Yapraklar kenarlarındaki zayıf sarıyı kaybetti ve canlı yeşil renkte yandı.

"Ari," dedi Ulf soluk soluğa. "Nasıl ... nasıl yaptın bunu?"

"Ben bir Şey yapmadım, sadece dokundum." Nabzım durmadan atıyordu. Ne oluyordu?

"Sen . . ." Frey durakladı ve bana baktı. "Ari, krallığa hayatı geri getirdin."

Dilim iki beden büyük şişti. Avularındaki teri pantolonuma sildim ve başımı salladım. "Hayır, yapmadım. Hiç şansım yok. Bu . . . bu-"

"Ne?" Frey gözlerini kıstı. "Ne oldu? Kanayan ayvanın yüzyıllar sonra aniden canlandığını görmüyormuş gibi davranma." Omzumu kavradı, dudaklarında hınzır bir sırıtış vardı. "Toprak varisini seçer, Ari Sekundr. Etta seni seti."

Dilimi sık sık tutan bir adam değildim. Düşüncelerimi sknete kavuşturmak zor olduğu için konuşmayı tercih ederdim. Ama o anda tek bir kelime bile bulamadım.

Frey ve Ulf diz çöktüğünde her Şey daha da kötüleşti. Önümde eğildiler. *Benim nmde.*

Frey kalbinin üzerine bir yumruk indirdi. "Ari, sen Etta'nın kralısın. Herkesi buna şahit tutacağız. Sen kral olacaksın."

Ulf kabul ettiğini kükreyerek söyledi, boğazından vahşi bir kahkaha döküldü. Onlar ayrıldıktan sonra birkaç nefes için ipeksi ay kanadının yanında tek başıma durdum.

Ruskig'e doğru.

Kralım. Ben mi?

Hep Etta'ya hizmet etmek istemişim. Etta'yı hep sevdim. Ama onun kralı olmak? Bu hiç düşünmediğim bir hırsı. Ravenspire kalesinin uzaktaki kulelerine baktım. Göğsümde bir sızı vardı. Ama ağzımın kenarlarında zalim bir gülümseme oluşmaya başladı.

Kralları olmamı istiyorlarsa, öyle olsun. Etta halkına hizmet ederdim.

İlk işim? Sahte krala savaş ilan edecektik. Topraklarımızı geri kazanacak ve bu iş bitene kadar durmayacaktık.

TKE SONRA

Kalan sahneler Doğu ***Krallığı'nın*** son savaşından sonraki zamanda geçiyor ve daha fazla baharat içerecek, aynı zamanda ***Kralların ve Hırsızların Dansı*** için spoiler içerecek

CKAPTER s5

The Nightrender

KAPIYI KAPATTIM VE SIRTIMI KAPIYA DAYADIM.

Aptal meclis üyeleri kilidi kırabilir ve beni dişleri, fikirleri ve duymak istemediğim saçmalıklarla dolu inlerine geri sürükleyebilirlerdi.

Göğsümden bir iç çekiş patladı ve yere kadar kayma ve sonraki on tur boyunca orada uyuma dürtüsüyle savaştım. Odanın arka tarafından kahkahalar geldi ve hareket etmeye devam etmek için yeni bir istek oluştu.

Geniş odada attığım her adımda bıçaklarımı, karaçeliğimi, çizmelerimi çıkardım ama tuniğimi başımdan çıkarmadan önce geniş yatağın kenarında durakladım. Malin ince kürklerin altında büzülmüştü, gün batımı saçları yastıkların üzerindeki beyaz çarşaflarda parlıyordu. Kürkler ağzını kapatıyordu ama burnundaki tatlı kırıksıklık gülümsemesini ele veriyordu.

"Bana gülüyor musun,
karıcığım?" Kadın başını salladı.

Gözlerimi kısıtım ve vücudum onunkinin üzerinde bir kafes oluşturan kadar yatakta sinsice ilerledim. Dizlerim kalçalarının iki yanında, avuç içlerim yüzünün yanında. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen." K rk n n altından homurdandı. "Sen Nightrender'sın, Klockglas'ın iblisisin, yine de tek bir konsey toplantısında yüzünde dehşet ifadesiyle koridorlardan kaçıyorsun."

Yüzümü onunkine yakla tırdım ve burnumu elmacık kemiğine de dirdim. "Neden gitmem gerekiyordu ki? Sen krali esin."

"Sızlanma, Kase."

"Sızlanaca ım." Dramatik bir sı rayı la onun yanındaki yatağa yuvarlandım. "Niklas'ın limanda bir işi vardı. Batı beyaz mersini kaçakçılığı yapıyordu. Bir kasası on bin penge de erindeydi ve ben kral olmak için bunu kaçırdım. Kendimden utanıyorum."

Malin kıkırdadı ve ba ını kalbimin üzerine koydu. Alnına bir öpücük kondurdum ve bir kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime yakın tuttum.  aka yapt  ımı biliyordu. İki gecedir krali emiz kendinde değildi ve hastaydı. Yükünü hafifletecekse benden istediği her şeyi yapardım.

Tehdit ve rüşvet olmadan bir krall  ı nasıl y netece imi biliyormu um gibi davransam bile.

Yarım dönem boyunca Kara Saray'dan yönettik. Valen'den gelen mektuplarla, onlarca soruma cevap vererek ve çoğu zaman mahkemelerimde omurgasız soylular yerine hırsızları tutarak hayatta kaldım.

Tahta geçtikten sonra Malin'e karşı çok az tepki olduğu için minnettardım. Yüzük, eline takt  ı günkü gibi ı ıl ı ıl parlıyordu. Doğu Krall  ı halkına, kaderli varislerinin geri döndüğünü sürekli hatırlatıyordu.

Yine de bu, eski soyluların kocasından dürüst bir kral yaratmaya çalışmasına engel olmadı.

"Nasıl hissediyorsun?" Gözlerim d  meye ba ladı ında sordum. Kadını bugün neredeyse hiç görmemiştim ve yarın da aynısı olacaksa henüz uyumaya hazır değildim. Malin'le geçirdiğim sessiz anlar benim tesellimdi, karanlığın içindeki ı   ımdı.

"Daha iyi." Durakladı. "Inge mucizevi bir bitkiyle uğradı."

"Inge mi?"

Kadın Mediski değildi ama Malin'in yanında olamadığım zamanlarda onunla ilgilenecek çok sayıda insan olduğunu bilmek yüreğime biraz su serpti. Tova, Ash ve Hanna ile birlikte sarayda yaşıyordu. Dagny ve Luca arazideki bir kulübedeydi. Kryv ve Falkyns, Niklas ve Junie ile Furen'deki akademiye ya da yuvayı ziyaret etmek için Skítkast'a yaptıkları yolculuklar arasında hep buradaydılar.

"Konuşacak bir dakikası olmasına şaşırdım. Revna başını kaldıracak yaşta bile değil ve hâlâ gördüğüm en meşgul bebek."

Malin güldü ve belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi şey. Hob bir kızı olacağını biliyordu ama annesinin mizacına sahip olması için dua ediyordu. Bir kızı var ama o babasının kızı. Onlara bol şans diliyorum."

Sırıttım. Doğru, işportacının işi başından aşkındı. Kız kendi başına hareket etmeye başladığında ne kadar çabuk yaşlanacağını tahmin edebiliyordum.

"Getirdiği ot nedir? Sana ondan kovalar dolusu alacağım," dedim ve yüzümü saçlarına gömebilmek için yan döndüm.

"Revna'ya hamileliğinin ilk haftalarında kullandığı bir karışım. Sürekli ekşiyen midesine de iyi geliyordu."

Homurdandım ve teninin temiz, taze kokusunu içime çektim. "Peki, söyle ona bize daha fazlasını getirsin. Sen kraliçesin ve her yaprağına sahip olmayı hak ediyorsun.

."

Kelimelerim öldü. Ayağa fırladım, uyku artık düşüncelerimden çok uzaktaydı. Malin'in gözleri cam gibiydi. Sır, yeşilin her pırıltısını ve altının her zerresini daha parlak hale getiriyordu.

"Yavaşça konuşmanı istiyorum," diye fısıldadım, "ve bana neden . . . çocuk nedeniyle hasta olan bir kadın için neden bir bitkiye ihtiyaç duydunuz?"

Çenesi titriyordu, gözyaşlarından mı yoksa gülümsemesinden mi, emin değildim. Kafam çalışmayı bırakmıştı.

"Gerçekten ihtiyacım var mı?"

Başımı salladım. "Şu anda, evet."

Malin yüzümü ellerinin arasına aldı. Beni tatlı tatlı öptü, sonra kaşlarını benimkilere bastırdı. "Bir zamanlar gördüğün o rüya vardı ya, hani üç çocuğumuzun olduğu. . . ilki yaza kadar burada olacak."

Boğazımdan kesik kesik bir nefes çıktı. Tırnaklarım kalçalarına battı. "Mallie, emin misin?"

Gülümsedi ve çenemi öptü. "Baba olacaksın, Kase Eriksson."

Göğsümü bir panik dalgası kapladı. Sanki bedenim bana ait değilmiş gibi kollarından çözüldüm, yatağımdan kaydım ve volta attım. Parmaklarım saç diplerimi kavradı.

"Kase."

"Hayır." Ona baktım. "Mal, ben Küçük çocuklarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ya onu ya da onu incitirsem?"

Alay etti ve yatağımda doğrulup bana bir iki adım daha atma fırsatı verdi. "Kase, bana bak."

Bütün gün ona bakabilirdim. Malin'in yüzü her zaman fırtınanın içinde bir sakinlik olmuştu. Bu farklı bir fırtınaydı. Sinir, adrenalin ve kanımın her damlasıyla bu kadını ve içindeki o küçük şeyi korumaya duyduğum ölümcül bir ihtiyaç.

Gülümsedi, şakayla ya da hayal kırıklığıyla değil. Hayır, Malin gülümsedi çünkü beni tanıyordu. Korkularımı biliyordu ve bu da onlardan biriydi.

"Mal, ben güvenli bir insan değilim."

"Kase." Yatağın üzerinde sürünerek elimi tuttu ve beni durdurdu. "Hayatımdaki tek güvenli yer sensin. Geçmişimiz sadece bir savaş sona erdi diye iyileşmeyecek, bunu biliyorum. Olanlarla ilgili çözülmesi gereken daha çok şey var.

nasıl yetiştirildiğimle ilgili. Ama bu sana hayatım pahasına güvenmediğim anlamına gelmiyor. Sen kötüsün, vahşisin ama aynı zamanda nazik ve sevgi dolusun."

"Yeni tehditler var. Güce aç olanlar her zaman olacaktır ve Ari'nin Güney'de olanlarla ilgili son mesajını okudunuz." Yeni bir savaş çoktan ufukta belirmiş gibiydi.

"Evet, yaptım," dedi sakince. "Ama korktuğun şey bu değil, değil mi?" Malin dizlerinin üzerine çöktü ve ilk kez güzel teninin üzerine ince bir kombinezondan başka bir şey giymediğini fark ettim. İçgüdüsel olarak kollarımı beline doladım, o da boynuma sarıldı. Fısıldadığında nefesi tenimde ılıktı: "Korkun *iyi* bir baba olamamak. Onları yaşadığımız acılardan koruyamayacağından korkuyorsun."

Malin avucumu karnına yaslayabileceğim kadar geri çekildi. Ben bakışlarını karşılayana kadar bekledi. "Sana söz veriyorum Kase, yatağa aç girmenin, korkmanın ya da sevilip sevilmediklerini merak etmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilmeyecekler."

Sert bir nefes dudaklarımdan süzüldü.

Boynumu öptü, parmakları saçlarıma dolandı. "Sen benim kalbimin çocuğusun. Her zaman da öyleydin. Tanrılardan bana daha iyi bir koca ya da yavrularım için daha iyi bir baba göndermelerini isteyemezdim. Sen benim güvenliğimsin, Kase. Ve onların da olacaksın."

Yutkundum, sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Yüzüm onun ortasıyla aynı hizadaydı. Dudaklarımı karnına bastırırken Malin parmaklarıyla saçlarımı taradı. Duygularımın yakıcılığı gözlerimin arkasında toplanmıştı ama dişlerimi sıkarak onları içimde tuttum. Boynumu dikleştirerek Malin'in gözleriyle buluştum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "İkinizi de."

Gözyaşlarını benden saklayacak kadar sertleşmemişti. Ama geceliğini başından geçirdiğimde gözyaşları kısa sürede kurudu. Malin'in nefesleri derinleşti. Yatağımızda geriye doğru kaydıldı ve bacaklarını açtı.

İnledim. Tanrılar bana böylesine büyüleyici bir eş bahşetmiş olmalıydı. Giysilerimi çabucak çıkardım, sonra kalçalarımı bacaklarının arasına yerleştirdim.

"İki gündür yeşilim ve hastayım," dedi, sesi sert bir törpü gibiydi. "Kocamı özledim. Eğer nazik olursanız, sanırım sizi bıçaklayacağım."

Güldüm, kalçalarını kavradım ve bir hamlede göbeğinin sıcaklığına doğru kaydım. Bacaklarından birini omzuma atarak bana farklı bir açı, bizi daha da yakınlaştıracak bir yol sağladım.

Malin kollarını iki yana açarak kürkleri kavradı, sert solukları hızımı artırdı. Boğazını açtı. Nabız noktasını ısırdım. Adımı haykırdı ve tüm lanet sarayın homurtu ve çığlıklarımızı duyabilmesi için dua ettim. Kraliçem nezaketsizlik istiyordu; nazik bir şey yoktu. Bu sert, ilkel ve kanayan mükemmel bir şeydi.

Vücudunu sevme şeklim beni onun kalbindeki tutkuya bağladı. Duygular yatağımızda derinden hissediliyordu. Bazen yavaş ve şehvetliydik. Diğer zamanlarda, kalplerimiz patlayacakmış gibi göründüğünde, birbirimizi parça parça kırmayı planlıyormuşuz gibi ona sahip çıktım.

Malin ellerimde parçalandı, vücudu titriyordu. Kolları kürkleri bıraktı ve omuzlarımı kavradı. Acının keskin ısırığıyla tısladım ve serbest kalana kadar ona karşı daha derin sallandım.

Ağır nefesler aramızdaki boşluğu doldurdu. Alnında boncuk boncuk ter vardı. Onu öptüm.

"Sen iyi misin?" Bir süre sonra sordum. Hareket ettiğine dair bir işaret vermemişti.

Malin'in sırtışı yavaşça yayıldı. "İyiden de öte."

"Bir yerini incitmedim değil mi?" Avucum karnının üzerinde gezindi.

"İkimiz de iyiyiz." Başparmağı alt dudağımı çekiştirdi. "Sen benim hayalimsin, Kase. Her zaman da öyle olacaksın."

CKAPTER s6

Valen

ONA GÜNLERCE BAKABİLİRİM. MINİK PARMAKLAR, MINİK AYAK PARMAKLARI. O
VARDI

En mükemmel yüz. Annesininki gibi tatlıydı ama kulakları benimdi.

"Valen Ferus. O çocuktan uzak dur. *Şimdi*."

Tanrım, annem korkutucu olabiliyor.

"Sadece onu bir kez daha kontrol ediyordum." İki parmağımla Livia'nın tüylü, yumuşak, siyah saçlarını parmaklarımın etrafında döndürdüm. Geçen ay bir yaşına girmişti ve bazen hâlâ benim olduğuna inanamıyordum.

Annem, Daj'la birlikte kullandıkları uzun evde yaptırdığı çocuk odasına adım attı. Sol ve Tor'un oğlu Aleksi'nin parçaları köşedeydi. Laila'nın bebekleri, ok ve yay oyunları. Dain ve Metta, Herja ve Hagen'e aitti ve her ikisi de deniz kabuklarından yapılan boyalara hayrandı, bu yüzden doğal olarak Daj'ın sanatsal eğilimli evlatlık torunlarına ayrılmış koca bir köşesi vardı.

Annem kolumu tuttu. Genç bir yüzü vardı ve uzun soluk saçları omuzlarına dökülmüştü. Ama ne zaman karımı kızdırsam gözlerindeki mavi ateş Elise'e rakip olurdu.

"Eğer gitmezseniz, kralı evimden kovarım."

"Peki." Dışlerimi sıktım ve kendimi kızımın beşiğinden geri adım atmaya zorladım. "Elise'in bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Onu ilk kez bir gece yalnız bırakıyoruz ve-"

"Herja ve baban Elise'i halletti. Şimdi de ben seninle ilgileniyorum." Annem beni kapıya doğru itti. "Çocuklarımın sevgi dolu ebeveynler olmasından büyük gurur duyuyorum ama Elise doğduğundan beri bu geceyi bekliyordum. Ve siz, Kralım, hoş karşılanmıyorsunuz."

"Sana emredebilirim-"

"Valen." Maj güldü. "Bana emir vermeye çalıştığını görmeyi çok isterim evlat. Gerçekten. Bu tamamen eğlenceli olurdu."

Sonra kapıyı yüzüme kapattı. Kilit tıkırdayınca dehşetle tahtaya baktım.

Kendi annem beni dışarıda bıraktı. Öfkelendim, ama saygılı bir evlat oldum ve uzun evi terk ettim.

Belki de Livia'ya karşı oldukça korumacıydım ama kız koyu mavi gözlerini açtığı andan itibaren kalbimi çalmıştı. Kıkırdamaları, odaya girdiğim andaki gevezelikleri, yaydığı güzellik, kızla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istediğim için kimse beni suçlayamazdı.

Ama annem bir konuda haklıydı. Beni bekleyen bir karım vardı.

Balkonumuz kraliyet şehri Lyx'e bakıyordu. Kulübelerin, tavernaların ve dükkânların meşaleleri gecenin içinde hâlâ parılıyordu. Kapının eşiğinde durdum ve uzun bir süre onu inceledim. Tanrım, Elise yemin ettiğimizden bu yana daha da güzelleşmişti.

Bu görüntü bana nazik Timorlu *Kvinna* ile ilgili ilk anılarımdan birini hatırlattı. Çeyiz arabulucusunun açıklandığı geceyi. Gökyüzüne nasıl öfkeyle baktığını, sonsuza dek Timorlu bir adama bağlanmadan önce büyük bir şey yapması gerektiğine nasıl inandığını hatırlayarak sııttım.

Balkona doğru yavaş bir adım attım. "Tahmin etmem gerekirse, *Kvinna*, seni sinirlendirdiğimi söyleyebilirim."

Elise'in omuzları titredi. Arkasını dönmedi ama sesindeki gülümseme çok açıktı: "*Herr*, sizi temin ederim ki gergin değilim. Ailemin şerefini korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi öğrendiğinizde eminim çok yakında konuşacak çok şey bulacağız."

Ellerim kalçalarının kıvrımlarını bulduğunda dudaklarından küçük bir iç çekiş süzüldü. Onu göğsüme doğru çektim. Yavaşça, bir avucum belinin mükemmel eğimini takip etti ve bir göğsünün kabarıklığının altında durdu.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Pek çok şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum, *Kvinna*. Emin ellerdesin."

"Yetenekli olduğumu düşündüğüm tek eller kendi ellerimdir." Elise'in sesi bir fısıltıdan çok, yumuşak bir nefesle karışan bir törpü gibiydi. Bir elini başımın arkasına götürerek saçlarımı kavradı.

"Ah." Avucumu biraz daha kaydırarak göğsünü avuçladım. Ürperdi ve gülümsemesine engel olamadım. Dudaklarım boynunun ince çizgisini takip ederek omzunun çukurlarına ulaştı. Onu oradan öptüm. "Ama sen benimkinin neler yapabileceğini hiç deneyimlemedin."

Onu döndürdüm.

Elise'in gözleri ıslak cam gibiydi. Bana doğru eğildi ve ben ağzımı onunkine çarpmadan önce nefes almak için zor zaman buldu.

"Tanrım," dedi ağzımın içine. "Korkarım tüm kontrolümü kaybettim, aşkım. Kocamın ellerine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

Kıkırdadım ve onu kalçalarının altından tutup kaldırdım. Ayak bileklerini belimin arkasına kilitlediğinde elbisesi kremsi bacaklarından yukarı kayd. Onu odamıza taşıdım ve yatağıma fırlattım. Elise bana yiyip bitiren bir sıcaklıkla baktı. Kemerimin tokasıyla oynamaya başladığımda saçları dalgalandı, eteği yamuldu ve solgun yanaklarına güzel bir kızarıklık doldu.

Karım kontrolü geri aldığımda donup kaldım. Omuzlarını elbisesinin dışına kaydır. Kumaş, göğüslerinin kabarıklığı üzerinden kayarak neredeyse

ama beni çıldırtmaya yetecek kadar alay ediyor.

Sırıttı ve yavaşça eteğini avuçladı, etek ucunu kalçalarının yukarısına doğru çekti.

Tüm kanayan tanrılar.

Hepsini geri aldım. Maj haklıydı. Buna ihtiyacımız vardı. Savaşın, bir krallığı yönetmenin, meşgul bir bebeğin baskıları bizim omuzlarımızdaydı. Ama Elise'in vücudunun her yüzeyini tatmayalı çok uzun zaman olmuştu. Acele etmemize gerek kalmayalı ve anın tadını çıkaramayalı çok uzun zaman olmuştu. Hızlı ya da yavaş olabilirdik. Sert ya da tatlı.

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve tuniğimi başımın üzerinden sıyırdım. Gözlerini göğsümün düzlemlerinde gezdirirken Elise'in bakışlarında karanlık bir sıcaklık kaynadı, pantolonumun bel bandına takılı başparmaklarıma kadar.

Onları tekmeledikten sonra yatağımıza doğru süründüm ve ellerini ellerimle kapattım. Eteğini tuttuğu yerden çekip avuçlarımı elbisesinin eteğinin altına kaydırduğımdaya bakışlarımı tuttu. Bir avucum, bacaklarının arasındaki sıcaklığa kayana kadar iç uyluğunun şeklini takip etti.

Elise keskin bir nefes çekti ve boğazını açtı.

Nabzını öptüm. Dilim ve dişlerim boynunun ince kıvrımlarında gezindi.

"Valen," diye inledi Elise adımı ve bu ses bir çılgınlığın kilidini açtı.

Öpücüğüm, ellerim, dilim karımdan kısa, keskin nefesler çıkardı. Her cam gibi bakıştan, her nefes alıştan zevk alıyordum. Sonunda elbiseyi çıkardım ve dilimle onun tutkusunu ve sıcaklığını tadana kadar karnından aşağıya doğru öptüm. Elise haykırırken saçlarını çekti, altımda parçalara ayrıldı.

Onu vücudumun üzerinde döndürdüm, böylece kalçalarıma oturdu. Elise uzunluğumun üzerinde kayarken göğsümden bir gümbürtü, neredeyse bir hırıltı koptu. Hâlâ kendi zevkinden kızarmış halde, nefes almak bir yük haline gelene kadar hareket etti ve sallandı.

Gerilim koptuğunda parmaklarım tenine saplandı; onun adını inledim. Elise tekrar titredi ve üzerime yığıldı. Bir an için

Hareketsiz, doygun ve mutlu kaldım. Hiç hayal etmediğim bir tür mutluluk damarlarımın derinliklerine işledi.

Onu tatlı tatlı öptüm, sonra göğsüme doğru çektim ve başını kalbime yasladım.

"İyi geceler dilemek epey zamanınızı aldı Kralım."

"Öyle oldu," dedim, sesim sertti. "Ama sadece karım çok güzel bir kız çocuğu yarattığı için."

"Elbette," dedi yüzünde alaycı bir sırıtışla. "Kocamın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Annesine on kat benziyor." Alnından öptüm. "Bir itirafım var, *Kvinna*."

Göğsüme doğru gülümsedi. "Oh, bu nedir *Herr Grey*?"

Kollarımı beline doladım ve çıplak bedenini kendime doğru çektim. "Sana deliler gibi aşığım."

Elise boynumu nazıkçe öpene kadar uzun bir süre sessiz kaldı. "O zaman kalbimi uzun zaman önce çalmış olman iyi bir şey, yoksa bu oldukça garip olurdu."

Güldüm ve onu öptüm. Tanrım, kızıl şafak tepeleri aşana ve tek tattığım şey o olana kadar onu öptüm.

CKAPTER s7

Güneş Prensi

"DAHA FAZLA, TOR AMCA. LÜTFEN!"

Livia'nın Tor'un kulağını çekiştirmesini sessizce izleyerek gülümsedim. "Bunu geçen sefer de söylemiştin." Tor omzunun üzerinden baktı.

Livia'nın babası gibi koyu renk saçları vardı ama Sol Amcasını o kadar çok seviyordu ki benim mavi gözlerimi çalmıştı. İzlemesi büyüleyiciydi ve Valen gibi şiddetli toprak öfkelerini tercih ediyordu. Ona tamirci derdik. Topraktaki ölü ve kırık her şeyi iyileştirebilirdi, yapraklar, yanmış ağaçların kavrulmuş cesetleri bile Livia yeterince odaklanırsa çiçek açabilirdi.

Güzel, nazik öfkeli ama savaşçı yürekli bir kızdı. Görünüşte babası, ama ruhta annesiydi.

Livia Ferus da Torsten'ı nasıl kazanacağını biliyordu, tıpkı Elise'in onca zaman önce yaptığı gibi.

"Lütfen, Daj." Aleksi -oğlumuz- kuzenine yalvarıyor, kollarını Tor'un boynuna doluyor ve sıkıyordu.

Küçük manipülatör.

Aleksi'nin koyu renk saçları, ince peri kulakları ve Doğu'dan gelen dostumuz Tova'ninki gibi ortası yarık büyük yaldızlı gözleri vardı.

Çocuk kalbimizde ve evimizde yanan bir ılık haline gelmişti. Aleksi'yi bulduğumuz gün, kalbimin göğsümde böyle bir doğruluk hissiyle çılgınca çarptığı daha önce sadece bir kez hatırlayabiliyordum. Tor'u sevdiğimi ve onu eşim olarak istediğimi biliyordum.

Hastalıklı, küçük Fae çocuğu gördüğüm an, onun da bizim gibi olduğunu anladım. Tor'un da bunu hissettiğini anlamak için bana bakması yeterliydi.

"Bir. Daha." Tor alıştırılmış bir sertlikle söyledi. Bu bir yalandı. Bu sinsi ufaklıklar sorarsa, onlara lanet kitabın tamamını okuyacaktı. "Alek, konuştuğum kişi sensin."

Tor boynunu gıdıkladığında kıkırdadı. "Onları seviyorum, Daj. Şunlara bak, kim-" Aleksi kitaptaki resmi göstermek için neredeyse yatağın kenarından düşecekken kendini düzeltti. "Şunlara bak. Çok güzeller."

"Çok güzel," diye onayladı Livia.

Aleksi ve Livia neredeyse aynı yaşıydılar ve çok iyi arkadaşlardı. Bazen iki küçüğün birbirlerinin zihinlerini okuyabildiğini düşünürdüm. Sonra tekrar, Aleksi bir glamour fae idi. Tek bildiğimiz, onun da zihin okuyabildiği idi.

Büyüsünün neler yapabileceğini henüz bilmiyorduk ama Ari bize sayısız yazı göndererek cazibe ortaya çıktığında dikkat etmemiz gereken işaretleri öğrenmemize yardımcı olmuştu.

Tor sert baba rolünü oynamaya çalıştı ama kapı aralığından bana baktığında ağzının yarısı sırıtmaya başladı.

Masal kitabını bir kez daha açıp bir kuzgun ve yedi beceriksiz kardeşinin masalını okumaya başladığında geri çekildim.

Saatler yeni bir saati gösterdiğinde, Tor'un en az üç kısa öykü daha okumaya ikna edildiğinden emindim. Yatağıma uzandım, huzur içinde tavandaki kirişleri inceliyordum.

Bugün Valen ve Elise'in beni Ravenspire Kalesi'nde keşfettikleri gündü. Karanlığında bile Tor'un hâlâ yaşadığını öğrendiğim gün. Yaşıyordu.

Çılgınlığın içinde bir kıvılcım, beni kendi zihnimden sarsmak için gereken tek şey.

Bu düşünce boğazımı bir ısırık duygusuyla sıktı.

Yeni Etta savaşı sona erdikten sonra, lanetli ve Torsten'den uzun süre ayrı yaşamamanın getirdiği şeytanlarla mücadele ettim. O kendi başına yaşadı. Valen canavar olabilirdi ama Tor yüzyıllar boyunca onu katletmekle lanetlenmişti.

Büyü bozulduğunda üstesinden gelinebilecek küçük bir şey değildir.

Topraklarımızda ve uzak krallıklarda savaşlar yaptık, bazen zar zor hayatta kaldık, ama hepsinde Tor oradaydı.

Artık mahkemedeki görevlerimizin sıkıcı gündelik işlerini yapabilir, balık tutmayı, tepelerde gezmeyi ve kısarak şeytanları rüyalarını ele geçirdiğinde aramızda uyumayı seven şamatacı bir oğulla yemek yiyebilirdik.

Bu monotonluğu hiçbir şeye değişmezdim.

Kapı tıkladı ve Tor arkasındaki kilidi sürgüleyerek odaya adım attı.

Kıkırdarak başımı kaldırdım. "Seni serbest bıraktılar."

Sırıttı. Gülümsemesi her fırtınada bir ışıktı. İçime kapanmak istediğimde, anılar beni bir melankoli denizine sürüklediğinde, Tor'un yumuşak sırtışı beni dışarı çekerdi.

"Onlar yaptı." Botlarını kapının yanında tekmeledi. "Burada yalnız olmanı istemezdim ama onlar küçük komutanlar, dayanamadım."

Güldüm. "Sen iyi bir babasın, Tor."

"Sen de öylesin." Yatağın ayak ucunda durmuş beni inceliyordu. "Bugün nasılsın?"

Hatırlayacağını düşünmemiştim. Nedenini bilmiyordum. Her fırsatta bugünü hatırlıyordu.

"Bugün pek çok şey düşündüm," diye itiraf ettim. "Doğrusu, o küçük asillerin dikkatimi dağıtmasından memnun oldum."

"Dikkatleri başka yöne çekmekte çok başarılılar. Ama Valen ve Elise'e önümüzdeki iki kuzen gecesine ev sahipliği yapma sırasının onlarda olduğunu hatırlatmak için sabırsızlanıyorum." Doğrulamak için bir hamle yaptım ama Tor bir sonraki nefeste üzerimdeydi. Elleri göğsümde, beni yatağa yapıştırdı. Bir dizini bacaklarımın arasına, diğer dizini de yatağın kenarına koyduktan sonra ağzını benimkinin üzerine kadar indirdi. "Onları ne kadar sevsem de bu gece için planlarım vardı ve yarıda kaldı."

"Bu senin hatan. Alek'e sürekli bebek hayvanlar getiriyorsun ve Livie sırf bu yüzden burada uyumak istiyor."

Tor burnunu yüzümün yan tarafına doğru sürükleyerek tenime karşı sırttı. "Elden bir şey gelmez. Çocuk bana kanayan güneşi asıyormuşum gibi baktığı sürece, yavru kuşlar, tavşanlar ve yunuslar ahıra girmeye devam edecek."

"Sana iyi haberlerim var," dedim, ağzı boğazıma yapışırken sesim sert çıkıyordu. Düşünmek giderek zorlaşıyordu. "Laila yarın ufaklıklar için koca bir gün planladı. Herja-" Dilinin ucu boynumdaki kaslarda gezinirken ürperdim. "Herja bunu bir haftadır ayarladığını söyledi."

Tor biraz hırçınca gülümsedi. "Tam bir gün mü?" "Tam bir gün."

"Hatırlat da yeğenimize altından yapılmış bir şey göndereyim."

Güldüm ama Tor beni öptüğünde gülmem bastırıldı. Tanrım, bu adamı öpmeye bayılıyordum. Vücudunu benimkinin üzerine indirdi. Kalça kalçaya, göğüs göğüse. Bir kolumu beline doladım, onu kendime doğru çektim ve inleyene kadar ona doğru sallandım.

Öpücük çaresiz, muhtaç bir şeye dönüştü. Aramızda ağır nefesler geçti. Tor geri çekildi, dudakları ayrıldı ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı.

Elise'in ona kalbimi açmama izin verdiği o uçurum kenarını asla unutmayacağım. O anda, onu elde etmek için her şeyi ya da herkesi yakabileceğimizi biliyordum.

birbirlerine geri dönerler.

Şimdi de bana aynı şekilde bakıyordu.

Üstünü başının üzerinden yırtarken bakışlarını tuttum. Savaşta kalma yara izleri kaslı vücudunda soluyordu. Göğsünü, omuzlarını öptüm.

Eli kemerime gittiğinde çenemde bir kas zonkladı.

Nasırlı avucunu içeri kaydırduğunda "Tor," diye homurdandım. Başım geriye düştü. "*Tanrım.*"

Sert boyumu okşadı ve beni öptü. Pantolonunu karıştırdım ve ben de aynısını yaptım.

Ona doğru eğilerek, aramızda hiçbir giysi kalmayana, güçlü vücudu kollarıma ve bacaklarıma dolanana kadar aldık ve verdik. Günden ya da anılardan kaynaklanmış olabilir ama benim onun bedenini, onun benimkini alış şekli vahşi ve çılgıncaydı.

Sanki kalplerimiz sıkıcı günleri hiç yaşamamaya ne kadar yaklaştığımızı biliyormuş gibi. Başka bir gerçeklikte birbirimizi bir daha asla bulamazdık. Aleksi asla bizim olmayacaktı. Tor'un yanında uyuduğumuz, her gün onun yüzüne uyandığımız bu hayat lanetlere ve deliliğe kurban gidecekti.

Onun her santimini severek ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyordum. Ama mum sönmüştü ve şafak söktüğünde hareket edebileceğimden emin değildim.

Tor hırıltılı bir nefes verdi. Parmaklarım beline saplandı. Son bir hamle ve uzun bir iniltiyle bedenim pes etti. Nefes nefese yatağıma düştüm. Tor da hemen ardından yüzüstü uzandı. Alnında ter parlıyordu ve nabzım durmak bilmiyordu. Nefeslerimiz hızlıydı, bedenlerimiz doymuştu.

Tor elini kalbimin üzerine koydu. Elini kaldırdım ve avucunu öptüm. "Seni seviyorum, biliyorsun."

Kızarmış yüzünün yarısı yatağımızın kürklerine gömülmüştü ama gülümsemesini yakaladım. "Ben seni sevmek için yaratıldım, Sol Ferus."

Yüzünün bir tarafını kavradım, onu nazıkçe, yavaşça öptüm. Onu her zaman sevecektim. Öteki Dünya'ya ve sonrasına kadar.

CKAPTER s8

Hafıza Hırsızı

KASE İKİ ÇOCUĞUN BOYUNLARINI KOLLARININ ALTINA ALMIŞTI. ONLAR Kıvrandılar, ama onun pençesinde sıkışıp kaldılar.

"Karımın ayak parmaklarına bastın," dedi dağınık saçlı çocuğa. Her zaman dağınıktı ve sonbaharın kahverengisine benziyordu. "Ve sen," diye hırladı Kase ikinci çocuğa. Daha uzun boyluydu, koyu kestane rengi saçları daha dalgalıydı. "Onu ittin. Şimdi ikiniz de özür dileyin."

Siyah saçlı çocuk parlak yeşil gözlerini kaldırdı. Bana dişlek bir sırıtış sundu. Öndeki iki dişi, küçük dişlerini kaybettiği zamandan kalan boşlukları nihayet doldurmuştu. Kıpırdandı ama Kase sadece boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Çocuk homurdandı. "Daj, üzgün olduğumu söyleyeceğim ama sen-oof-" Kase onu uyarmadan serbest bıraktığında otobüsteki koltuğundan fırladı. Kase gülünce kıs kıs güldü, sonra bana doğru döndü ve sıska kollarını boynuma doladı. "Özür dilerim Maj. Seni ezmek istememiştim."

Kase özellikle ikinci oğlumuza odaklandı. Kardeşinden sadece birkaç dakika sonra doğmuştu. Sander yumuşak konuşurdu ama Jonas kadar entrikacıydı. Bizim

ilk doğan sadece bu konuda daha yüksek sesle konuştu.

Kase kafa kilidini sıkarak Sander'ın koyu yeşil gözlerine baktı. "Peki ya sen? Sen ne diyeceksin, küçük kâfır?"

Sander, Kase onu serbest bırakmak zorunda kalana kadar babasının kolunu sıkmaya başladı. Sinsi bir sırıtışla -ki sorun çıkarmayı henüz bitirmediğini anlamamı sağlıyordu- arabanın benim olduğum tarafına geldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "zr dilerim, Binbaşı."

Oğullarımızın her birini yanıma çektim ve başlarının tepelerini öptüm. "Uzun bir yolculuk oldu ama neredeyse vardık. Henüz derinizden çıkmamaya çalışın."

Glştler ve pencereden Etta'daki farklı şekillerdeki evlere ve yollara bakarken meşgul bedenleri birkaç kalp atışı boyunca hareketsiz kaldı. Ama beklendiği gibi, bir süre sonra Sander kardeşine Jonas'ın şatonun merdivenlerini onun kadar hızlı çıkamayacağını söyleyince Jonas ve Sander hemen greşe geri döndüler.

Kase içini çekti ve çocukların birbirlerine eziyet etmeleri için tüm sırayı onlara verdi, sonra da yanıma oturdu. "Onlardan umudumu kestim. Onlar ümitsiz vaka."

Güldüm ve kaburgalarına dirsek attım.

Kase sinirli babayı oynuyordu ama aslında oğullarına deliler gibi açıktı. Onları koruyor, onlara öğretiyor, yaralarını sarıyor ve uyumadan önce başlarını öpüyordu. Ve sanırım onların bycsnn de kendisinininki gibi karanlığı kullandığını bilmekten gurur duyuyordu.

Prenslerin büyüsü hem benim hem de Kase'ninkinin garip bir arpışmasıydı.

Sander kabus gibi görüntüler yaratmak için gölgeleri kullandı. Birinin kalbinde zaten var olan bir korku olmasına gerek yoktu. Henüz sahip olduklarını bile fark etmedikleri bağımsız bir korku yaratabilirdi. Sonra Jonas bu kâbusu alır ve istediği kişinin zihnine yerleştirirdi. Her zaman el üstünde tutacakları karanlık bir anı.

Eğer çocuklarda zalim bir kemik olsaydı, bu müthiş bir sihir olabilirdi. Onlar komplocuydular, entrikacıydılar ve beni dönüşlerden daha hızlı yaşlandırıyorlardı, ama oğullarımız ışıktan yapılmışlardı. Canlı ve meraklı. En sevdikleri haftalar, Niklas Amcaları ve Junius Teyzeleriyle akademilerde vakit geçirdikleri, Raum'un onları ava götürdüğü ya da Tova, Lynx ve Bard'la bütün gün birbirlerine tuzak kurabilecekleri ziyaretlerdi.

Halkımız tarafından sevilirlerdi ve ya iyilik için güç olurlardı ya da Doğu'nun yetiştirdiği en zeki hırsızlar.

Kase'nin üç çocuk hayali gerçekleşmeyecekti. İkiz doğurmak, vücudum neredeyse ikiye bölündüğünde ve neredeyse Öteki Dünya ile tanıştığımda sadece iki tane olacağını görmüştü. Ama hayatımızı başka türlü hayal edemezdim.

Kader kraliçelerinin kan bağı yeniden tesis edildiğinden ve ortada dişi bir varis olmadığından, Kase'nin bu durumu nasıl idare etmesi gerektiğine dair ölümcül önerilerde bulunanların sayısı hiç de az değildi.

Luca, Kase Hemlig'den sarhoş bir meclis üyesine işkence ettiğinde, adam Kase'ye düzgün bir şekilde çocuk doğurma yeteneğine sahip bir eşle birlikte olmasını önerdikten sonra müdahale etmek zorunda kalmıştı.

Kase'nin onu karanlığıyla boğduğu adamın bir daha doğru nefes alabileceğinden şüpheliydim.

Bazıları için değerimin, tacın devamını ne kadar iyi sağlayabildiğimle ölçülmesinden nefret ediyordum. Oğullarım güçlü, tehlikeli ve zaman zaman ahlaki değerleri sorgulanabilir kişiler olacaklardı ama Doğu'nun gurur duyacağı varisler olacaklardı.

"Çocuklar," diye bağırdı Kase, tuniklerinin yakalarını çekiştirerek ikizleri birbirinden ayırdı. "Dinleyin. Kahretsin, bir dakika daha dinleyin-"

"Lanetlendin, Daj," diye şarkı söyledi Jonas.

"Küfretmek penge demektir," dedi Sander biraz kendini beğenmişlikle.

Kase bana kurtarılmaya ihtiyacı varmış gibi baktı. Omuz silktim. "Onlara nasıl anlaşma yapılacağını öğretmemen konusunda seni uyarmıştım, Nightrender."

Gözleri karardı. Diğer insanlar için Kase'nin gölgeleri gözlerini kararttığında bu dehşet verici bir şeydi. Sander ve Jonas Eriksson içinse bu bir zevkti. Çocuklar onun gözlerini taklit ederek kendi gözlerini kararttılar.

"Buradayız," dedi Kase. "İkiniz de en iyi şekilde davranacaksınız. Geçen sefer yaptığınız gibi Livia'ya sataşmayacaksınız."

"Biz mi?" Jonas ciyakladı. "Livie acımasızdır, Daj. *Acımasız.*" Gülümsememi gizlemek için dudakımı ısırdım.

Kase devam ederken sanki kendisinden biriyle dövüşüyormuş gibi görünüyordu. "Tören sırasında ikinizin de sessiz ve *hareketsiz* olmanız bir şeyi değiştirmez, anladınız mı? Bu Laila için. Kuzeninize saygı gösterin."

Jonas ve Sander başlarını salladılar. Laila Strom'u seviyorlardı. Krallıklar arasındaki tüm küçükleri bir arada tutan kuzen oydu. Güney ve Batı'da kan bağı olmayanlar bile Laila'yı ziyaret ederdi ve her seferinde tüm küçük kuzenlerini bir haftalık maceralar için bir araya getirmeyi severdi. Ama bugün onun onur günüydü.

Ettan savaşçıları arasına katıldığı gün. Ailesinin geri kalanı gibi Laila'nın da hassas bir kalbi ama savaşçı bir ruhu vardı.

Araba durduğunda ikizler kapıda sıraya girmiş, dar alandan kurtulmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Bazen bir tanesini rayların kenarına düşürmeden denizleri nasıl geçtiğimizi merak ederdim.

Kapı birkaç Ravenspire görevlisi tarafından açıldı. Jonas ve Sander dışarı fırladılar ama iki çocuk da hemen durdu. Çömeldiler. Gözleri aysız bir gece yarısı kadar karanlıktı. Jonas'ın elinde geçen kış Jul için aldığı küçük bir bıçak bile vardı.

"Onları gördün mü?" Sander fısıldadı.

"Hayır." Jonas başını sola çevirdi. Sander sağa döndü.

Üç adım daha atıldılar ve ikizler gözle görülür bir şekilde rahatladılar. Jonas sırtarak göğsünü kabarttı. "Sana çok korkacaklarını söylemiştim-"

Bir sonraki nefeste, Ravenspire Kalesi'nin bakımlı çimenleri üzerinde büyük savaş çığlıkları yükseldi ve iki karanlık giyimli, küçük suikastçı

çalılar.

Sander ve Jonas, onları yutmaya başlayan ayvanın ve yemyeşil çalılarının güzelce çiçek açan sarmaşıklarının altına sıkışmadan önce haykırmak için neredeyse hiç şansları yoktu.

"Livia!" Jonas zehirli bir dokunuşla bağırdı.

Saldırganlardan birinden zifiri bir kıs kıs gülme sesi geldi. Livia Ferus ağzını gizleyen siyah maskeyi geri çekti. Kız on yaşına göre ufak tefekti ama vahşiydi. Jonas'ın bileklerini daha fazla sarmaşıkla bağlarken burnunu sıktı.

"Seni yakalayacağımı söylemiştim, Jo." Livia parmaklarını oynattı ve sarmaşıklar kalınlaştı. Toprağı iyileştirme yeteneğine sahipti ya da iyileştirmeye ihtiyacı yoksa bile daha gür, daha dolgun hale getiriyordu.

İkinci saldırgan maskesini yırtıp attı. Aleksi diğer üçünden de uzun boyluydu ama aynı yaramazlık eğilimini paylaşmıyordu. Belaya yardım edebilirdi ama asla ilk sebep olan o değildi.

"Alek," dedi Livia, kuzenine baktığında sesi alçak ve karanlıktı. "Yap şunu."

"Bunu aklından bile geçirme," diye homurdandı Jonas. "Sana kötü rüyalar gördüreceğim.

Yemin ederim, Alek."

Aleksi sadece gülümsedi ve parlak bir melodi ıslık çaldı. Bir anda yakındaki bir ağaçtan bir serçe sürüsü fırladı ve bizim çocuklara yapışan çalıların üzerine tündü.

Kase kendini daha fazla tutamadı. Aleksi'nin büyüsü yaratıkların oğullarımızın kafalarının etrafında uçuşmasını sağlarken bir kahkaha attı. Ortaya çıkması birkaç tur sürdü ama çocuğun sihirli büyüsü ona yaratıklar üzerinde güç verdi.

"Daj!" Sander sızlandı. "Bize yardım et."

Kase elimi tuttu ve çalıların yanından geçti. "Çıkış yolunu bulun çocuklar. İçimde bunu hak ettiğinize dair bir his var."

"Onlar yaptı!" Livia ısrar etti. "Geçen sefer beni kanayan bir zihin canavarıyla karanlıkta kilitlediler!"

Kalenin önünden gelen kahkahalar dikkatimi çekti. Elise ve Valen merdivenlerden savaşı izliyorlardı.

"Döndüğümüzde çocukları burada bırakacağım, umarım sakıncası yoktur," dedi Kase Valen'in kolunu sıkarken. "Bir molaya ihtiyacımız var."

"Onları alamam," dedi kral. "Livie'yi seninle gönderecektik."

Güldüm ve Elise'i kucakladım. Hagen ince bir tunik ve iki kılıçla balkonda belirdiğinde kalbim hafifledi. Kardeşime doğru koştum ve kollarımı beline doladım.

"Çok uzun zaman
oldu." "Birkaç ay,
Mal."

"Beni özlemediğini mi söylüyorsun?"

Hagen kıkırdadı. "Hiç de değil." Beni bıraktı ve kaşlarını çatarak bahçeye baktı. Jonas, Livia'nın sarmaşıklarından kurtulmuştu ve şimdi onu çimlerin üzerinde kovalıyordu, Sander ise hâlâ Aleksi'nin kuşlarına saldırıyordu. Hagen alay etti. "Sormayacağım bile."

"İyi fikir," dedim. "Laila nasıl?"

Hagen gururla gülümsedi. "Herja şimdi giyinmesine yardım ediyor. O hazır, inanılmaz ve tüm halkı burada olduğu için çok heyecanlı."

"Gunnar ve Eryka çoktan geldiler
mi?" "Üç gece önce."

Hagen'in konuşma tarzından, ağabeyimin ailesini tek bir çatı altında toplamaktan duyduğu mutluluğu zorlukla bastırabildiği anlaşılıyordu. O kadar çok ayrı kalmışlardı ki, herkes bir aradayken bunu hafife almıyorlardı.

"Hadi," dedi Elise, kolunu benimkiyle birleştirerek. "Kendilerini yormalarına izin verelim, sonra ziyafet için sakinleşebilirler."

Güldük çünkü bunun gerçekleşme olasılığı çok düşüktü ve hepimiz bunu biliyorduk.

Bu insanlarla birlikte savaşlara katılmış, sevgi, kan ve büyüyle birbirimize bağlanmış bir aile olmuştuk. Bir zamanlar Kase ve Hagen'ın

Hayatımda gerçekten sahip olduğum tek insanlardı.

Şimdi duvarlarımız küçükler, hırsızlar ve asillerle dolup taşıyordu. Beni buraya, bu ana, bu insanlarla birlikte getirseydi bir düzine savaşa katılırdım.

Valen, "Kalan Güney gemileri de yakında burada olacak," dedi. "Kimse Ari'ye mutlu yıldönümleri dilemeyi unutmayın."

"Böyle bir şeyi aklımızdan bile geçirmeyiz," dedim.

Kase elimi çekiştirdi, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Hangi yıldönümünü unuttum?"

Güldüm ve onu çabucak öptüm. "Ari unutmana izin vermeyecek ama bugün onun kral olduğu gün. Tekrar."

Kase sırttı ve Ari Sekundär'in başına bir kez daha taç yerleştiren çetin sınavın anısına başını salladı. Hepimiz için bir sürprizdi ama adam her fırsatta bunu tekrarlamaktan zevk alıyordu.

Norn'ların akıllarının başlarına geldiği ve kral olmak için doğduğunu hatırladığı gün olduğunu söyleyerek olayı hafifletti, ama doğrusu ben Ari'nin hikayeyi tekrarlamaktan daha çok hoşlandığını düşünüyordum çünkü bu, kalbinden nasıl vazgeçtiğinin ve onu asla geri alamadığının hikayesiydi.

Kırık Krallıklar, Kuğu Prenses'in Vikinglerle karşılaştığı KILIÇLAR VE DENİZİKILIÇLAR ile devam ediyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

